FERN MICHAELS
CATHY LAMB

O dorință de Crăciun

FERN MICHAELS ŞI CATHY LAMB

O DORINŢĂ DE CRĂCIUN

Traducere: Vera Trocin

Fern Michaels
Magia sărbătorilor

Titlul original: *Holiday Magic,* 2010

capitolul 1

Telluride, Colorado
26 noiembrie 2010
Vinerea Neagră{1}

Stephanie mai aruncă o privire spre ceas, să fie sigură că nu rămâne în urmă cu programul pe care singură şi-l impusese: 5:50 a.m. Astăzi, uşile magazinului se deschideau la ora şapte fix, nici mai devreme, nici mai târziu era cea mai aglomerată zi din an la Snow Zone, magazinul cu echipamente pentru schi din Maximum Glide, unde Stephanie lucra ca manager de aproape doi ani. Cu o oră înainte de deschiderea magazinului, Stephanie ajusta volumul boxelor stereo, ascunse departe de privirile clienților. În încăpere se revărsară acordurile vesele ale melodiei *Have Yourself A Merry Little Christmas*{2} cântată de Michael Bolton. Luă de sub tejghea patru lumânări mari, parfumate cu esență de scorțişoară, căută un chibrit şi apoi aprinse fiecare lumânare în parte, aşezându-le cu grijă într-un loc sigur, unde nu puteau fi dărâmate de clienții care se uitau la diversele obiecte expuse pe rafturi sau de schiorii care intrau echipați pentru pârtie. Deşi la intrare şi în magazine erau anunțuri scrise cu litere mari: ESTE INTERZISĂ INTRAREA CU ECHIPAMENT DE SCHI ÎN INCINTA MAGAZINULUI. Stephanie făcu nişte cafea, puse apă la fiert pentru ciocolata fierbinte şi aduse câteva duzini de gogoşi pentru clienții matinali. Dacă lua în calcul cantitatea de zahăr care se consuma zilele astea, mersul la cumpărături era muncă grea, nu glumă. Stephanie zâmbi la gândul sezonului de sărbători care era pe cale să înceapă. În următoarele patru săptămâni, Maximum Glide va fi plin de turiştii sosiți din toate colțurile lumii şi, bineînțeles, de localnicii care veneau cu maşinile, să-şi petreacă acolo sfârşitul de săptămână.

Verifică încă o dată rafturile şi aranjă din nou trei pulovere de culoare roşu aprins, cu gulere înalte şi fulare asortate. Diversele tipuri de bocanci de schi erau expuse la vânzare, iar cele care se vindeau cu reducere de preț erau marcate cu abțibilduri portocalii. Mănuşile impermeabile, rămase în stoc de anul trecut, erau aşezate lângă produsele de anul acesta, care propuneau un design nou. Astfel, oamenii puteau hotărî singuri dacă modelul care era ultimul răcnet în materie de stil merita sau nu diferența de preț. Din punctul ei de vedere, Stephanie considera că produsele erau, în mare, cam aceleaşi, cu excepția unui buzunar cu fermoar adăugat mănuşilor produse anul acesta, în care se puteau băga încălzitoare pentru mâini.

Aranjă jachetele marca Spyder şi salopetele de schi marca North Face, asigurându-se că se află la distanță egală unele de celelalte. Erau produsele care se vindeau cel mai bine din tot magazinul. Comandase mai multe decât anul trecut, de teamă să nu rămână fără marfă până la sfârşitul sezonului. Anul trecut, directorul general de la Maximum Glide, Edward Patrick Joseph O'Brien, care prefera să fie strigat Patrick, deşi ea îl asemăna foarte tare cu Eddie, puştiul acela dulce din *Leave It to Beaver*{3}, insistase ca ea să facă singură comanda. După ce verificase inventarul, Stephanie decisese că avea destule salopete şi jachete de schi, cât să-i ajungă două sezoane. Ce nu ştia ea era faptul că celebrul magazin de articole sportive, care făcea parte dintr-un complex turistic patronat de un olimpic medaliat cu aur, atrăgea schiori cu buzunarele doldora de bani, gata să-i cheltuiască. Până la urmă, fusese nevoită să mai facă o comandă, cheltuind câteva sute de dolari din casieria magazinului pentru a achita serviciile de curierat rapid. Îşi învățase lecția. Mai sigură pe poziția ei, anul acesta comandase cu toată încrederea, conştientă fiind că se va putea considera norocoasă dacă va rămâne cu ceva pe raft, până la sfârşitul sezonului. Pentru moment,

Stephanie era sigură că avea destule produse cât să ajungă până la sfârşitul sărbătorilor. Până la Ajunul Anului Nou, nu avea cum să-şi ia nici măcar o zi liberă, dar asta nu o deranja. Anul ăsta avea nevoie de mai mulți bani. Cu suma primită pe orele suplimentare, plus bonusul de Crăciun, va putea în sfârşit să plătească avansul la casă. Era prima casă pentru ea şi cele două fiice ale sale, Ashley, o fetiță de zece ani, cu o minte de douăzeci, şi Amanda, o puştoaică adorabilă, de şapte ani. Petrecuse luni în şir căutând prin ziare, până când găsise o casă cu trei dormitoare şi două băi, în stilul caselor de fermă, care îi plăcuse la nebunie şi pe care şi-o putea permite.

Săptămâna trecută fusese special până în oraş, la agenția Rollins Realty, care vindea casa respectivă. Jessica Rollins, o femeie elegantă, care avea în jur de cincizeci şi cinci de ani, îi programase o vizionare, iar Stephanie se îndrăgostise imediat de casă. Rămăsese vrăjită când văzuse cada imensă din baia principală, un lux la care nici măcar nu visase. Observându-i reacția, Jessica îi explicase că foştii proprietari erau schiori pasionați. Stephanie se gândi că asta se aplica la aproape trei pătrimi din populația statutului Colorado. Ştia că o baie fierbinte la sfârşitul unei zile petrecute pe pârtii era considerată o necesitate. După ce vizită casa visurilor sale – una pe care şi-o permitea – îşi făcu o promisiune tacită, ei şi fetelor sale. Vor avea casa lor şi, fără să ştie fetele, plănui să le surprindă cu un nou cățeluş, un husky siberian. Avea de gând să-şi respecte promisiunea, indiferent cât de mult va trebui să muncească pentru asta. Placerville era acum casa ei. Îi fusese destul de greu să părăsească Gypsum, dar aici era la doar douăzeci de minute de mers cu maşina de Telluride. Grace şi Max străbăteau adeseori drumul de patru ore până la complexul turistic unde lucra ea. Întotdeauna opreau la magazin ca s-o viziteze şi evident că Grace nici nu se gândea să rateze şansa de a le vedea pe fete. Grace era

cea mai bună prietenă a lui Stephanie, sora pe care n-o avusese niciodată.

Timp de aproape doi ani, Stephanie şi fetele sale trăiseră într-o garsonieră deasupra unui garaj, pe care Grace o găsise pentru ea în momentul în care părăsiseră Hope House, un adăpost social pentru femeile agresate şi abuzate. Grace, împreună cu noul ei soţ, schiorul olimpic Max Jorgenson, care întâmplător era proprietarul complexului turistic în care lucra Stephanie, anunţaseră ieri, cu ocazia mesei festive date de Ziua Recunoştinţei, că aşteptau primul lor copil. Grace făcuse tot soiul de glume pe tema vârstei sale, iar Max insistase că nu arăta mai bătrână de douăzeci şi unu de ani. Avea aproape patruzeci şi iată că, în sfârşit, visul lui Grace de a deveni mamă era pe cale să se împlinească. Ciudat cum se aranjaseră toate. Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu doi ani că ea şi fetele vor trăi pe cont propriu, *fericite* pe cont propriu, i-ar fi spus persoanei respective că e dusă cu pluta. Femeile de genul ei nu pot avea grijă de doi copii pe cont propriu, cu siguranţă nu fără ajutorul financiar al unui soţ. Ei, *ia mai gândeşte-te o dată!* Până acum, îşi dovedise singură că greşise şi nu avea nici cea mai mică intenţie să schimbe în vreun fel lucrurile. Scăpase de soţul ei abuziv, Glenn Marshall, de care se îndrăgostise încă din liceu, şi care acum ispăşea opt ani la Penitenciarul de Stat din Canon City, Colorado, o închisoare de maximă securitate, după ce acesta evadase dintr-o închisoare de minimă securitate, unde fusese iniţial închis pentru abuz domestic. Stephanie se crispa amintindu-şi cum el reuşise să evadeze în timp ce era transportat la o altă închisoare de minimă securitate. Era prima ei săptămână petrecută la Hope House, cu doar câteva zile înainte de Crăciun. Îi dăduse voie lui Grace să ducă fetele la *Spărgătorul de nuci,* la liceul Eagle Valley. În timp ce se întorcea la Hope House, Grace fusese nevoită să o ia pe altă rută pentru că autostrada 1-70 fusese blocată de poliţie, în încercarea de a-l prinde pe

prizonierul evadat. În cele din urmă, se rătăcise împreună cu fetele. Căutase ajutor la prima casă ce-i ieşise în cale şi care, din întâmplare, se nimerise să fie casa lui Max Jorgenson, faimosul schior medaliat la Jocurile Olimpice de Iarnă. Stephanie îşi amintea noaptea plină de groază pe care o petrecuse atunci, când Grace nu se înapoiase cu fetele în Hope House. Din fericire, Grace găsise cabana lui Max, pe dealul Blow Out, şi rămăsese acolo până în momentul în care drumurile aveau să fie eliberate. Dar asta nu înainte ca Glenn, la rândul lui, pierdut şi urmărit de poliție, să dea şi el de cabana lui Max şi de fiicele sale. Când Max o găsise pe Grace legată şi pe fete speriate de moarte, se grăbise să-l predea pe Glenn polițiştilor din mâinile cărora evadase, având însă grijă să-i tragă mai întâi câțiva pumni bine plasați, spărgându-i nasul. Stephanie detesta violența, dar se bucurase în sinea ei când auzise că Glenn avusese parte de acelaşi tratament pe care el i-l aplicase ei aproape în fiecare zi. Restul, cum se spune, era istorie. La aproape doi ani de-atunci, Max şi Grace erau căsătoriți şi aşteptau venirea pe lume a primului lor copil. Stephanie nici nu-şi putea imagina un cadou mai frumos pentru ei doi. Erau făcuți unul pentru celălalt. Nu cum fusese ea cu Glenn. Cu doi ani în urmă, era terminată şi mult prea îngrozită ca să facă ceva să-şi schimbe viața. Fără să aibă rude apropiate şi fără prieteni cărora să se poată destăinui, Stephanie ducea o viață plină de amărăciune. Asta până în momentul în care citise un articol despre femeile agresate. Îşi amintea şi acum paragraful care o convinsese că trebuia să facă o schimbare, şi asta încă destul de repede.

„De cele mai multe ori, agresorul îşi concentrează furia asupra copiilor săi…” Stephanie ştia că trebuia să-l părăsească pe Glenn, indiferent cât de greu avea să-i fie. Imediat după arestarea lui Glenn, doi polițişti le escortaseră pe ea şi pe fete la Hope House. Dat fiind că locuiseră împreună cu prietenul cel mai bun şi tovarăşul de beție al lui Glenn, Stephanie nu avea alt loc unde să

meargă. Ruşinată, disperată şi îngrozită la gândul că fiicele ei ar fi putut păți ceva, îşi înghiţise fărâma de mândrie ce-i mai rămăsese şi acceptase ca poliţiştii să le ia cu ei, în mijlocul nopții. Grace le întâmpinase de parcă ar fi fost prietene de-o viață, le făcuse să se simtă binevenite, iar pe Stephanie nu o tratase ca pe o femeie oarecare, prinsă într-o căsnicie disfuncțională, de dragul copiilor. Grace le deschisese lui Stephanie şi fetelor ei un drum ce avea să le schimbe viețile.

Nu se mai simțea inutilă şi nu-i mai era frică. Aşa cum îi spusese Grace, fetele îşi reveniseră destul de repede. Deşi Stephanie ştia că ele erau foarte conştiente de comportamentul violent al lui Glenn, nu le lăsase să fie prea mult afectate de asta. În urma terapiei eficiente a lui Grace, fetele conştientizaseră faptul că unii bărbați îşi lovesc soția şi că, în astfel de cazuri, ei trebuie pedepsiți de autoritățile competente. Chiar dacă Glenn nu avea dreptul să iasă din închisoare înainte de ispăşirea pedepsei, Stephanie ştia că va veni şi ziua în care va fi eliberat. Până atunci, avea de gând să muncească din răsputeri pentru a le asigura lui Ashley şi Amandei un cămin sigur şi fericit. Melanie McLaughlin, fiica proprietarului garsonierei în care locuiau cu chirie, tocmai terminase ultimul an de facultate când Stephanie dăduse un anunț prin care solicita o bonă. Melanie se oferise să aibă grijă de fete, susținând că avea nevoie de o pauză înainte de a se avânta în lumea afacerilor. Stephanie fusese încântată de ea, iar fetele pur şi simplu o adorau. Două zile pe săptămână, Stephanie trebuia să deschidă magazinul devreme pentru că trebuia să primească marfă, aşa că avea nevoie de cineva care să le conducă pe fete până în stația de autobuz şi să le aştepte în acelaşi loc, la întoarcere. În ultimii doi ani, Melanie fusese ca un înger păzitor, venit din ceruri. Între timp, îşi deschisese o afacere de grafică pe calculator, pe care o conducea de acasă, ceea ce îi permitea să aibă în continuare grijă de fete. Săptămâna asta stăteau acasă,

fiind vacanța de Ziua Recunoştinței. Melanie, de treabă ca de obicei, avea să le aducă pe fete ceva mai târziu, la Maximum Glide, ca să-şi petreacă după-amiaza pe pârtie. În seara asta avea loc aprinderea oficială a luminițelor din pomul de Crăciun împodobit în cadrul complexului. Stephanie le promisese fetelor că vor avea voie să fie de față la acest eveniment. Va fi o zi lungă pentru ele, dar plină de distracții. În plus, ea avea să-l vadă pe Patrick. El îi dăduse întâlnire de câteva ori, la început, când abia se angajase la magazin, dar ea îl refuzase mereu, spunându-i că nu avea de gând să iasă cu alți bărbați până când nu i se definitivează sentința de divorț. El îi spusese că îi respecta decizia şi că o va invita din nou în oraş. În ziua în care divorțul fusese finalizat, Stephanie o sunase pe Grace, aceasta îl informase pe Max, care, la rândul lui, îi spusese lui Patrick. În seara aceea, ea se trezise cu el la uşă. Adusese un buchet de flori pentru ea, două filme Disney pentru fete şi o pizza fierbinte pentru toată lumea. N-o lăsase inima să-l refuze. De-atunci, ieşiseră împreună de trei ori. Ultima dată, fuseseră la film. Îşi aminti că văzuseră o comedie romantică despre un cuplu, fiecare cu câte şase copii şi, până la urmă, cei doi se căsătoriseră, în ciuda tuturor festelor jucate de puştii care încercau să-i despartă. Aşa cum era de aşteptat, filmul avusese un final fericit. Lui Stephanie îi plăcuse la nebunie filmul şi chiar observase ce minunat era că puştii îşi acceptaseră în cele din urmă părintele vitreg, în ciuda îndoielilor inițiale. De atunci, n-o mai sunase. Se întâmplase ceva cu el, deşi ea nu-şi imagina ce putea fi şi nici nu-l întrebase. Era şeful ei şi nu avea de gând să-şi pună slujba în pericol, întrebându-l de ce nu o mai sunase. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, ar fi recunoscut că el o rănise prin faptul că nu se obosise nici măcar s-o sune sau să-i ofere o explicație pentru brusca lui lipsă de interes față de ea. Mai rău de-atât, Amanda şi Ashley continuau să o întrebe când avea să le viziteze Patrick din nou. Ea le tot ducea cu vorba, spunându-le că

era o perioadă foarte încărcată la complex. Îi acceptaseră răspunsul, dar Stephanie ştia că nu era doar asta la mijloc.

Lăsând la o parte gândurile legate de viaţa ei personală, verifică încă o dată magazinul. Totul părea să fie în ordine. În cele din urmă, Stephanie băgă în priză luminiţele de sărbătoare, şi scânteierile lor tremurătoare umplură încăperea. Candy Lee Primrose, o elevă strălucită, inteligentă, aflată în ultimii ani de liceu şi angajată cu jumătate de normă la magazine, îşi petrecuse după-amiaza de dinaintea Zilei Recunoştinţei împodobind bradul. Prinsese în crengi seturi minuscule de schiuri, snowboarduri mititele, eşarfe, mănuşi viu colorate şi căciuliţe. Mireasma de cetină proaspătă umplea aerul, amintindu-i lui Stephanie de pinii uriaşi care flancau pârtia ei preferată – Gracie's Way. După ce se uită pentru a nu ştiu câta oară la ceas, Stephanie porni computerul, scrise parola pentru a înregistra ora la care deschisese şi apoi numără banii din casă. Aparatul pentru efectuarea plăţilor prin card era gata să fie folosit. Înlocui sulul de hârtie pentru chitanţe, după care formă codul de siguranţă al alarmei, dezactivând-o. Douăzeci de minute mai târziu, Candy Lee năvălea pe uşa din spate.

— Miroase minunat aici, zise ea, în timp ce-şi scotea bocancii şi se încălţa cu o pereche de cizme marca Uggs.

— Da, nu-i aşa? îi răspunse Stephanie, cuprinzând cu privirea magazinul, decorat până în cele mai mici detalii pentru Crăciun. Respiră adânc, ca şi când s-ar fi pregătit pentru ceva. „Iată-ne ajunşi şi aici", se gândi ea. „Să înceapă, deci, sărbătorile!"

capitolul 2

Edward Patrick Joseph O'Brien, sau Patrick cum îi spuneau prietenii şi familia, îşi puse mâna înmănuşată pe pupitrul celei mai iubite proprietăți ale sale – maşina lui neagră, un minunat Hummer strălucitor. Iubirea vieții lui. Pasiunea lui, motivul pentru care se trezea în fiecare dimineață. *„Rahat!"* Simțea că-şi iese din fire. Ambală din nou motorul, gândindu-se că vremea rece îi afectase probabil creierul. De doi ani, de când cumpărase bijuteria asta, devenise obsedat de maşinile Hummer. Nu se mai sătura de ele. Ştia cam tot ce se poate şti despre un asemenea autovehicul. Dacă îl întrebai, îți spunea imediat că există şase tipuri de astfel de maşini, că, inițial, fusese proiectată pentru armată şi că unele erau echipate cu şenile destinate deplasării în zonele cu zăpezi abundente, acestea din urmă fiind numite Snow-Vee. Ar fi putut continua la nesfârşit şi chiar o făcea atunci când era întrebat, dar cel mai mult aprecia rezistența lor la condițiile meteo adeseori dure în timpul iernilor din Colorado. Ajustă aparatul de dezghețare a lunetei, după care aprinse farurile de ceață şi porni Hummerul, conducându-l atent prin parcarea din fața cabanei în care locuia, la poalele muntelui. Astăzi era de obicei una dintre cele mai aglomerate zile la Maximum Glide, unde lucra ca manager general. Voia să-şi înceapă ziua devreme, înainte să fie asaltat de schiori pierduți, schiuri lăsate te miri unde, snowboarderi care monopolizau pârtiile şi oase rupte de care cu siguranță că vor avea parte câțiva amărâți ghinionişti. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi îşi surprinse imaginea reflectată în ea. Părul negru ca tăciunele avea într-adevăr nevoie să fie tuns. Ochii de un albastru-închis erau umbriți de două semiluni cenuşii. Petrecuse prea multe nopți albe cu prietenii. Dar ce naiba? Doar era burlac. Ce altceva avea de făcut după încheierea programului de lucru? În

prezent, nu exista nicio femeie în viața lui, nicio femeie la care să țină cu adevărat. Nu cu adevărat, sau cel puțin nu voia să recunoască. Ieşise de câteva ori cu Stephanie Casolino-Marshall, managerul de la Snow Zone, dar se oprise înainte ca lucrurile să înceapă să se desfăşoare de la sine. Nu că ar fi recunoscut asta, dar femeia reuşise să atingă o parte din el ce rămăsese *neatinsă* timp de treizeci şi nouă de ani. Nu avea de gând să se încurce cu o femeie al cărei trecut era la fel de negru ca Hummerul lui. Nici gând. Femeile ca ea nu făceau altceva decât să provoace durere şi să frângă inimi. Cel puțin, aşa gândea el. Văzuse deja mult prea mulți amici de-ai săi luând-o pe drumul ăsta. O femeie cu copii şi un fost soț nu era altceva decât o complicație, cu C mare. Ultima seară pe care o petrecuse cu Stephanie îl pusese pe fugă. Nenorocitul ăla de film cu gaşca de puşti şi porcăria aia cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți" nu era, în niciun caz, pentru el. N-o mai invitase de atunci în oraş, iar ea nu-l întrebase nimic. Probabil că era conştientă de faptul că nu mai era la prima tinerețe, dar la dracu', asta nu era problema lui. Era foarte dulce şi, în ciuda tuturor necazurilor prin care trecuse, îşi păstrase un oarecare dram de inocență. Chestia asta îl atinsese. Înainte de a-şi permite să exploreze mai bine zona asta şi să vadă ce anume presupunea, îşi luase tălpăşița, revenind la vechea lui regulă de încearcă-şi-treci mai departe. Dacă nu ajungea în pat cu o femeie până la a treia întâlnire, aceasta devenea istorie. Cu Stephanie ieşise de patru ori şi nici măcar nu o sărutase. Era clar că venise timpul să treacă mai departe. Imaginea ei, cu ochii întunecați şi părul lung încadrându-i chipul, îl făcu să piardă puțin direcția maşinii. Iar fetele ei, ei bine, erau absolut adorabile, dar copiii îl depăşeau pur şi simplu. Nici nu se punea problema. Cei trei băieți şi fiica surorii lui erau de ajuns pentru el la capitolul copii, mai ales că el era un unchi extrem de grijuliu. În plus, văzuse ce păție sora lui, Colleen. Copiii nu erau pe lista lui de realizări.

— Vezi! Porcăria asta cu femeia-copil e pentru nebuni, zise el, vorbind de unul singur. O să-mi distrug maşina dacă mă mai gândesc mult la asta.

Reduse viteza înainte de a vira pe drumul şerpuitor ce ducea spre Maximum Glide. Era încă devreme; telescaunele începeau să funcționeze abia pe la ora nouă. Dat fiind că avea să fie una dintre cele mai aglomerate zile din an la magazinul de echipamente pentru schi, voia să ajungă din timp, ca să se asigure că Stephanie şi Candy Lee aveau totul sub control. Nu voia să se repete episodul de anul trecut. Crezuse că Stephanie era pregătită să preia de la el toate responsabilitățile ce țineau de administrarea magazinului. Patrick insistase ca ea să facă toată comanda pentru sezonul care urma să se deschidă. Deşi fusese destul de reticentă, acceptase în cele din urmă, spunând că va face tot ce îi stă în putință. Ei, şi fir-ar să fie, după ce ea făcuse tot ce i-a stat în putință, fuseseră nevoiți să plătească bani frumoşi din casieria complexului. Comanda ei fusese una modestă, abia le ajunsese în luna decembrie. Nu fusese prea dur cu ea din cauză că ea era atât de… ei bine, atât de drăguță şi spăşită! Nu-l lăsase inima să urle la ea, aşa cum se ştia că face de obicei, când lucrurile nu mergeau cum trebuie. Patrick era genul de om care voia mai presus de orice să-i iasă totul ca la carte. În calitate de manager general, era responsabilitatea lui să se asigure că fiecare angajat al lui ştie cu exactitate ce are de făcut; altfel, era în joc onoarea sa.

Max Jorgenson şi Patrick, sau „Eddie” cum insista Max să-l numească, erau prieteni încă de pe vremea când abia împliniseră douăzeci de ani. În timp ce Max făcea istorie în campionatele olimpice, Patrick se concentrase pe facultate, la Universitatea din Colorado, unde îşi luase şi masteratul în ştiințe politice, cu gândul că, într-o bună zi, avea să schimbe lumea. La fel ca restul tinerilor, avusese şi el o viziune idealistă privind posibilitățile de a schimba lumea şi trăise cu senzația că schimbarea asta ținea de

el. Aşa că, după absolvire, se angajase să lucreze pentru Senat. Opt ani de politică murdară îi distruseseră idealurile şi speranța că ar putea face o schimbare în lume. Se săturase de mincinoşi, de trişori şi de lingăi care ar fi făcut orice să-şi împlinească propriul interes, fără să dea doi bani pe electorat. Patrick îşi lăsase baltă cariera promițătoare şi petrecuse o iarnă întreagă fără să facă nimic altceva decât să stea pe pârtii. Atunci reluase legătura cu Max. O vreme, tot dăduseră nas în nas unul cu celălalt, apoi Max se căsătorise cu Kayla şi îl angajase pe el să-i administreze complexul. Timp de doi ani după moartea tragică a Kaylei, prietenul său rămăsese retras, dar acum era căsătorit cu Grace, despre care Patrick credea că era cea mai bună alegere posibilă. O tipă super.

Patrick se trăgea dintr-o familie irlandeză numeroasă – avea patru frați mai mari şi trei surori mai mici, chestie care îl făcuse să fie extrem de protector cu femeile şi, în acelaşi timp, extrem de prudent când venea vorba de ele. Ştia ce le poate pielea, de cele mai multe ori. Crescând, îşi dăduse silința să fie cel mai bun frate cu putință. În familia lui, asta însemnase să meargă la şase baluri, la trei dintre ele însoțind-o pe Claire care îi explicase că nu dorea nimic de la el decât să se poarte ca şi când ar fi fost prietenul ei, pentru că tipii de la ea din liceu erau „complet imaturi”. Povestea se dovedise a fi o mare țeapă. Claire, de fapt, încerca să-l combine pe el cu cea mai bună prietenă a ei, Lisa Grimes, şi asta încă de pe vremea când abia începuseră liceul, iar Claire o adusese în vizită pe Lisa, pentru a-i face cunoştință cu familia sa. Patrick fusese flatat de asta, dar fata era pur şi simplu mult prea tânără, iar el o privea ca pe o soră mai mică.

Apoi, era Megan, cu un an mai mare decât Claire. Megan era visătoarea familiei. Trecuse prin şcoală fără prea mari probleme, dar nu avusese cine ştie ce viață socială. Patrick îşi făcea griji din cauza ei şi, la un moment dat, chiar îi spusese asta. Şocată că o privise în felul acesta, îi mărturisise că avea un prieten cu care se

vedea încă de când era în clasa a XI-a. Când o întrebase de ce nu-l invitase acasă, Megan tăcuse mâlc. După multe rugăminți şi amenințări, Megan îi spusese în cele din urmă lui Patrick motivul pentru care nu-l prezentase încă pe tip. Era însurat. Patrick ar fi vrut să se repeadă imediat după ticălos şi să-i tragă vreo două, dar Megan refuzase să-i dezvăluie numele. Îl pusese pe Patrick să jure că nu le va spune nimic părinților. Reticent, el acceptase până la urmă. Megan îi amintise că ea nu-şi băgase nasul în viața lui sentimentală şi-i ceruse ca el, la rândul lui, să o trateze cu acelaşi respect. La faza asta, ea avea dreptate, dar de atunci, o supraveghease cu mai multă atenție. La trei ani după ce Megan absolvise liceul, iubitul ei însurat divorțase şi făcuse din ea o femeie respectabilă. Lui Patrick nu-i păsa cine ştie ce de tip. Între timp, devenise profesor de mate. Se purta extreme de bine cu soră-sa şi cu cei trei băieți ai lor. Atâta timp cât Nathan continua să facă asta, Patrick avea să-l accepte pe postul de cumnat, însă nu fără să aibă oarecare rezerve față de el. Odată, Patrick o luase deoparte pe Megan şi-i spusese că, din moment ce Nathan îşi înşelase prima nevastă, erau şase mari să o înşele şi pe ea. Acum erau căsătoriți de doisprezece ani. Din câte ştia Patrick, Nathan nu călcase strâmb niciodată. În fine, mai era şi Colleen, care era mai mică decât Patrick cu un an. Se căsătorise cu iubirea ei din liceu, imediat după absolvire, şi nu-şi bătuse capul cu vreo facultate. De când o ştia, țelul declarat al vieții ei era să devină mamă. Ceea ce se şi întâmplase. La aproape un an după ce se căsătorise cu Mark Cunningham, născuse o fetiță sănătoasă, pe care o numise Shannon Margaret. Optsprezece luni mai târziu, se născuse Abigail Caitlin. Colleen era în culmea fericirii. Mark acceptase o ofertă făcută de Apple şi se mutaseră cu toții în Seattle. Viața lor a fost aproape perfectă până în momentul în care Shannon Margaret s-a îmbolnăvit. La şaptesprezece ani, Shannon era în ultimul an de liceu, bucurându-se de

toate chestiile faine pe care le fac tinerii la vârsta asta. Mark şi Colleen s-au hotărât să-i facă o surpriză şi i-au cumpărat un Hummer roşu, cadou de absolvire. Ca şi el, Shannon s-a îndrăgostit imediat de Hummer. Cu o săptămână înainte de absolvire, Shannon a început să se plângă de oboseală. Avea momente când respira greu. Colleen a râs, spunându-i că toate activitățile dinaintea absolvirii ar putea doborî şi un campion de triatlon. Shannon a continuat să se plângă şi în următoarele zile, dar nimeni nu i-a dat nicio atenție. Cu trei nopți înainte de absolvire, Colleen a găsit-o prăbuşită pe podeaua băii, aproape în comă. A sunat la 911 şi au dus-o de urgență la spital, unde doctorii au fost neputincioşi până au venit rezultatele de la laborator. Shannon suferea de o boală rară a sângelui şi, de cele mai multe ori, mortală – purpura trombonică trombocitopenică. Doctorii îi spuneau pe scurt PPT. Numărul trombocitelor din sângele ei scăzuse până la valoarea de opt mii, iar celulele roşii erau atât de puține, încât au trebuit să-i administreze intravenos un supliment. A fost chemat un hematolog. Acesta le-a explicat mai exact lui Colleen şi lui Mark ce anume se petrecea în organismul lui Shannon. Se întâmplase ceva în corpul ei, ceva ce împiedica sângele să se coaguleze. Patrick a fost atât de şocat când a aflat că Shannon era la terapie intensivă, încât nu-şi mai putea aminti toate detaliile. Cert e că Shannon a murit chiar în ziua în care trebuia să sărbătorească absolvirea liceului. Timp de câteva luni, Patrick a trecut prin chinurile iadului, dar suferința lui era nimic în comparație cu durerea lui Colleen, Mark şi Abigail. El nu ar fi putut suporta sub nicio formă o asemenea pierdere, de aici şi decizia sa de a rămâne celibatar şi de a nu avea copii. Îşi şterse o lacrimă ce încă nu i se desprinsese de pleoape şi parcă Hummerul pe locul său, din parcarea complexului. Ieşi în aerul rece al dimineții şi îşi îndesă mâinile în buzunare. Zăpada înghețată scârțâi sub cizmele lui mari, în timp ce el parcurse drumul de la parcare la intrarea

special rezervată personalului angajat la Snow Zone. La naiba, ce frig era!

Se anunțaseră căderi masive de zăpadă pe tot parcursul weekendului. Zâmbi. Pudra albă, proaspăt căzută, îi va ține ore în şir pe schiori la rând în fața telescaunului. Complexul avea să fie deosebit de aglomerat şi în timpul acelei nopți. Era noaptea în care avea loc spectacolul aprinderii luminilor din pomul de Crăciun. De obicei, Patrick se distra de minune în serile destinate acestui eveniment, dar anul ăsta nu-i stătea mintea la sărbători. Gândurile i se întorceau neîncetat la Colleen şi la Shannon. Era al doilea an fără ea.

După moartea lui Shannon, părinții lui se retrăseseră în Florida. Claire rămăsese în California, necăsătorită şi dependentă de muncă. Avea o firmă de avocatură, foarte profitabilă, care îi ocupa tot timpul, de dimineață până seara. Venise cu avionul la înmormântarea lui Shannon şi zburase înapoi imediat după încheierea funeraliilor. Restul familiei aflate în Colorado se strânsese la casa fratelui cel mai mare. La Crăciunul din anul care trecuse, cei patru frați ai săi, Connor, Aidan, Ronan şi Michael, toți căsătoriți în ultimii zece ani, alături de soțiile şi de copiii lor, avuseseră o tentativă de sărbătorire, de dragul puştilor, dar nici aceştia nu avuseseră vreo tragere de inimă. Făcând toți parte dintr-o familie irlandeză extrem de unită, pierderea lui Shannon îi devastase. Shannon fusese prima nepoată, atât pentru bunici, cât şi pentru unchi. Nimic nu avea să mai fie ca înainte.

Patrick lăsă la o parte gândurile triste. Va avea timp pentru amintiri ceva mai târziu. Înainte să deschidă uşa rezervată personalului, îşi scutură zăpada şi gheața de pe cizme pe grătarul de la intrare. Ar fi putut intra pe uşa din față; avea chei şi ştia codul de dezactivare a alarmei, dar voia ca vizita lui să fie o surpriză. Era felul lui de a-şi verifica angajații. Nu ştiau niciodată când o să apară, îi ținea mereu în suspans. Max nu era de acord cu tactica lui, dar îi permitea să o folosească, din moment ce Patrick

administra întregul complex. Observase deja o grămadă de turişti matinali, aşteptând răbdători în maşinile lor aliniate în parcare. Patrick spera că Stephanie şi Candy Lee erau pregătite pentru nebunia care urma. Intră pe uşa din spate şi fu întâmpinat de mireasma plăcută a cafelei şi scorţişoarei. Înainte ca Stephanie şi Candy Lee să-l observe, se plimbă printre rânduri, inspectând rafturile pe care erau aşezate în ordine teancuri de pulovere, căciuli, fulare şi tot soiul de articole de îmbrăcăminte ce promiteau viitorilor proprietari că le vor ține de cald. El, personal, nu urca pe pârtie fără să poarte pe sub costumul de schi hainele de la Hot Chillys; indispensabilii aceia chiar meritau banii. Observă că raftul pe care erau expuse articolele marca Hot Chillys era plin de tot soiul de sortimente, de toate culorile şi mărimile, pentru bărbați, femei şi copii. Mulțumit că avea destulă marfă cât să țină clienții ocupați, Patrick îşi croi drum printre rafturi, spre intrarea din față a magazinului. Stephanie şi Candy sorbeau amândouă din nişte ceşti verzi şi mâncau gogoşi. La naiba, ce credeau că-i asta? Pauza de masă? Ar fi trebuit să... lucreze, nu să zâmbească şi să mănânce. „Hai, Patrick, trebuie să mănânce şi ele!” Scutură din cap, încercând să scape de gândurile negative.

Ziua asta necesita o atitudine pozitivă. Mama lui îl sfătuise întotdeauna să trateze negativismul cu optimism. Când erau mici, îi învățase – pe el şi pe frații şi surorile lui – că sunt stăpânii propriilor vieți şi că întotdeauna vor putea alege între optimism şi pesimism. De la moartea lui Shannon, alesese mai mult pesimismul. Poate că venise vremea să întoarcă foaia? Nu era Crăciunul timpul bunăvoinței şi al compasiunii? Dispoziția i se îmbunătăți brusc, în timp ce o privea pe Stephanie râzând şi discutând cu Candy Lee, aşa că se hotărî să aleagă optimismul pentru ziua care abia începea. Iar alegerea nu avea nimic de-a face cu scena din fața lui. Cel puțin, aşa voia să creadă. Dar în sinea sa, nu putea nega bucuria pe

care simpla ei prezență i-o producea. În timp ce continua s-o privească, simți cum îl cuprinde o căldură plăcută. Şi, da, chiar o admira. Orice bărbat ar fi admirat picioarele ei lungi, ale căror rotunjimi erau frumos reliefate de pantalonii negri de schi. O bluză verde, călduroasă, cu gulerul înalt, marca Hot Chillys, îi evidenția talia îngustă. Trupul ei se arcuia şi se rotunjea acolo unde trebuiau să fie linii arcuite şi rotunjimi. Dacă la imaginea asta adăuga ochii căprui şi părul de culoarea cafelei cu lapte, Patrick nu găsea niciun detaliu fizic care să-i displacă. La naiba, de fapt, nu găsea nimic care să-i displacă la ea şi punct, cu excepția faptului că era mama a două fetițe. Amanda şi Ashley erau şi ele nişte dulci. Când Stephanie le făcuse cunoştință cu el, săreau de colo-colo în jurul lui. Aveau foarte mult nevoie de un tată, dar el *nu* era dispus să joace rolul ăsta. Înainte ca el să apuce să-şi facă simțită prezența, Stephanie îl observă ezitând pe culoarul central al magazinului.

— Patrick, habar n-aveam că o să vii aşa devreme. Hai, vino şi ia o cafea şi nişte gogoşi, înainte să dispară toate. Eu şi Candy Lee am ajuns la concluzia că shoppingul provoacă foame. Îi zâmbi de parcă ar fi fost cel mai bun lucru de pe pământ. Inima lui tresări.

— Nu, mulțumesc. Nu stau decât un minut. Voiam să mă asigur că sunteți pregătite pentru asaltul de azi. Patrick îşi îndesă mâinile în buzunare, de teamă să nu se întindă să-i dea la o parte şuvița rebelă ce îi căzuse pe obrazul catifelat, de culoarea piersicii.

Stephanie puse cana pe tejghea şi îşi şterse buzele cu un şervețel pe care erau desenați oameni de zăpadă şi reni.

— Cred că suntem mai mult decât pregătite. Fiind amândouă aici, ar trebui să facem față aglomerației. În cazul în care vom fi depăşite de situație, Melanie a zis că vine să ne ajute. O să aducă şi fetele pe-aici, la schiat.

Patrick nu ştia ce să zică, aşa că doar dădu din cap. La naiba cu femeia asta! Îl făcea să se simtă ca un

adolescent fără experiență. Neîndemânatic şi nesigur de el. Nu suporta situațiile în care pierdea controlul. Stephanie îl privea fix şi zâmbetul i se topi uşor de pe față.

— E totul în regulă? Dacă nu, pot să-i spun s-o lase baltă. Mi-a zis că o să treacă pe-aici înainte să urce pe pârtie.

Patrick auzise cuvintele, dar dacă l-ai fi pus să le repete, n-ar fi fost în stare s-o facă nici să-l omori.

— Patrick! Tu asculți ceva din ce-ți spune? îl întrebă Candy Lee, pe un ton cu câteva octave mai sus decât cel pe care îl avea în mod normal.

El clipi repede şi scutură din cap.

— Ăăă, da, mă gândeam.

Candy Lee vorbea pe şleau cu Patrick şi scăpa mereu basma curată pentru că avea vârsta pe care ar fi avut-o acum Shannon, dacă ar fi trăit. Ocoli tejgheaua şi se apropie de el. Îl luă de braț şi îl conduse la scăunelul din spatele tejghelei. Îi puse un deget mic pe buze. Apoi turnă cafea într-o cană mare, decorată cu Moşi Crăciun, adăugă lapte din belşug şi trei lingurițe cu zahăr. Puse pe o farfurie trei gogoşi din cutia de sub tejghea. Una acoperită cu un strat de ciocolată, una umplută cu cremă şi alta franțuzească.

— Bagă nişte zahăr şi cofeină în tine. Patrick, vorbeşti aiurea. Şi cred că nici nu prea gândeşti la ora asta, adăugă ea, mijindu-şi ochii albaştri. Patrick luă o gură de cafea şi muşcă din gogoaşa cu ciocolată. La naiba, poate Candy chiar avea dreptate. Gogoşile astea îți dădeau o stare de fericire absolută; era de-a dreptul decadent, pură binecuvântare.

— Aiurea, hm? zise el, şi apoi termină ce mai rămăsese din gogoaşă.

— Păi, da. Ai expresia aia absentă pe față, de parcă ai fi pe altă lume sau ceva de genul ăsta, îi explică răbdătoare Candy Lee.

Patrick mai luă o gură de cafea şi apoi îşi înfipse dinții

în gogoaşa franţuzească. Va trebui să stea ore în şir pe pârtie, ca să ardă caloriile pe care tocmai le ingurgita. După ce termină, se şterse la gură cu un şervețel pe care erau desenați oameni de zăpadă şi reni, aşezat lângă cana cu cafea.

— Mulțumesc pentru compliment şi pentru calorii, puştoaico. Stephanie, dacă apar probleme, sună-mă pe celular. O să trimit un angajat de la Maximum Glide, de la şcoala de schi, să vă ajute. Nu risc să o am pe Melanie aici, să nu cumva să se rănească, pe ea sau pe altcineva.

Stephanie încercă să spună ceva, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Patrick continuă:

— Ține de politica magazinului. Îmi pare rău.

— Bineînțeles, înțeleg, doar că Melanie s-a oferit. Eu i-am spus să dea pe-aici, în caz de ceva. Stephanie îşi înlătură şuvița de păr căzută pe obraz. Mă îndoiesc că vom avea nevoie de cineva în plus, dar evident că o să te sun în cazul în care o să fim depăşite de situație. Înghiți în sec, îşi ridică bărbia şi îl privi drept în ochi.

Patrick îşi feri privirea şi, de teamă să nu-şi dea de gol sentimentele față de ea, îşi fixă ochii pe balsamul de buze expus pe tejghea. Sentimente? Nu avea de gând să meargă până acolo. Nici gând, nici pomeneală de aşa ceva! Cuprins de un val neaşteptat de emoții, emoții noi şi *nedorite,* Patrick îi aruncă o privire disprețuitoare. La o adică, nu era altceva decât o angajată.

— Nici nu mă aştept la altceva. Maximum Glide nu-şi poate permite încă o greşeală costisitoare.

Spre surprinderea lui, ea nu reacționă în niciun fel la comentariul lui. Îi întoarse pur şi simplu spatele, de parcă el nu i-ar fi zis nimic. El se grăbi spre uşă, fără să mai adauge ceva. Simțindu-se ca un idiot ce era, avu un imbold să se întoarcă şi să-şi ceară scuze, dar în cele din urmă se hotărî să n-o facă. Nu voia ca ea să creadă că îşi regretă cuvintele. Vorbise serios. Maximum Glide era pe roşu. Dacă nu reuşea să facă un miracol financiar anul ăsta, aveau să-şi piardă toți slujbele.

capitolul 3

Expertă în disimularea emoțiilor, Stephanie era mult prea uimită de comentariul răutăcios al lui Patrick. Petrecuse ani în şir parând insultele lui Glenn. Ai fi zis că era obişnuită cu astfel de abuzuri verbale. Acum era atât de uluită, încât nu putea nici măcar să plângă; în plus, trebuia să îndure şi umilința de a fi fost jignită de față cu Candy Lee. Îşi reprimă orice fel de izbucnire.

Aruncă la coşul de gunoi şervețelul pe care îl folosise şi luă şi ultima înghițitură de cafea, acum rece, înainte de a se întoarce spre Candy Lee. Era cam tot ce putea face pentru a se abține de la orice comentariu privind purtarea deplasată a lui Patrick. Ştia că cel mai bine era să dea uitării toată întâmplarea. Şi să-l dea uitării şi pe el. Avea dreptate. Într-un fel. Anul trecut, ea *chiar* provocase pierderi magazinului. Iarna asta, nu ar fi repetat sub nicio formă greşeala de anul trecut. Hotărâtă, Stephanie se angajă să-i dovedească ce mult se înşela în ceea ce o priveşte. Era destul de capabilă să muncească oricât de multe ore, pentru ca magazinul Snow Zone să aibă profit. Dacă era nevoie, putea să meargă să vândă marfa direct pe pârtii, nu-i păsa. Îndată ce uşa din spate se închise, anunțând plecarea lui Patrick, Candy Lee se apucă să-i spună părerea ei.

— Nu poate fi în halul ăsta de tont! Nu ştiu de ce-i permiți să-ți vorbească pe tonul ăsta. Trebuie să iei atitudine şi să te aperi. Dădu cu spray de curățat geamul pe suprafața de sticlă a tejghelei. Dacă el crede că nu suntem în stare să ne facem treaba, ar face bine să ne-o zică verde-n față.

Stephanie se gândi că tocmai asta şi făcuse, dar nu se obosi să-i spună lui Candy Lee. Le aştepta o zi aglomerată. Plânsul şi compătimirea nu aveau să facă altceva decât să le strice buna-dispoziție. Era sigură că fix de aşa ceva nu aveau nevoie oamenii porniți să cumpere

cadouri de Crăciun. Ei voiau *sărbători-fericite-ho-ho-ho,* iar ea asta avea de gând să le ofere, indiferent de ce avea să se întâmple. Aşa că, pentru a pune punct oricărei discuţii referitoare la comportamentul lui Patrick, Stephanie îşi drese glasul.

— Îşi face şi el treaba, atâta tot. Uită povestea, pentru că eu, una, asta am să fac, chiar în clipa asta.

Candy Lee dădu din cap.

— Păi, atunci eşti o persoană mult mai amabilă decât mine. Nici măcar nu ştiu de ce lucrez aici; adică, mă rog, am nevoie de bani, da' totuşi… Zilele trecute eram în depozit şi am auzit fără să vreau doi tipi de la telescaun vorbind despre el. Cred că domnul O'Brien i-a muştruluit după ce vreo patru persoane au căzut când se dădeau jos, chestie de care toţi ştim că nu-i nimeni vinovat, povesti Candy Lee, în timp ce freca de zor tejgheaua. Eu, una, schiez destul de bine, dar tot o iau la nas prin zăpadă din când în când.

— O iei la nas prin zăpadă? întrebă Stephanie.

— Când cazi adică, ştii, dai cu nasul prin zăpadă, îi explică Candy Lee.

Stephanie izbucni în râs.

— Nu, pe-asta n-am mai auzit-o până acum, dar te rog, fă-mi o favoare şi nu folosi expresia de faţă cu fetele.

Văzuseră destule la viaţa lor, aşa mici cum erau, iar Stephanie încerca din răsputeri să se revanşeze pentru toate mizeriile la care ele fuseseră nevoite să asiste. Voia să le păstreze inocenţa cât mai mult timp posibil.

— Sigur, zise Candy Lee. Deşi o să audă expresia asta pe pârtii, cât de curând. Mai ales de la cei cu snowboarduri. Ăştia întotdeauna înjură şi scuipă. E de-a dreptul scârbos.

Stephanie râse încetişor.

— I-am auzit şi eu de-atâtea ori. Vreau doar să ţin fetele departe de orice… e deplasat, cel puţin o vreme. Şi acum – Stephanie îşi verifică ceasul – hai să deschidem uşile şi să ne pregătim de luptă.

La şapte fix, Stephanie descuie uşa de la intrarea principală, în faţa căreia se formase un rând de cumpărători nerăbdători, care abia aşteptau să-şi cheltuiască banii. Stephanie îi salută pe cei pe care-i cunoştea, le ură bun-venit altora, pe care abia atunci îi vedea prima oară, apoi se îndreptă spre casa de marcat, unde îşi petrecu următoarele patru ore vânzând pantaloni de schi, mănuşi, căciuli şi cizme de schi. Era aproape ora prânzului când reuşiră să ia o pauză. Punând cap la cap vânzările din dimineaţa aceea, Stephanie se gândi că, dacă acesta este un indiciu despre cât de aglomerat va fi magazinul sezonul ăsta, atunci nu numai că va lucra peste program, dar va putea să-i dovedească lui Patrick cât de tare se înşela cu privire la capacitatea ei de a administra magazinul şi de a aduce profit companiei. Plus că va avea şi ceva bani în plus, chiar şi după ce va achita avansul pentru casa visurilor ei din Placerville. O să folosească banii pentru a cumpăra mobilă nouă pentru dormitorul fetelor.

Până acum, în cea mai mare parte a vieţilor lor, nu avuseseră parte de confortul minim şi, din cauza asta, erau foarte recunoscătoare pentru orice cadou primit, indiferent că era mic sau mare. Erau copii buni, şi Stephanie se trezi că-şi imaginează cum fetele se cuibăresc într-un pat alb, nou-nouţ, din noua lor casă. Plus că abia aştepta să le vadă feţele când le va anunţa că vor avea un căţeluş, dintre cei fătaţi de Ice-D. În ultimii doi ani, se rugaseră de ea să le ia un animal de casă, dar Stephanie ştia că nu ar fi bine nici pentru fete, şi nici pentru animal să îl aducă în apartamentul lor mic, de deasupra garajului. Abia dacă aveau loc ele trei. Pe măsură ce fetele creşteau, era conştientă că va veni o vreme când ele vor dori şi vor avea nevoie de intimitate. O nouă casă, cu trei dormitoare, ca să nu mai vorbim de cele două băi, va fi un adevărat paradis pentru ele trei şi animalul lor de companie. Furioasă că pierduse atâta timp cu Glenn, Stephanie se gândea că trebuie să se

revanşeze faţă de fete – iar o casă a lor avea să fie un loc numai bun pentru un nou început. Înveselită de gândurile sale, Stephanie simţi cum se naşte în ea o nouă motivaţie. Putea în sfârşit să-şi gestioneze viaţa şi, de data asta, ea era cea care stabilea termenii în care se vor desfăşura lucrurile. Nu avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Uite unde o adusese un bărbat. De fapt, evadarea lui Glenn fusese catalizatorul care o determinase să pornească în căutarea unei vieţi mai bune.

Stephanie învăţase de la o vârstă fragedă că viaţa nu e întotdeauna uşoară, iar acum, la treizeci şi doi de ani, simţea că învăţase destul despre viaţă cât să nu mai repete greşeala de a permite vreodată unui bărbat să deţină controlul absolut asupra ei. După ce mama ei dispăruse în ceaţă când ea avea doar trei ani, Stephanie fusese trimisă la sora mamei sale, mătuşa Evelyn, care o iubise ca pe propria fiică. Deşi nu avuseseră o situaţie materială prea bună, Stephanie ştia că era iubită. Din păcate, mătuşa ei murise chiar în anul în care Stephanie terminase liceul. În perioada aceea de doliu după singura mamă pe care o cunoscuse vreodată, Stephanie îi permisese lui Glenn să intre în viaţa ei şi să preia controlul asupra fiecărei mişcări pe care ea o făcea. La început, se bucurase să descopere că nu mai avea responsabilităţi, mai ales că, până atunci, avusese grijă de mătuşa Evelyn, care fusese grav afectată fizic de o artroză reumatică. Cu toate acestea, independenţa ei avusese viaţă scurtă. Se căsătorise cu Glenn imediat după ce terminase liceul; el începuse să bea şi, într-un an, se transformase într-un bărbat morocănos, mocnind de furie şi obsedat de control. Cum nu avea nicio altă modalitate de a face faţă situaţiei, o transformase pe Stephanie în sacul lui de box. Şi, cum se zice, restul e istorie. Cu toate că, de data asta, Stephanie era cea care avea să-şi scrie propria poveste.

Dar Stephanie avea treabă de făcut aici şi acum, aşa că

îndepărtă toate gândurile negative despre trecutul ei, înghesuindu-le într-un colțișor al minții, unde hibernau de obicei, în cea mai mare parte a timpului.

— De ce nu-ți iei acum pauza de masă? O să ținem deschis până la şapte în seara asta. E posibil să fie singura ta fereastră pe ziua de azi. Mă aştept la o avalanşă de oameni imediat după ce se vor închide telescaunele. Candy Lee se uită la ceasul de la mână, în formă de Minnie Mouse.

— Bine. Vrei să-ți iau şi ție ceva, la întoarcere? Tre' să mănânci şi tu, o informă Candy Lee pe tonul atotştiutor al adolescenților.

— Da, tocmai de aceea mi-am luat pachet la mine. Am ştiut că n-o să am timp să merg la The Lodge astăzi, ca să iau prânzul. Acum, hai, fugi, şi întoarce-te repede, zise Stephanie, pe un ton mămos.

Candy Lee îşi înhăță geanta de sub tejghea, salută din mers şi o zbughi pe uşa din spate. Stephanie o privi cum străbate în viteză parcarea. Oare fusese şi ea vreodată atât de tânără şi lipsită de griji? Dacă da, nu-şi mai amintea de vremurile acelea. Avea însă alte amintiri care aşteptau să ia formă şi, de data asta, vor fi dintre acelea la care mereu visase. Nu-i aşa?

capitolul 4

Melanie ținea bine mânuțele înmănuşate. Pârtiile erau întotdeauna periculos de aglomerate, imediat după Ziua Recunoştinței. Dacă le dădea drumul la mâini lui Ashley şi Amandei, le-ar fi pierdut repede din ochi. Stephanie avusese grijă să le instruiască pe fete să-şi îmbrace costumele de schi galbene, reflectorizante; astfel, vor fi mai uşor de identificat în mulțime. Melanie aruncă o privire în jur şi văzu cel puțin o duzină de copii purtând aceleaşi costume galbene, reflectorizante. „Până aici cu ieşitul în evidență", se gândi ea. Melanie nu le-ar fi lăsat sub nicio formă pe fete să se îndepărteze prea mult de ea.

— Mătuşică M., zise Ashley. Melanie râse la auzul noii porecle cu care o botezaseră după ce le dăduse voie, cu o săptămână în urmă, să se uite de patru ori la *Vrăjitorul din Oz.* Putem să ne dăm pe pârtiile albastre[4] astăzi? *Te rog?* Unchiul Max zice că suntem la fel de bune ca majoritatea puştilor mai mari decât noi, iar pe ei părinții îi lasă pe pârtiile albastre.

— *Tee roooog,* se auzi şi Amanda, ca un ecou.

— Să zicem că da, dar nu mergeți singure. Vin cu voi, declară Melanie hotărâtă. Sunt foarte mulți schiori astăzi, aşa că trebuie să fim cu mai multă băgare de seamă decât de obicei.

— Da, altfel ne rănim, nu-i aşa? Şi atunci, mami va trebui să ne ducă la spital şi noi va trebui să rămânem acolo pentru totdeauna, pentru că ea n-o să aibă destui bani să plătească factura, *nu-i aşa,* Mătuşica M? fredonă Amanda, cu vocea ei subțirică.

La înălțimea ei de aproape 1,80 metri, Melanie trebuia să se aplece pentru a le privi în ochi pe fete. Ar fi vrut să le cuprindă în brațe şi să le spună că nu ar permite niciodată să se întâmple una ca asta. Şi chiar avea resursele necesare pentru a-şi ține o astfel de promisiune, mai ales că moştenise câteva milioane bune de la bunicii

săi. Nici părinții ei, destul de bogați la rândul lor, nu ar fi permis o asemenea grozăvie. Dar Melanie ştia cât de mult îşi dorea Stephanie să îşi croiască drum în viață prin propriile puteri, aşa că se abținu să facă şi cel mai mic comentariu referitor la situația ei financiară. Stephanie îi povestise de mai multe ori despre viața pe care o dusese alături de Glenn. Hotărâtă să-şi crească singură copiii, Stephanie avea propriile reguli, printre care una care interzicea orice ajutor financiar, împrumut sau cadou scump. Cu doi ani în urmă, părinții lui Melanie, susținători dintotdeauna ai muncii lui Grace la Hope House, reduseseră chiria la o sumă pe care Stephanie şi-o permitea. Şi, din câte ştia Melanie, nimeni, nici măcar Grace, nu suflase vreo vorbă despre asta de față cu Stephanie. Melanie le zâmbi celor două fetițe.

— Ei, nu trebuie să ne facem griji pentru asta, fiindcă schiați amândouă atât de bine, încât nici nu-mi pot imagina că o să cădeți de pe schiuri, darămite să vă răniți atât de tare, încât să trebuiască să mergeți la spital. Aşa că haideți să nu ne mai gândim la aşa ceva. Ce-ar fi să luăm toate trei telescaunul până la Sugar Hill, apoi schiem de-acolo până jos la Snow Zone, unde oprim şi intrăm să o vedem pe mama, după care poate bem câte o ciocolată caldă la The Lodge?

Fetițele încuviințară din cap. Amândouă aveau tendința să vadă lucrurile în negru. Melanie îşi dorea să poată schimba asta la ele, dar timpul – mai mult ca orice altceva – avea să şteargă frica şi anxietatea de care sufereau. Având în vedere debutul de care avuseseră parte în viață, era un miracol faptul că nu erau mai traumatizate de-atât şi că singurul efect pe care abuzul îl avusese asupra lor se materializase în această grijă pe care şi-o făceau ori de câte ori era vorba de mama lor. Dacă viața ei ar fi fost la fel de tragică şi de nefericită ca a lor, Melanie nu ştia dacă ar fi făcut față unor asemenea încercări, mai ales la o vârstă atât de fragedă.

— O să ne duci să vedem şi pomul de Crăciun în seara

asta? întrebă Amanda. Mami zice că marchează începutul sezonului de sărbătoare. Ce înseamnă asta?

Ashley se uită la Melanie cu un zâmbet de cunoscător.

— Vrei să-i spun eu?

— Absolut, zise Melanie, aplecându-se ca să-i strângă mai bine legăturile clăparilor de schiuri. Ashley îşi ţuguie buzele şi mustăci de parcă s-ar fi gândit care era cel mai bun răspuns.

— Ei bine, într-un fel e ca prima zi de şcoală, când învăţătoarea ne spune ce vrea să învăţăm anul ăsta, atâta doar că perioada Crăciunului e scurtă şi mult mai distractivă. Se uită la Melanie, aşteptând aprobarea ei.

Zâmbind la auzul explicaţiei atât de complete şi de simple a lui Ashley, Melanie declară:

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

— Într-un fel, e ca un nou început, aşa-i, Mătuşică M.? zise Ashley.

Fetele continuau să o surprindă cu capacitatea lor de a percepe lucrurile. Amândouă erau excepţional de inteligente pentru vârsta lor. Melanie ştia că Stephanie se mândrea foarte tare cu educaţia copiilor ei. Adeseori se întâmplase ca Melanie să se oprească pe la ele şi să le descopere pe toate trei adunate în jurul mesei din bucătărie, cu un teanc de cărţi în faţă, studiind de toate pentru toţi, de la ştiinţele exacte la geografie.

— Chiar aşa şi este, fu de acord Melanie.

— Atunci, hai să mergem. Vreau să merg cu telescaunul. Pot să stau la mijloc? întrebă Amanda.

Melanie se ridică în picioare, privi în stânga ei şi zări cozile din faţa telescaunului mărindu-se văzând cu ochii. Dacă aveau noroc, reuşeau să prindă o tură înainte de a trece pe la Stephanie.

— Haideţi mai întâi să verificăm dacă ne-am luat toate măsurile de precauţie.

Melanie îşi petrecuse o mare parte din viaţă pe pârtii, dar asta n-o determina să-şi supraestimeze puterile – nici pe ale ei, nici pe ale fetelor. O legătură desfăcută la

clăpari sau un articol de îmbrăcăminte atârnând aiurea putea să provoace dizabilități pe viață. Melanie nu avea de gând să rişte accidentarea fetelor, atâta timp cât ele se aflau sub supravegherea ei. Sub nicio formă. Făcură verificările obişnuite. Mai întâi, se uitară dacă toate erau la locul lor. Schiurile şi clăparii erau legate corect. Curelele betelor erau bine prinse. Căştile şi ochelarii de protecție erau la locul lor. Mănuşile erau bine puse. Se anunțase vreme deosebit de rece pentru acea perioadă a anului, aşa că Melanie le dăduse fetelor protectoare termice suplimentare, atât la mâini, cât şi la picioare. Ca să fie mai sigură, le mai puse câte unul în fiecare buzunar al jachetelor de schi. Fiecare fetiță avea în buzunar câte un balsam de buze cu miros de cireşe şi un baton de susan şi alune. Ca o măsură de precauție în plus, Melanie se asigura de fiecare dată că Ashley are în buzunarul din interiorul jachetei o cutie de chibrituri impermeabile. Nu puteai şti niciodată ce întorsătură luau lucrurile. La cei zece ani ai săi, Ashley învățase câteva tehnici de bază de supraviețuire. Melanie era sigură că Ashley nu va fi niciodată pusă în situația de a face uz de aceste tehnici, atâta timp cât ea se afla în preajma lor, dar măsura aceasta făcea parte din ritualul lor de pregătire. Întotdeauna trebuie să fii pregătit pentru imprevizibil.

— Mai trebuie doar să ne dăm cu cremă de protecție solară şi suntem gata, zise Melanie scoțând din buzunar un mic tub de cremă.

Le unse rapid fețele, după care le aranjă căştile şi ochelarii de protecție.

— Nu uitați, eu merg în spate, iar voi două staţi în fața mea. Dacă aveți nevoie să vă opriți şi să vă odihniți, trageți pe marginea pârtiei, bine?

— Bine, răspunseră fetele într-un glas.

Melanie le urmă îndeaproape pe fete, în timp ce acestea îşi făcură vânt spre lungile cozi din fața telescaunului. Zeci de schiori îmbrăcați în toate culorile curcubeului se

desprindeau şi intrau iar în rând, aşteptând să ajungă în față. Melanie le supraveghea atentă pe cele două fetițe, care se mişcau cu grijă, înaintând în rând. Se mişcau surprinzător de repede astăzi, ținând cont că, oficial, era prima zi a sezonului de iarnă. Şiruri de schiori punctau poala muntelui, asemenea brăduților verzi ce flancau pârtiile.

Deasupra, cerul era împânzit de nori grei, cenuşii. Vântul era tăios. Erau toate condițiile necesare declanşării unei furtuni de zăpadă. Melanie voia să ducă fetele sus pe pârtie măcar pentru o tură, mai ales că era foarte posibil ca, în câteva ore, vremea să nu mai fie de partea lor. Buletinul meteo anunța ninsori, o adevărată necesitate pentru toți schiorii şi snowboarderii, dar lui Melanie nu-i plăcea cum arătau norii care pluteau amenințător deasupra crestelor muntelui. Dar cum ninsorile erau anunțate abia după-amiază, se gândi că ar trebui să fie timp măcar pentru o tură liniştită. Când le veni rândul la telescaun, cele trei se aliniară în spatele marcajului roşu, ținându-şi bețele în mâna stângă, aşa cum fuseseră învățate. Priviră înapoi, să vadă cum încetineşte telescaunul, pentru a le permite să se aşeze. Odată aşezate, cu bara de protecție lăsată în jos, Melanie spuse:

— Voi două o să fiți experte în aşa ceva. Mie mi-a luat o veşnicie să-nvăț cum să mă urc fără să cad.

Dat fiind că de data asta mergeau pe o pârtie albastră, drumul dură mai mult decât de obicei. Telescaunul parcurse drumul până la destinație în mai mult de şapte minute. În timpul călătoriei, fetele vorbiră non-stop, destăinuindu-i ce sperau ele să primească de la Moşu', de Crăciun. Îi povestiră despre plachetele pe care le făcuseră în clasă pentru mama lor şi, nu în ultimul rând, îi spuseră că „Mătuşa Grace" voia să i-l prezinte lui Melanie pe fratele ei, Bryce.

Melanie nu se putu abține să nu roşească. Îl văzuse de mai multe ori pe Bryce la Maximum Glide. Tipul era

sinonim cu expresia „bărbat bine”. Melanie se gândi că semăna mai degrabă cu un schior aventurier decât cu un profesor universitar. Din fericire pentru ea, ajunseră punctul de coborâre la timp, astfel încât nu fu nevoită să dea un răspuns. Dar le cunoştea ea prea bine pe micuțele astea şmechere şi ştia că nu era ultima conversație pe tema asta pe care urma să o aibă cu ele. Erau de neoprit când începeau să o întrebe de ce nu era căsătorită şi de ce nu avea copii. Fetițele se dădură jos din telescaun cu uşurință, îndepărtându-se repede şi având grijă să nu blocheze următorul grup de schiori care se pregăteau să părăsească telescaunul.

Platoul pe care le ducea acum Melanie era mai degrabă la o înălțime de aproape patru mii de metri decât de trei mii. Aerul era atât de rarefiat la altitudinea asta, încât aproape că te înecai în încercarea de a prinde o gură de oxigen. Temperatura era cu câteva grade mai mică decât cea de la poalele muntelui. Rafalele de vânt care măturau muntele la înălțimea asta făceau ca vârfurile înalte ale brazilor să se clatine, mişcările lor producând un foşnet uşor, de parcă ar fi fost prinşi într-un dans, iar vântul tăios şi rece le acompania melodia cu un şuierat lin. Melanie alunecă până la locul unde o aşteptau fetele.

— Sunteți gata? le întrebă ea.

Încuviințară la unison din capetele acoperite de căştile de protecție. Melanie le făcu semn cu mâna înmănuşată să-şi înceapă coborârea. Ele îşi făcură vânt în jos pe pantă, ca doi căluți mititei, şi începură să alunece, ținându-se departe de marginea pârtiei. Melanie le urmă preț de câteva minute, înainte de a ajunge la o răspântie de cărări, ce conducea în trei direcții diferite. Una ducea spre vârful cel mai înalt al muntelui de unde pornea pârtia neagră, cea mai periculoasă. A doua ducea spre partea opusă a muntelui, unde terenul permitea snowboarderilor şi celor cărora le plăcea să experimenteze figuri noi să îşi încerce talentele acrobatice pe tot soiul de dâmburi, văi, trambuline şi porțiuni drepte. Cea de-a

treia cărare ducea spre poalele muntelui. Fetele ştiau că trebuie să o aştepte la pancarta mare, albastră, ce le direcționa înapoi spre poalele muntelui. Melanie se strecură printre grupurile de schiori şi trecu pe lângă un prieten ce făcea parte din patrula de schi. Când ajunse la răspântie, căută cu privirea două costume de schi galbene, fosforescente. Văzu un mic grup strâns în jurul semnului la care conveniseră să se întâlnească şi se grăbi să ajungă la fete. Când ajunse lângă semn, fu surprinsă să descopere că puştii îmbrăcați în costumele fosforescente nu erau Ashley şi Amanda. Schie mai departe, dând roată zonei. Nu văzu nicio fetiță care să aducă vreun pic cu statura vreuneia dintre surori, aşa că se opri din nou şi scrută încă o dată perimetrul cu privirea. Apoi străbătu iar locul de întâlnire, de data asta mai încet, cercetând cu privirea zonele limitrofe ale pârtiei, flancate de conifere. Se gândi că poate căzuseră sau poate se împotmoliseră în vreun morman de zăpadă sau ceva de genul ăsta.

Melanie înfipse bețele schiurilor în zăpadă, încercând să mărească viteza pe teren plat. Se duse dintr-o parte în cealaltă, uitându-se în toate direcțiile, chiar şi dincolo de pârtie, gândindu-se că poate una dintre fete a avut nevoie de intimitate, pentru a-şi face nevoile în pădure. Se mai întâmplase asta înainte şi, deşi Melanie nu era de acord cu un asemenea comportament, uneori necesitățile fiziologice trebuiau satisfăcute indiferent de situație. După ce le căută peste tot timp de cincisprezece minute, lui Melanie îi trecu prin minte că poate fetele hotărâseră să meargă singure până jos. Nu era bine ce se întâmpla. Absolut deloc. Dacă nu găsea copiii până la capătul pârtiei, atunci va trebui să anunțe patrula de schi şi să explice situația. Dar mai rău de-atât era faptul că trebuia să-i explice lui Stephanie că-i pierduse copiii.

capitolul 5

Candy Lee se întoarse la fix din pauza de prânz. Stephanie reuşise printre picături să ia câteva înghiţituri din sendviş. Crezuse că ora prânzului va fi mai liniştită, dar se înşelase. Fusese atât de aglomerat, încât nu avusese timp nici măcar să gândească. Bine că Patrick nu era acolo să vadă cât de prost se organizase. Inspiră adânc, apoi expiră şi zâmbi spre o tânără mamă din rând, cu doi copii agăţaţi de piciorul ei. Amanda încă mai făcea chestia asta uneori. Pe Stephanie n-o deranja, mai ales că-şi dorea să protejeze fetele cât mai mult cu putinţă, dat fiind că primii ani din viaţile lor fuseseră marcaţi de violenţă şi frică. Se uită la ceas. Era aproape ora unu. Melanie îi promisese că va trece pe la ea, cu fetele. Stephanie simţi un fior de alarmă, dar îşi aminti că azi era Vinerea Neagră. Cozile la telescaune erau, probabil, la fel de lungi ca aici. Dacă nu ajungeau într-o oră şi ceva, avea s-o sune pe Melanie pe celular, să vadă ce era cu ele. Ambele fete erau schioare înnăscute, iar Stephanie ştia din proprie experienţă că era o adevărată provocare să le scoţi de pe pârtie, odată ajunse acolo. Biata Melanie! O s-o invite la un film şi la cină după sărbători, ca să se revanşeze. Doar ele două. Oricum, avea nevoie să iasă în oraş cu o prietenă. Poate o va invita şi pe Grace să li se alăture. Stephanie era atât de prinsă cu clienţii care intrau şi ieşeau într-un flux continuu, cumpărând orice, de la balsam de buze la clăpari, încât fu şocată când se uită la ceas şi văzu că trecuse deja de ora două. Se încruntă îngrijorată, dar se gândi că Melanie ştia numărul de telefon de la magazin, în cazul în care apărea vreo problemă. Stephanie continuă să lucreze la casa de marcat, în timp ce Candy Lee avea grijă de marfa de pe rafturile cu reduceri de preţ. Dacă ritmul vânzărilor avea să rămână la fel, Stephanie se gândea să-l sune pe Patrick şi să profite de oferta pe care i-o făcuse, de a

trimite un angajat de la Maximum Glide în ajutorul ei. Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dar ea şi Candy Lee se străduiau din răsputeri să onoreze comenzile. Îngrozită de ideea asta, privi spre uşă chiar în momentul în care Melanie intră în magazin şi se îndreptă grăbită spre partea din spate a magazinului. Avea obrajii înroşiți de vânt, părul ei lung atârna în şuvițe răvăşite, iar zâmbetul vesel, care de obicei îi lumina fața, dispăruse. „Pauză de pipi", se gândi Stephanie, în timp ce o urma.

— Chiar mă întrebam ce-i cu voi. Eram gata să mă îngrijorez, zise Stephanie. Unde sunt fetele? Cred că au înghețat.

Stephanie se întoarse şi dădu să se îndrepte spre ieşire pentru a le invita pe fete să intre şi să se încălzească, dar Melanie o prinse de braț şi o opri.

— Melanie! țipă Stephanie. Ce s-a întâmplat? Unde sunt fetele?

Melanie îşi lăsă ochii în jos, fixându-şi privirea pe picăturile de apă ce se strângeau în jurul clăparilor ei. Clătină din cap, apoi o privi drept în ochi pe Stephanie.

— Speram să le găsesc aici, cu tine. Mi-am petrecut ultimele două ore căutându-le.

Stephanie simți cum inima îi cade din piept, apoi îi urcă la loc, iar sângele-i zvâcneşte în gât. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Scutură din cap, sperând că şi-a imaginat vorbele pe care Melanie tocmai le rostise, dar expresia de pe chipul bonei îi contrazicea speranța. „Glenn? Nu putea fi el!" Melanie păru să-i citească gândurile.

— Sunt undeva pe muntele ăsta, schiază. Sunt sigură de asta; e imposibil ca tatăl lor să fi evadat din închisoare. Erau atât de entuziasmate că vor schia pe o pârtie albastră, încât cred că au uitat pur şi simplu să mă aştepte la locul unde am convenit să ne oprim. Le-am văzut schiind până jos, apoi le-am pierdut din ochi preț de două, maximum trei minute. Când am ajuns la punctul de întâlnire, nu era nici urmă de ele.

Stephanie simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Şi-ar fi dorit să moară şi să se termine totul. Dar nu era genul care să renunțe aşa uşor, mai ales când era vorba de copiii ei. Îi venea s-o strângă de gât pe Melanie, dar furia ei va trebui să mai aştepte. Trebuia să-şi găsească imediat fetele, înainte de a fi prea târziu. Cu câteva minute mai devreme, ascultase un buletin meteo care nu aducea deloc veşti bune. Auzise câțiva cumpărători spunând că, dacă buletinul meteo avea să se dovedească a fi corect, atunci telescaunul se va închide mai devreme.

Trecând la acțiune, Stephanie o luă la fugă spre birou, de unde îşi înhață schiurile vechi, bețele şi clăparii. Cunoştea muntele ca pe propria palmă. Dacă fetele ei se rătăciseră, nu avea să piardă vremea fără să facă ceva. O să le găsească, indiferent cât de mult îi va lua. Ieşi în goană din birou, strigând spre Candy Lee:

— A apărut o urgență. Sună-l pe Patrick şi roagă-l să trimită pe cineva să te ajute. Fetele s-au rătăcit pe munte!

Melanie se repezi după ea.

— Stephanie, nu poți ieşi afară pe vremea asta. Furtuna se apropie mai repede decât au preconizat meteorologii. Am luat legătura cu patrula de pe pârtie şi toată lumea le caută. Vor avea nevoie de mama lor atunci când vor fi găsite.

Ajunsă în parcarea din spatele magazinului, Stephanie se opri pe cărarea ce ducea spre telescaun, pentru a-şi fixa schiurile pe zăpada înghețată. Aruncă în fugă o privire spre Melanie şi-i văzu chipul scăldat în lacrimi. Ştia că e la fel de îngrijorată de soarta fetelor, ca şi ea. Se aplecă spre ea şi o îmbrățişa rapid.

— Nu pot *să nu* le caut, Melanie. Ele sunt tot ce am, zise Stephanie în timp ce îşi lega clăparii de schiuri.

Auzi clicul produs de prinderea clăparilor, semn că făcuse operațiunea corect, o împinse la o parte pe Melanie şi se îndreptă spre telescaun. Mergea cât putea de repede, târându-şi schiurile prin bucățile de gheață şi nămolul maroniu. Un accident era tot ce-i mai lipsea la ora asta.

Ajunsă la telescaunul numărul unu, Stephanie dădu să se arunce în scaun, dar fu oprită de un băiat care nu avea mai mult de optsprezece ani. Îl mai văzuse înainte, dar nu-şi mai amintea cum se numeşte.

— Îmi pare rău, dar închidem telescaunul, îi spuse, proptindu-se în faţa scaunului în care Stephanie se pregătea să urce. Ea scutură din cap.

— Nu, trebuie să urc. Fetele mele s-au pierdut. Patrula de siguranţă le caută chiar acum. Stephanie observă expresia nehotărâtă de pe faţa băiatului.

— Uite ce e, n-am să spun nimănui că m-ai lăsat să urc pe munte în asemenea condiţii. Trebuie să ajung sus, te rog! strigă Stephanie. Fulgi imenşi de zăpadă îi cădeau pe obraji în timp ce ea îl privea fix pe băiat. Se pare că ceva îl convinsese că cererea ei merita riscul, pentru că se dădu la o parte, iar scaunul se puse uşor în mişcare.

Îi trecură prin minte mii de gânduri în timp ce urca spre vârful muntelui. Dacă n-o să le găsească pe fete la timp? Vremea se înrăutăţea de la un minut la altul, iar ele nu aveau cum să reziste pe un asemenea ger. Stephanie ştia că Ashley înţelegea tacticile de supravieţuire de bază, pentru că ea însăşi insistase ca fata să facă un astfel de curs anul trecut, când copilul o implorase, spunându-i lui Stephanie că era de ajuns de mare să schieze pe o pârtie verde. Până la urmă, ajunseseră la un compromis. Ashley făcuse cursul, după care i se permisese să schieze pe unele pârtii verzi, cu condiţia să aibă în permanenţă asupra ei celularul lui Stephanie. Oare de ce nu-i trecuse prin cap să le cumpere fetelor propriile lor telefoane? Ar fi putut suna după ajutor acum. Semnalul pe versantul muntelui era excelent, aşa că acoperirea nu era o problemă. De ce, pentru Dumnezeu, nu le asigurase copiilor aşa ceva? Îşi aminti de momentul când sosiseră prima oară la Hope House. Grace insistase să aibă asupra ei un celular, în cazul în care va avea nevoie să sune la urgenţe. De ce, de ce, *de ce* fusese atât de iresponsabilă? Din cauza banilor,

se gândi, tremurând în aerul înghețat. Fusese atât de fixată pe scopul ei de a le oferi fetelor o casă a lor, încât pierduse din vedere celelalte necesități şi dorințe ale lor. Ashley îi ceruse un celular încă de acum câteva luni, dar Stephanie i-o tăiase scurt, spunându-i că era prea mică să aibă un telefon al ei şi că ar fi o cheltuială de care ea nu avea nevoie. Cât de tare îşi dorea acum să fi cedat! Dar vorba proverbului, ce-i făcut e bun făcut. N-o ajuta la nimic să se gândească acum la ce ar fi trebuit să facă. Acum nu-şi dorea nimic altceva decât să-şi găsească fetele întregi. Se rugă în gând. „Te rog, fereşte-le de primejdie, o să le cumpăr amândurora GPS dacă le găsesc întregi şi nevătămate."

Telescaunul se opri uşor pe vârful muntelui. Stephanie sări efectiv jos şi se lăsă să alunece pe pârtia acoperită de un nou strat de zăpadă, refăcând din memorie drumul. Ningea din ce în ce mai abundent. Îşi şterse ochelarii cu mănuşa, chiar când ajunse la locul în care Melanie le văzuse ultima oară pe fete. Ştia că fetele nu s-ar fi încumetat să meargă pe o pârtie neagră, aşa că urmă ruta parcursă mai devreme de Melanie, sperând şi *rugându-se* să le găsească poate ascunse în nămeții de zăpadă. Le-ar duce înapoi la Snow Zone, unde aveau să bea ciocolată caldă, să-şi încălzească mâinile în încălzitoarele chimice pe care le vindeau la magazin, în timp ce i-ar fi povestit lui Candy Lee cât de curajoase fuseseră. Măcar de s-ar întâmpla aşa, se gândi Stephanie în timp ce parcurgea ultimul sfert din pârtie, fără să fi dat de vreo urmă a fetelor. Se oprea la fiecare cinci minute să le strige pe nume, dar nu se auzea decât vocea ei pierdută printre rafalele de vânt care biciuiau brazii.

Ochii i se umplură de lacrimi, care îi înghețară pe obrajii arşi de vânt, în timp ce continuă să schieze, acoperind inclusiv zonele despre care ştia că depăşeau perimetrul în care fetele aveau voie să schieze. La ora asta, ar fi fost în stare să schieze şi legată la ochi pe versantul Muntelui Everest dacă ar fi ştiut că asta îi va

aduce fetele înapoi. Cerul după-amiezii era plumburiu, lumina zilei pierea treptat, zăpada cădea din ce în ce mai abundent, iar vizibilitatea scădea de la un minut la altul. Stephanie se gândi că erau condiții numai bune pentru declanşarea unui viscol. Oare de ce nu fusese mai atentă la buletinul meteo? În primul rând, de ce le permisese fetelor să vină pe pârtie, ştiind cât de aglomerată va fi? Fusese tâmpită, se purtase mai rău ca o bonă adolescentă. Gâtul i se uscase, iar inima îi bătea nebuneşte, în timp ce-şi folosea fiecare strop de energie ca să-şi croiască drum înapoi spre telescaun. Zărise scaunele atârnând goale de cablurile grele de care erau prinse, fără niciun pasager în ele. Deşi ştia că telescaunul era închis, Stephanie nu se va opri. Va împrumuta de la patrula de siguranță un snowmobil. Nu avea de gând să părăsească muntele până nu le găsea pe Amanda şi Ashley. *În viață.* Cuvintele astea îi zgâriau creierul. *În viață. În viață. În viață.* Din senin, Stephanie fu cuprinsă de un sentiment de pace şi bucurie. Fără să-şi dea seama de ce, avu brusc certitudinea că fetele erau în viață. Şi nu doar că erau în viață, dar că erau şi în siguranță.

Şocată cumva de această epifanie pe care tocmai o trăise, încercă să-şi dea seama care era următoarea ei mişcare. Temperatura scădea vertiginos sub zero grade. Stephanie se opri în mijlocul furtunii, respiră adânc şi se rugă să o ghideze cineva din ceruri în direcția corectă. De parcă ar fi fost controlată de o forță exterioară, îşi îndreptă vârfurile schiurilor spre Snow Zone, unde zări o mulțime de oameni adunați în fața magazinului. Într-o fracțiune de secundă, se întrebă cum poate cineva să facă acum cumpărături, când fetele ei dispăruseră. În scurt timp însă, logica începu să funcționeze din nou. Oamenii ăştia nu aveau nici cea mai mică idee unde se află copiii ei. La o adică, Stephanie era sigură că ei nu aveau nici cea mai mică idee în legătură cu ea sau cu viața ei. Şi de ce le-ar fi păsat? Nu era altceva decât o administratoare de magazin, care părea depăşită de situație când venea

vorba de cei doi copii ai săi.

Ignorând frigul şi faptul că ar fi trebuit să discute mai întâi cu cei din patrula de siguranță, Stephanie schie cât îi permise stratul de zăpadă, înainte de a se opri în mijlocul parcării şi a-şi da jos schiurile. Le lăsă acolo, în mijlocul parcării. Nu voia să deranjeze oamenii strânşi în fața magazinului, aşa că folosi intrarea angajaților. Odată ajunsă înăuntru, se repezi la ea în birou, unde formă numărul de urgență al patrulei de siguranță. Telefonul sună îndelung şi, în cele din urmă, o voce robotică o instrui să formeze 911, dacă avea într-adevăr o urgență. Ce dracu'? Nu trebuia să fie cineva lângă telefon în cazul în care o persoană avea vreo urgență de raportat? Nu asta era ideea cu patrula de siguranță? Oare se aflau cu toții afară, în căutarea fetelor? Apăsă pe butonul de închidere, apoi zări cizmele ei negre, din piele, îmblănite, pe care le aruncase sub birou. Îşi scoase repede clăparii, îşi puse o pereche de şosete uscate şi se încălță în grabă, după care se repezi în magazin, unde descoperi zeci de oameni aşezați în semicerc. Avea de gând s-o întrebe mai întâi pe Candy Lee dacă auzise ceva şi apoi să meargă la ofițerul de serviciu din patrula de siguranță, să vadă dacă avea vreo veste în legătură cu fetele. Era mai rău ca într-un coşmar. Fetele ar trebui să se bucure de vacanța de Crăciun. Fuseseră atât de entuziasmate de aprinderea beculețelor din pomul de Crăciun! Oare cum era posibil ca o zi care începuse atât de bine să ia o întorsătură atât de îngrozitoare? Toate acele *dacă* îi provocau aproape o durere fizică. Nu-şi putea imagina viața fără copiii ei. Nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva! *Pur şi simplu, nu putea.*

Stephanie se grăbi să ajungă în fața tejghelei din magazin, unde le găsi pe Candy Lee şi pe Melanie… *zâmbind.* Cum puteau zâmbi în asemenea momente? Era pe punctul de a le pune întrebarea asta, când deodată văzu spre ce… sau, mai bine zis, spre cine zâmbeau. Spre fetele ei. Care sorbeau din căni ciocolată fierbinte.

capitolul 6

Pe moment, Stephanie rămase încremenită când le văzu pe Amanda şi Ashley în spatele tejghelei.

— Slavă Domnului că sunteți amândouă tefere! Ce s-a întâmplat? Unde, cine? strigă Stephanie.

Aruncă o privire în jur şi-l descoperi pe Patrick, alături de câțiva angajați din echipa de la Maximum Glide, zâmbind cu gurile până la urechi. Se pare că cele două poznaşe aveau o poveste de spus. Copleşită de uşurarea care o cuprinse în clipa în care îşi văzu fiicele întregi şi nevătămate, Stephanie îşi croi drum în spatele tejghelei. Fața îi era scăldată în lacrimi de uşurare, iar inima îi săltă de bucurie când simți în nări mireasma pe care o ştia şi o iubea atât de mult. Mirosul dulce al şamponului Johnson's Baby le rămăsese în părul lor negru şi lung. Stephanie slăvi în gând momentul în care avusese acea viziune a fiicelor ei vii şi nevătămate. Se întâmplase exact aşa cum ştia că se va întâmpla. Avea să lase lucrurile cum erau. La o adică, era Crăciunul, iar ea încă mai credea în miracole. Candy Lee îi întinse un pachet cu şervețele şi o cană plină de cacao cu lapte, din care se ridicau aburi fierbinți.

— O să ai nevoie de asta, îi spuse ea.

Stephanie îşi şterse lacrimile şi luă o înghițitură de cacao.

— Bun, acum e momentul să aflu tot ce s-a întâmplat azi pe munte.

— Patrick ne-a salvat, mami! Chiar ne-a salvat şi apoi a plâns, zise Amanda. Nu-i aşa, Ashley?

Ăsta era ultimul lucru pe care Stephanie se aştepta să-l audă. Pentru o fracțiune de secundă, surprinse privirea lui Patrick, care stătea în spatele grupului adunat să asculte povestea fetelor. El îi zâmbi. Oarecum. Simți cum inima i se umple de bucurie şi dă pe-afară, asemenea unei fântâni arteziene. Îi zâmbi şi ea lui.

— Nu cred că plângea. Cred că aerul era prea rece şi de-aia, zise Ashley pe un ton atotştiutor, pe care numai un copil de zece ani îl poate avea.

Patrick îşi făcu loc prin mulțime şi se opri în fața fetelor.

— De ce nu-i povestiți mamei voastre ce s-a întâmplat azi pe munte? Cred că va fi foarte mândră de voi două, adăugă el. Şi în plus, v-ar putea ajuta să ieşiți din încurcătura în care v-ați băgat, zise el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ce, suntem în încurcătură? întrebă Amanda. Sper din tot sufletul că nu, pentru că eu, una, tot vreau să merg să văd cum se aprind luminițele de Crăciun.

Ashley avu o tentativă să spună ceva, dar ezită în momentul în care observă mulțimea din jurul ei strângându-se mai aproape. Deodată, păru timidă, aproape înfricoşată. Patrick îi observă ezitarea. Cu aplomb în voce, se adresă direct grupului adunat în jurul fetițelor:

— Cred că Ashley este copleşită. Dacă nu vă aflați aici ca să faceți cumpărături, ar fi mai bine să le dați câteva minute mamei şi fetițelor ca să-şi revină. Aşa cum ştiți, copiii aceştia au avut o zi grea astăzi.

Patrick făcu o pauză, aşteptând ca mulțimea să se împrăştie. Cel puțin două duzini de oameni părăsiră magazinul, nu înainte de a le ura succes fetelor şi de a le felicita pentru fapta lor. Cei câțiva oameni rămaşi erau angajați la Maximum Glide. Patrick se întoarse spre Stephanie:

— Dacă nu te superi, câțiva angajați de-ai mei ar vrea să rămână şi să audă restul poveştii, mai ales că s-au implicat direct în căutarea fetițelor.

Stephanie privi spre Ashley.

— Numai dacă eşti şi tu de acord? Dacă nu afla mai repede ce se întâmplase cu fetele ei azi, avea de gând să le ia în birou, unde ar fi putut avea câteva clipe de intimitate.

— Nu mă deranjează, mamă, zise Ashley.

— Bine, atunci daţi-i drumul şi spuneţi ce s-a petrecut azi, pentru că nu cred că mai rezist nici măcar un minut. Am crezut că mor de teamă, de mai bine de-o oră stau cu inima la gât, zise Stephanie sperând că va accelera puţin povestea asta care părea să se lungească din ce în ce mai mult.

— O aşteptam pe Melanie la semn, când am auzit, şi eu şi Amanda, un urlet foarte puternic. Venea dinspre clădirea în care sunt ţinute maşinile de netezit zăpada.

Ashley zâmbi.

— Atunci, ne-am luat după urlet. Am ajuns chiar în clădire, aşa că nu ne-a fost prea frig, doar că Amanda avea nevoie la toaletă.

— Da, dar nu aveam unde să mă spăl pe mâini, aşa că... n-am mai făcut, completă Amanda. Se auzi un val de râsete printre angajaţii care le ascultau pe fete.

— Continuă, o încurajă Stephanie.

— Am descoperit de unde veneau urletele. Ashley privi spre Patrick. O să fie bine, nu-i aşa?

— Da, datorită ţie şi surorii tale, zise Patrick. Acum, haideţi, n-o mai ţineţi în suspans pe mama voastră.

— Aşa, deci odată ce-am ajuns în clădire, am mers în direcţia dinspre care se auzeau urletele. Şi atunci am descoperit-o pe căţeluşa mămică. Era aşa de tristă, avea privirea aia, ştii? Aşa că am aşteptat să nu mai plângă, dar apoi am văzut un căţeluş mic şi apoi încă unul, care tocmai încerca... să iasă din burtica mamei. De-aia plângea, pentru că o durea atât de tare. Amanda l-a învelit pe căţeluş cu jacheta ei.

— Şi l-am şi mângâiat pe cap, îi informă Amanda.

Ashley râse către surioara ei.

— Da, şi căţeluşul a fost bine. Dar mămica lui încă plângea şi atunci am ajutat-o într-un fel.

Stephanie nu ştia ce urma să audă, dar avea o presimţire că va fi apogeul zilei.

— Eu m-am uitat pe Animal Planet şi am văzut o

emisiune cu nişte pui de tigru. Omul din emisiune a scos cu mâna lui tigrişorii, aşa că am făcut şi eu la fel şi a mai ieşit un cățeluş, iar mămica s-a oprit din plâns. A lins cățeluşul şi noi i-am dat să mănânce batoanele noastre de cereale. Am topit împreună cu Amanda nişte zăpadă şi i-am dat să bea. Da, şi după ce a avut toți puii lângă ea, mămica i-a lins şi le-a dat să sugă. Am pus jachetele noastre peste ei, ca să nu înghețe. Apoi am vrut să merg s-o caut pe Melanie, ca să ne ajute cu puii, dar când m-am uitat după ea, n-am văzut-o nicăieri. Începuse deja să ningă foarte tare. Şi mi-am amintit ce am învățat la orele de supraviețuire. Ne-au spus că trebuie să stăm acolo unde e adăpost şi asta am şi făcut.

Ashley povesti totul de parcă asta ar fi făcut orice copil de zece, respectiv şapte ani, în fiecare zi.

Angajații izbucniră în aplauze zgomotoase, unii strigându-i lui Ashley: „Bravo!”, „Eşti o eroină!”, „Poți schia oricând alături de mine!” Ashley păru surprinsă de toată această atenție îndreptată asupra ei. Zâmbi în timp ce câțiva angajați se opriră să o îmbrățişeze, înainte să plece. Stephanie privi uimită cum fiica sa le accepta mulțumirile, de parcă ar fi fost un eveniment absolut normal, care se petrecea în fiecare zi. Pe moment, Stephanie nu prea ştia cam ce ar fi trebuit să creadă despre toate astea. Cum era posibil ca fiica ei de zece ani să fi ajutat la naşterea unui cățeluş? Şi nu numai asta, dar îşi amintise şi ce avea de făcut într-o situație de urgență, în timpul unui viscol. Simți că-i dau iar lacrimile. Era extrem de mândră de ambele sale fiice, de felul în care îşi folosiseră mintea într-o situație în care majoritatea copiilor de vârsta lor nu ar fi avut nici cea mai mică idee ce să facă. Iar Patrick de unde şi cum apăruse în toată povestea asta?

— Nici n-am cuvinte să vă spun cât de mândră sunt de voi două. Sunt sigură că biata cățeluşă a fost foarte recunoscătoare că v-ați făcut apariția în momentul acela, dar asta tot nu vă scuză de faptul că nu ați aşteptat-o pe

Melanie. Amândouă ştiți cât de important e pentru mine să ştiu de voi, nu-i aşa?

Fetele încuviințară din cap, la unison.

— Bine, dar cum rămâne cu faptul că trebuie să-i ajutăm pe cei aflați la nevoie? Nu ne-ai învățat tu că asta fac oamenii buni, bine-crescuți? întrebă Ashley cu o expresie uimită întipărită pe chip.

„Oh, Doamne!" Stephanie se gândi că nu era momentul să detalieze aspectele morale ale aceste lecții. O să aştepte până vor ajunge acasă şi acolo vor putea discuta lucrurile în linişte. Deocamdată, era pur şi simplu uşurată că erau în viață şi nu păreau câtuşi de puțin marcate de experiența asta. Stephanie trebuia să afle care fusese rolul lui Patrick în găsirea fiicelor ei. Cum nu părea prea dornic să spună partea lui de poveste, ea se întoarse spre el. Pentru o fracțiune de secundă, se fâstâci. Era atât de sexy, cu părul lui negru, răvăşit de vânt, puțin mai lung față de cum îl purta de obicei. Şi ochii aceia albaştri. Mă rog, ştia că s-ar putea pierde în ei dacă i s-ar fi dat ocazia, dar acum nu era momentul. Patrick chicoti.

— Am avut un noroc chior, crede-mă. Când m-a sunat Candy Lee şi mi-a spus că fetele au dispărut, furtuna tocmai începea, aşa că n-am vrut să risc mergând cu un snowmobil. Am luat telescaunul până la garaj, unde ținem maşinile Snow Cats. Le-am găsit pe fete acolo, având grijă de cățeluşi. Am luat puii şi fetele în maşină; pe fete le-am lăsat aici, după care am dus animalele la un amic de-al meu care e veterinar. La întoarcere, am trecut pe-aici ca să mă asigur că v-ați întâlnit. Sfârşit.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc. Am fost teribil de îngrijorată din cauza lor, zise Stephanie, după care se opri. Ştiu că nu ai copii, aşa că probabil că n-ai nici cea mai vagă idee cum e să ştii că e posibil să nu-i mai vezi niciodată. Patrick, îşi mulțumesc din suflet. Nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Atâta timp cât nu-ți vine vreo idee caraghioasă în

legătură cu viitorul, e-n regulă, zise el.

Şocul pe care-l simți la auzul cuvintelor lui făcu repede loc furiei. Fără să-i pese că-i era şef şi că era omul care tocmai îi salvase fiicele, Stephanie se trezi că practic se sufocă de furie. Cum îndrăznea? Şi asta în fața fiicelor sale, în fața lui Candy Lee şi a lui Melanie! Îşi înghiți cuvintele veninoase pe care şi-ar fi dorit să i le arunce în față, înainte să se facă de râs. Stephanie inspiră adânc, cât de adânc fu în stare, după care, cu ochii scânteindu-i de furie, spuse:

— Domnule O'Brien, crede-mă că orice „idei caraghioase" aş fi avut în legătură cu tine, mi-au fost complet şterse din memorie. Şi acum, dacă nu te superi, am să-mi duc fetele acasă să se schimbe de hainele astea ude şi-apoi mergem să vedem luminițele de Crăciun. Se duse la uşa magazinului şi întoarse semnul pe care scria DESCHIS pe partea pe care scria ÎNCHIS.

— Nu poți face asta! Mai sunt două ore până când trebuie să închidem magazinul. Nu ştiu ce gândeşti tu, dar afară mai sunt oameni dornici de cumpărături, înainte de a-şi încheia ziua. N-ai cum să pleci aşa. Sunt bani pe care trebuie să-i încasăm, şi nu aştept altceva de la tine decât să stai aici şi să-ți faci treaba. Că dacă nu… adăugă el.

Deşi ştia că Patrick nu are mai mult tact decât un şarpe cu clopoței, comportamentul lui ticălos nu i se păru deloc scuzabil. O dată în viață, Stephanie refuză să lase un bărbat să o trateze aşa, obligând-o să i se supună. Fără să se mai gândească mult, îi strigă:

— Că dacă nu, ce?

Ştiu imediat că replica ei îl luase prin surprindere, se vedea asta cu ochiul liber. Nările lui fremătau, de parcă era un taur furios. Cunoştea reputația lui Patrick de şef dur şi exigent, dar asta nu o pregătea în niciun fel pentru cuvintele pe care el i le scuipă în față. Îşi frecă barba țepoasă şi îşi coborî glasul. Stând cât se poate de aproape de ea, îi spuse:

— Că dacă nu, facem aşa. Stai acasă următoarele patru săptămâni. Petrece puțin timp liber cu copiii tăi.

Stephanie simți cum sângele îi năvăleşte în cap, pulsându-i dureros în tâmple. Înainte să apuce să deschidă gura, Patrick se aplecă spre urechea ei şi îi şopti:

— Fără plată.

capitolul 7

De parcă ar fi trecut brusc pe pilot automat, Stephanie le luă pe fete de mână şi le târî practic de pe scaunele pe care stăteau. Porni ca o vijelie spre biroul ei. Furia o consuma, apoi dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând loc senzației de umilire. În câteva secunde, îi pierise tot cheful, nu mai avea nicio sclipire în ea. Ca un balon care se dezumflă, simți cum dispare din ea orice emoție, orice cuvânt, orice gând. Îşi luă geanta din sertarul de jos şi cheile dintr-un cârlig prins în perete. Se uită repede în jur, verificând dacă nu lăsase în urma ei ceva de valoare. Din fericire, doar ea ştia cât era de orgolioasă.

— Ce naiba s-a întâmplat dincolo? şopti Melanie.

Stephanie scutură din cap.

— Nu acum. Trebuie să ies de-aici.

— Vrei să iau eu fetele? întrebă Melanie. Realizând enormitatea cuvintelor, din spatele comentariului său relativ inocent, Melanie înghiți în sec. Vreau să spun că pot să le duc la pomul de Crăciun, împreună cu tine, ca să ajut.

— Mulțumesc, dar prefer să îmi petrec seara cu fetele. Îmi pare rău, nu-i vina ta, e…

Privirea i se plimbă de-a lungul holului, spre zona din față a magazinului, unde Patrick o muştruluia pe Candy Lee. Melanie îi urmări privirea.

— Înțeleg. Bine, atunci eu o să plec. Mă suni dacă ai nevoie de ceva, indiferent de ce e vorba, ne-am înțeles?

Cuvintele lui Melanie o aduseră înapoi la realitate, la realitatea aceea în care chiar avea nevoie de un prieten alături.

— Nu, nu pleca, adică nu pleca de una singură. Vino cu noi la ceremonia de aprindere a luminilor de Crăciun.

Aşa, a zis-o. Urmase sfatul pe care i-l dăduse Grace. Când ai nevoie de ajutor, de un prieten, de o îmbrățişare

– cere şi vei obține. Melanie se lumină imediat.

— Speram să zici asta. Nu vreau să fii singură – nici tu, nici fetele – în seara asta.

Stephanie încuviință din cap, apoi se îndreptă spre ieşirea din spate, rezervată angajaților, urmată îndeaproape de Amanda şi de Ashley.

— Vii cu noi, în maşină? întrebă Stephanie în timp ce ieşeau în aerul înghețat de afară.

Fulgii de zăpadă cădeau în fuioare, reflectându-se în lumina albăstruie a felinarelor din parcare. Vântul înghețat îi spulbera şuvițele de păr în timp ce traversa parcarea aproape goală, îndreptându-se spre maşina lor, o vechitură care aproape că o făcea să zâmbească ori de câte ori o vedea. Strânsese cureaua şi economisise timp de trei luni ca să-şi poată cumpăra propria maşină. Până nu demult, ea şi fetele circulaseră cu autobuzul, dar acesta nu trecea pe la McDonald's şi nici nu venea când li se făcea lor poftă de înghețată. Fusese atât de mândră când cumpărase maşina – prima ei achiziție majoră, făcută din banii pe care îi câştigase singură. Dar acum, în timp ce-şi scotocea buzunarele căutând cheia pe care tocmai o avusese în mână cu câteva minute în urmă, văzu autovehiculul aşa cum era în realitate. Un hârb amărât, vechi de aproape douăzeci de ani, care abia se mai mişca. „Cam aşa, ca mine", se gândi ea, în timp ce deschidea portiera din spate, făcându-le loc fetelor.

În mod surprinzător, niciuna nu comentase nimic din momentul în care Patrick îi şoptise acele cuvinte dure, moment la care fuseseră şi ele de față. Apoi, brusc, îşi dădu seama! Nu vorbeau pentru că le era *frică!* Chiar dacă nu auziseră efectiv cuvintele, le intuiau din comportamentul ei. Petrecuseră atâția ani stând ca pe ace în prezența tatălui lor, încât le intrase în sânge să reacționeze aşa atunci când vedeau un bărbat şi o femeie în timpul unui conflict! Din cauza asta era furioasă. Nu mai fusese de foarte, foarte mult timp atât de furioasă. Mânia îi pulsa prin vene, iar sângele îi zvâcnea la fiecare

gând care-i trecea prin minte. Din fericire, nimeni nu-i putea citi gândurile. Inspiră adânc şi se urcă la volan. Nu era bine să se lase purtată de val, mai ales pe o vreme ca asta şi în prezența fetelor, aflate pe bancheta din spate. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— V-ați pus centurile?

Fetele încuviințară din cap. Melanie se urcă pe locul din dreapta, iar Stephanie se bucură că o invitase sau, mai bine zis, că acceptase oferta ei de a o însoți. Tânăra îşi puse mâna înmănuşată pe mâna rece a lui Stephanie.

— Putem discuta mai târziu, zise Melanie.

Stephanie clătină uşor din cap.

— Hai să le ducem acasă pe viitoarele noastre veterinare, să-şi schimbe hainele. Apoi cred că ar trebui să mergem toate la o pizza, după ce se aprind luminițele de Crăciun.

Stephanie aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare. Ambele fete zâmbeau, şi atunci, chiar în clipa aceea, se făcu linişte în lumea ei. În timp ce ieşea din parcare, gândurile lui Stephanie zburară spre grozăvia care tocmai avusese loc la Snow Zone. Era cel mai prost moment posibil pentru ca aşa ceva să se întâmple, dar o să încerce să-şi scoată din minte povestea asta, cel puțin în acea seară. Le era datoare fetelor, măcar să încerce să se poarte de parcă totul era în regulă. N-avea să-i fie prea greu să se prefacă, mai ales că era expertă în aşa ceva. Amanda fu prima care rupse tăcerea.

— Mami, putem merge la Burger King în loc de pizza?

„Copiii”, se gândi Stephanie, în timp ce conducea cu atenție vechiul Ford, pe drumul îngust ce cobora de pe coasta muntelui.

— Cred că ar trebui să discuți mai întâi cu sora ta.

— Ei, ce zici? o întrebă Amanda pe Ashley.

— Mami, spune-i că trebuie să formuleze propoziții complete. Când o să fii în clasa a patra, doamna Yost n-o să-ți permită să vorbeşti aşa, dacă o să fii la ea în clasă. Nu-i aşa, mami?

— Presupun că e adevărat ce spui. Dar nu i-ai răspuns Amandei la întrebarea pe care ți-a pus-o, zise Stephanie, tachinând-o, mirându-se şi ea că putea să se joace cu fetele, dată fiind situația dificilă în care Patrick O'Brien o băgase.

— Burger King e o idee bună, dar singurul motiv pentru care Amanda vrea să mergem acolo este jucăria aia Dora Exploratoarea pe care o dau la meniul pentru copii, explică Ashley. E prea mare pentru chestii d-astea.

— Iar tu eşti prea mare ca să dormi cu iepurele ăla vechi şi urât pe care-l ai de când lumea. Nu-i aşa, mami? întrebă Amanda.

Era la vârsta la care avea nevoie de susținerea mamei sale în aproape orice zicea. De obicei, era amuzant, dar acum, Stephanie încerca să conducă atent în condițiile în care afară aproape că se stârnise viscolul, şi nu era amuzant deloc.

Melanie se întoarse spre ele, aplecându-se în scaunul pe care stătea.

— Haideți să o lăsăm pe mama voastră să se concentreze la drum. Bine, fetelor? Carosabilul este extrem de alunecos la ora asta.

— E adevărat, mami? întrebă Amanda.

Stephanie nu se putu abține şi izbucni în râs.

— Da, Melanie are dreptate. Ce-ar fi să ne jucăm de-a *Cine tace mai mult,* măcar până ajungem acasă. Câştigătorul primeşte o înghețată cu ciocolată.

Cuvintele ei fură întâmpinate de linişte. Zâmbi spre Melanie.

— Amândouă câştigă jocul ăsta de fiecare dată când îl jucăm, îi explică ea.

Ştia prea bine că fetele îşi doresc să vorbească, dar, în acelaşi timp, erau foarte competitive. Mai repede şi-ar fi muşcat limbile decât să vorbească vreuna prima. Restul călătoriei spre casă se desfăşură în tăcere. Stephanie voia să se bucure de seara asta cu fetițele ei pentru că, după cum stăteau lucrurile, avea să treacă ceva timp până va

avea iar parte de o seară liberă. Dat fiind că acum era şomeră, va trebui să se agite puțin ca să-şi găsească o slujbă, mai ales în perioada asta a anului. Deşi avea ceva bani puşi deoparte pentru avans, nu voia să se atingă de ei decât dacă era absolut necesar. Încă mai spera din tot sufletul că va reuşi să le dăruiască fetelor propriul cămin, de Crăciun. Probabil că va trebui să sacrifice patul din lemn alb, dar asta nu era o problemă atâta timp cât vor avea propria casă. Stephanie îşi parcă Fordul lângă scările de-afară, care duceau spre apartamentul ei. Fetele cunoşteau foarte bine regulile jocului *Cine tace mai mult.* Ca la un semnal, porniră amândouă în sus, pe scări.

— Cred că jocul *Cine tace mai mult* e pe cale să ia sfârşit, oficial, zise Melanie, aşteptând-o pe Stephanie să descuie.

Fetele năvăliră pe uşă.

— Nu sunt prea mare ca să dorm cu iepuraşul. Mama mi-a zis că ea a dormit cu un diavol tasmanian de pluş până a împlinit paisprezece ani, aşa că n-ai dreptate!

— Bine, păi atunci e în regulă dacă vreau premiul cu Dora Exploratoarea din meniul pentru copii.

Drept răspuns, Ashley o bătu afectuos pe umăr pe Amanda.

— Presupun că e în regulă. Oricum, eu doar te tachinam. Şi mie îmi place Dora, da' să nu mă spui la şcoală. Promiți solemn? întrebă Ashley.

Fetele îşi uniră degețelele mici şi apoi îşi strânseră mâinile.

— Bine, hai să ne schimbăm. Vreau să văd copacul, dar mai întâi vreau să mănânc ceva. Azi n-am mâncat nimic la prânz, îi explică Ashley mamei sale.

— Îmi pare rău. O să vă luați revanşa la cină. Acum mergeți repejor şi schimbați-vă în ceva călduros, spălați-vă pe dinți şi pieptănați-vă înainte să plecăm. Aveți zece minute la dispoziție, altfel ratăm aprinderea luminilor de Crăciun.

Fugiră amândouă la ele în dormitor, trântind uşa în

urma lor. În bucătărie, Stephanie turnă Coca-Cola în pahare pentru ea şi Melanie.

— Vrei să-mi spui ce te-a făcut să ieşi aşa în goană din Snow Zone? Ştiu că idiotul ăla îngâmfat ți-a zis ceva care te-a înfuriat, zise Melanie înainte să ia o înghițitură de Cola.

Stephanie se gândi să nu-i spună nimic, dar chiar avea nevoie să discute cu un prieten. Chiar dacă fetele îi scăpaseră din mână azi, ea avea în continuare încredere totală în Melanie.

— Mi-a spus să rămân acasă următoarele patru săptămâni. Mi-a zis că am nevoie să petrec timp cu copiii. Apoi a adăugat că acest concediu prelungit va fi unul fără plată.

Melanie deschise gura şi o închise de câteva ori înainte să poată articula cuvintele.

— Ticălos nemernic şi viclean ce este! Cum şi-a permis aşa ceva?

— El e şeful, chestie de care îi place să-mi amintească tot timpul. De-asta şi-a permis.

Stephanie bău îndelung din paharul cu Cola.

— Într-o vreme, credeam că e un tip foarte drăguț, poate puțin necizelat. Acum cred că e un ticălos răutăcios şi nesuferit, care chiar are nevoie de o viață personală.

— Nu-mi vine să cred că a putut să-ți facă una ca asta, mai ales în perioada asta a anului. Nu numai că Snow Zone va fi superaglomerat, dar tu ai doi copii pentru care trebuie să cumperi cadouri de Crăciun.

— Da, cam aşa cred şi eu. Dar ştii ce m-a înfuriat cel mai tare?

— Spune-mi, zise Melanie.

— Fetele s-au speriat. Au văzut că m-am supărat după ce am vorbit cu ticălosul ăsta care se dă mare şi tare. A fost ca pe vremuri. De fiecare dată când tatăl lor o lua razna şi începea să bată câmpii, ele se închideau în ele, sperând să nu cumva să-l supere. Exact aşa s-au purtat şi azi când domnul Patrick O'Brien s-a suit pe piedestalul

lui şi mi-a dat cu tifla. Poate să mă concedieze dacă vrea, poate să mă lase în concediu fără plată sau orice altceva. El e şeful. Dar nu are dreptul să-mi sperie copiii! N-o să-i permit una ca asta şi puțin îmi pasă dacă o să mă concedieze că am plecat mai devreme azi. Fetele au văzut deja destule la viața lor.

— Nu crezi că ar trebui să-l implici pe Max în toată povestea asta? La urma urmelor, el este adevăratul tău şef. Este şi şeful lui Patrick, dacă e s-o luăm aşa. El *deține* Maximum Glide şi fac pariu că Grace ar avea şi ea ceva de spus referitor la talentele manageriale de doi bani ale lui Patrick, ca să nu mai vorbim de felul în care s-a purtat cu tine.

— Nu, nu vreau să fac asta. Şi-n plus, cred că e o chestie personală. Ştii că am ieşit cu Patrick de câteva ori; din diverse motive, se pare că nu a mers şi, de-atunci, aşa se poartă cu mine. Nu vreau să-l implic pe Max, şi cu atât mai puțin pe Grace, mai ales acum, că e însărcinată. O să mă descurc eu cumva; oricum, mulțumesc de ofertă. E bine să ai un prieten care să te susțină, aşa cum faci tu.

Stephanie îşi duse un deget la buze, punând capăt discuției. Fetele aşteptau gata de plecare, în fața uşii de la intrare.

— Ne-am spălat pe dinți şi ne-am pieptănat, exact cum ne-ai zis să facem, o informă Amanda. Stephanie se aplecă şi le sărută pe creştet – părul lor era strălucitor, pieptănat cu grijă.

— Sunteți nişte copii buni, adăugă ea.

Şi chiar erau. Cu excepția câtorva momente, când nu picau de acord pe un subiect oarecare, fetele se înțelegeau de minune.

— Şi acum, cred că e timpul să vedem bradul uriaş care ne aşteaptă la Maximum Glide. Sunteți gata?

— Da, da, da! strigă Ashley, coborând în fugă scările.

— Ai grijă, treptele sunt alunecoase, zise Melanie şi o luă de mână pe Amanda, înainte ca aceasta să alunece şi

să se lovească.

Era ultimul lucru de care avea nevoie Stephanie în momentul ăsta. Odată îmbarcate înapoi în maşină, cu fetele pe bancheta din spate, purtând amândouă centurile de siguranță, Stephanie simți că începe să se relaxeze. Ştia cât de mult aşteptaseră fetele seara asta. Indiferent ce probleme aveau să vină a doua zi, era, mai întâi de toate, mamă. O seară petrecută în oraş cu fetele avea să-i facă treaba mult mai uşoară, mai târziu.

capitolul 8

Patrick îi dădu liber lui Candy Lee, ca şi celorlalți angajați de la Maximum Glide. Trecuse mai mult de o oră de când se afla acolo şi, după cum se vedea treaba, vremea rea alungase orice urmă de cumpărător. Stephanie avusese dreptate să închidă mai devreme Snow Zone, chiar dacă motivele pentru care procedase aşa nu erau cele mai corecte. Nu putea să plece pur şi simplu, ori de câte ori avea ea chef. Avea o responsabilitate față de Maximum Glide şi față de el. Chiar dacă nu era el cel care-i semna cecul la sfârşitul fiecărei luni, fără el nu s-ar fi bucurat de o poziție atât de confortabilă în complexul turistic la care lucra. De obicei, un angajat avea nevoie de câțiva ani buni de muncă pentru a ajunge în poziția de manager. Şi, fiindcă era bună în ceea ce făcea, el îi dăduse credit, chiar şi după greşeala pe care o făcuse anul trecut, în urma căreia rămăsese totuşi pe aceeaşi poziție. Era dedicată muncii sale, venea întotdeauna la timp şi nu se plângea niciodată când o ruga să facă lucruri pe care, în mod normal, le-ar fi făcut un angajat de la depozit. Era foarte dedicată în tot ceea ce făcea. Curăța chiar şi toaleta angajaților în fiecare seară, înainte să plece.

Îi venea şi acum să se dea cu capul de pereți pentru comentariul pe care-l făcuse, despre cum să nu-şi facă vreo „idee caraghioasă" în legătură cu viitorul lor. Habar n-avea de unde scosese chestia asta, dar îi venea să-şi tragă una dacă asta i-ar fi garantat că îşi poate retrage cuvintele. Stephanie nu dăduse niciun semn că ar vrea să aibă de-a face cu el, după ultima întâlnire pe care o avuseseră. *El* era cel care hotărâse că ea nu era cea mai bună bucățică de pe piață. Patrick oftă. Dacă mama lui sau cele trei surori ale sale ar avea cea mai mică bănuială că el foloseşte termenul „bucățică" atunci când vorbeşte despre o femeie, l-ar lega în funii şi l-ar însemna cu fierul

roşu. În realitate, chiar nu gândea în termenii ăştia. Era doar un cuvânt pe care băieții îl foloseau atunci când încercau să se dea mari şi tari. Iar el întotdeauna încercase să fie ca toți ceilalți atunci când ieşea cu prietenii săi în oraş. Max era singurul care îl cunoştea cu adevărat, care ştia că se ascunde în spatele acestei măşti pe care o prezenta lumii. Era educat şi destul de inteligent, dar asta nu îl ajuta întotdeauna, deşi, trebuia să recunoască, atributele astea fuseseră o adevărată binecuvântare în câteva situații în care avusese de-a face cu distribuitori şi clienți furioşi. Ştia ce investiții trebuie făcute şi care erau sortite eşecului. Max avea încredere în deciziile luate de el, dar de data asta ştia că Max ar fi foarte supărat pe el, dacă ar afla cum o tratase pe Stephanie. Indiferent cât de mult îi displăcea situația, va trebui să şi-o asume.

Nu plănuise să fie de față la aprinderea luminițelor din pomul de Crăciun, dar ştiind că Max şi Grace vor fi de față, ca să nu mai vorbim de Stephanie şi fiicele sale, se gândi că ar da bine dacă managerul complexului nu s-ar eschiva de la cel mai tare moment al sezonului, în Telluride. În plus, nu voia ca Stephanie să aibă ocazia să ajungă la Max şi Grace, înainte ca el să aibă o şansă de a le explica ce se întâmplase.

Conştient de faptul că o oră în plus sau în minus nu avea să schimbe situația vânzărilor din ziua aceea, începu să facă inventarul şi să se pregătească de plecare. Candy Lee aranjase toată marfa pe rafturi, având grijă să aducă produse noi acolo unde nu mai erau de-ajuns. Cineva trebuie să facă asta dacă Stephanie nu mai e acolo, îi spusese ea. Continuase să bată câmpii, povestindu-i ce manager bun era Stephanie şi că nu ar învinui-o dacă şi-ar da pur şi simplu demisia după faza de azi. Într-o zi, o să-i spună puştoaicei ăsteia să-şi țină opiniile pentru ea. Dar o plăcea, îi amintea de Shannon, în vremurile bune. Candy Lee avea… *curaj,* iar el admira asta la ea. În secret, spera ca asta să se prindă, asemenea unui virus, şi de

managerul magazinului. Uneori, era mult prea ascultătoare. N-ar fi recunoscut asta, dar azi chiar îl luase prin surprindere când plecase în mijlocul turei. Avusese ceva tupeu ca să facă una ca asta. Probabil şi el ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei. Ceea ce nu era cazul, îşi reaminti el. El avea treaba lui şi şi-o făcuse aşa cum trebuia să fie făcută. Ar fi putut să nu includă partea cu viitorul lor, dar cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu din gură. De ce spusese aşa ceva – asta era altă poveste, la care nici măcar nu voia să se gândească. În niciun caz. Îi plăcea viaţa lui, aşa cum era. Fără complicaţii, fără copii care să complice complicaţiile, mai ales fără copii care să-i sfărâme inima în milioane de bucăţi, aşa cum făcuse Shannon la moartea ei, distrugându-i pe Colleen, Mark şi Abby. Era prea multă durere pentru un singur om, ca să poată tolera aşa ceva.

Închise calculatorul, scoase raportul din casa de marcat, numără banii, cecurile şi cecurile de călătorie. După ce termină, făcu totalul încasărilor pe ziua aceea şi rămase impresionat. De obicei, Stephanie depunea banii la bancă, în drum spre casă. De data asta, avea să facă el operaţiunea asta, mai ales că se simţea dator faţă de ea. După ce ştampilă toate cecurile şi trecu seria conturilor bancare pe spatele lor, le puse pe toate în geanta în care ţinea banii şi actele pentru bancă.

Terminând activităţile obişnuite înainte de închiderea magazinului, Patrick se duse în birou, ca să se asigure că nu rămăsese nimic nerezolvat. Deschise uşa, aruncă o privire înăuntru şi nu observă nimic nelalocul lui. Îşi plimbă mâna de-a lungul peretelui, bâjbâind după întrerupător, când lumina verde, intermitentă, a robotului de la telefon îi atrase atenţia. La naiba, nu putea pleca fără să asculte mesajele primite în ziua aceea. Ar putea fi importante şi, în lipsa lui Stephanie, ar trebui să le preia el, în cazul în care era ceva ce necesita rezolvare imediată. Apăsă pe buton. O voce feminină, monotonă anunţă: „Aveţi cincisprezece mesaje”.

— Ce naiba? Apăsă pe butonul de derulare înainte de câteva ori, pentru că majoritatea apelurilor erau de la distribuitori, clienți şi alte departamente ale complexului Maximum Glide. Era pe punctul de a apăsa pe butonul STOP, când auzi o voce caldă, dar cu inflexiunile inconfundabile ale omului de afaceri, care îi dădu senzația că femeia căreia îi aparținea se afla chiar în cameră. „Bună, Stephanie, sunt Jessica Rollins. Am câteva veşti bune pentru tine. Sunt aproape sigură că proprietarul casei din Placerville o să accepte oferta ta. Dacă norocul va ține cu tine în continuare, cred că pot încheia înțelegerea cu el înainte de sfârşitul anului. Sună-mă cât poți de repede. Cred că până la urmă tu şi fiicele tale vă veți putea bucura de un Crăciun fericit. Ah, să nu uit, vezi că banca vrea să verifice informațiile referitoare la statutul tău de angajată. Pe cu…” Robotul se opri.

Patrick aprinse din nou lumina. Deschise un sertar, căută o hârtie pe care să scrie mesajul, dar rămase blocat. În sertarul de sus, era o bucată aurie de panglică şi un bilet la film. Îl luă pentru a citi titlul filmului. Îşi plimbă degetele peste panglica moale, aurie, apoi puse obiectele la locul lor. Nu era de bine. Chiar nu era. Cu toate acestea, buzele i se arcuiră într-un zâmbet larg. Păstrase panglica de la cutia de bomboane pe care i-o făcuse cadou şi biletele erau cele de la filmul pe care-l vizionaseră la ultima lor întâlnire. Era chiar filmul *acela* care-l pusese pe el pe fugă. Probabil că pusese lucrurile astea în sertar a doua zi, după care uitase cu desăvârşire de ele. Femeile fac chestii de genul ăsta. Păstrează lucruri care nu au nicio valoare şi nicio însemnătate. Cel mai probabil că Stephanie uitase că le pusese acolo. Oare să i le ducă sau mai bine să le lase aşa cum le-a găsit? Nu voia ca ea să creadă că-i scotoceşte prin lucruri, dar avusese nevoie de o hârtie pe care să scrie mesajul de la Jessica Rollins, ca nu cumva să-l uite. Găsi o hârtiuță post-it fără nimic scris pe ea. Mai ascultă o dată mesajul, notă informațiile cât putu de bine, apoi îndesă hârtiuța în

buzunarul hainei. Jessica asta nu lăsase niciun număr la care să poată fi găsită, dar Patrick se gândi că Stephanie lucrase cu ea şi, în consecinţă, probabil că îi ştia numărul de telefon. Închise sertarul, stinse lumina şi plecă, ieşind pe uşa angajaţilor.

Îşi lăsase jacheta în clădirea Snow Cat; spera ca unul dintre băieţii care lucrau acolo să o găsească şi să-şi dea seama că era a lui. Jachetele astea marca Spyder costau o avere. Parcarea era în întregime acoperită de zăpadă. Ce n-ar fi dat să aibă acum un colac gonflabil pentru zăpadă. Ar prinde o viteză prin parcarea asta de-ai zice că nu-i adevărat. Prin faţa ochilor îi trecu imaginea celor două fetiţe îmbrăcate în jachete galbene, fosforescente, şi se întrebă dacă trăiseră vreodată bucuria de a luneca pe zăpada proaspăt căzută, într-o parcare goală. Ceva îi spunea că nu avuseseră parte de prea multe bucurii în viaţa lor. Gândindu-se la asta, simţi un nod în gât. „La naiba! Nu sunt croit pentru aşa ceva!”

Da, fetiţele astea erau dulci ca nişte ciocolate calde, ornate cu cea mai gustoasă frişca posibilă. Când auzise azi că erau date dispărute, îi sărise inima din piept, deşi nu spusese nimănui acest lucru. Din momentul în care aflase, prioritatea lui fusese să ajungă la clădirea în care erau parcate autovehiculele Snow Cats. Ştia că dacă se urcă la volanul unei astfel de maşini, are toate fronturile asigurate: funcţiona ca un vehicul de teren, făcând faţă cu uşurinţă muntelui, inclusiv pe pârtiile negre. În plus, era echipată cu faruri foarte puternice şi cu un sistem de încălzire performant. Din fericire pentru el şi fete, dar şi pentru câini – n-avea cum să uite de proaspăta mămică şi puii ei –, nu fusese nevoit să meargă prea departe. Privind înapoi, acum i se părea că totul se aranjase aşa cum trebuia.

Sări în Hummer, dădu drumul la căldură la maximum, după care părăsi parcarea, conducând cu atenţie. Ningea în continuare, dar nu la fel de tare cum ninsese mai devreme, în după-amiaza aceea. Trebuia să treacă pe-

acasă şi să facă un duş. Trebuia să-şi schimbe şi hainele. O să aibă grijă ca Stephanie să primească mesajul pe care amica ei de la agenția imobiliară i-l lăsase. Apoi o să-şi ceară scuze, o să-i spună cât de rău îi pare că fusese aşa un... un fraier, apoi o s-o roage să vină la muncă a doua zi. Îndată ce-şi puse la punct planul, se simți din nou eliberat. La naiba, poate chiar o să le invite pe Stephanie şi pe fete la un film. Rulau o grămadă de filme la care puteau merge şi copiii în perioada sărbătorilor de Crăciun. Poate că ar trebui să-i ia cu el şi pe băieții lui Megan. O familie mare şi fericită.

Scutură din cap, continuând să conducă prudent pe drumul acoperit cu sare. *O familie mare şi fericită!* Nu-i venea să creadă că-i trecuse prin minte un astfel de gând! „Ce naiba se întâmplă cu mine?" Probabil că i se trăgea de la sărbători. Poate că anul ăsta ar fi trebuit să se bucure de sosirea lor. Atâta doar că era teribil de greu fără Shannon. Când membrii familiei lui se adunau, lipsa ei era atât de evidentă, era clar că o verigă lipsea. Shannon era prima nepoată, atât pentru bunici, cât şi pentru unchi şi mătuşi. Fusese prima în toate. Şi, din păcate, fusese şi prima care murise.

Ochii lui Patrick se umplură de lacrimi, începțoşând imaginea drumului care şerpuia în fața lui. „La naiba!" Voia să fie fericit; nu avea nevoie de toată durerea asta care însoțea fericirea. Conştient că nu se poate altfel, Patrick se gândi că mereu va fi unchiul cuiva şi prietenul unui prieten. Nu i se potrivea statutul de tată. Al nici unui copil. Dacă-l întrebai, nu putea face diferența dintre un scutec şi un biberon. Mă rog, putea, dar nu era ceva ce şi-ar fi dorit să aibă zi de zi. Asta era tot. Sau mai era ceva? Iar el era mult prea speriat ca să facă pasul acesta?

capitolul 9

Mulțimea se adunase zgribulită în mijlocul complexului Maximum Glide. Sute de oameni ieşiseră în ger, ca să asiste la aprinderea luminițelor din pomul de Crăciun. Un brad imens, de vreo cincisprezece metri, fusese aşezat în fața clădirii de birouri, zona cea mai populată în timpul zilei. Lecțiile de schi erau programate în clădirea din dreapta copacului uriaş. În stânga, copiii mici puteau fi lăsați în grija personalului specializat de la *Bunnies and Babies*{5}*,* pusă la dispoziție de stațiunea turistică. În partea de nord, se afla The Lodge, unde se puteau lua micul dejun şi prânzul. Sau, ca variantă, se putea sta lângă şemineul în care focul părea că nu se stinge niciodată, pentru câteva momente de relaxare. În partea de sud, se aflau telescaunele care îi duceau pe cei aflați în vacanță spre celelalte patruzeci şi şase de telescaune ce împânzeau muntele.

În seara asta, locul părea desprins dintr-un roman de Charles Dickens. Fulgii de zăpadă se învârteau prin aerul rece al serii, asemenea unor balerine delicate. De o parte şi de alta a străzii principale, atârnau lampadare ce luminau noaptea cu becurile lor de culoare roşu aprins. Magazinele erau deschise, decorate frumos cu luminițe în toate culorile şi cu brăduți de Crăciun împodobiți cu cele mai alese ornamente specifice sezonului. Mireasma cidrului se combina cu mirosul dulce al lemnului care ardea.

Stephanie îşi ținea fiicele de mână, în timp ce străbăteau împreună sătucul îmbrăcat de sărbătoare de la Maximum Glide. Melanie mergea alături de ele. Toate patru tăceau, în timp ce admirau vrăjite imaginile desprinse parcă dintr-o poveste. Aşa cum era de aşteptat, Amanda fu prima care sparse tăcerea.

— Mami, ăsta e cel mai frumos loc din lume! Nu vreau să mai plecăm de-aici niciodată. Pun pariu că, atunci

când Moş Crăciun va trece pe-aici, nici el nu va mai vrea să plece, nu-i aşa?

Izbucniră toate în râs.

— Sunt sigură că n-o să mai vrea să plece, însă are multe locuri de vizitat în lumea asta. Dar tot cred că o să-l doară puțin sufletul când va trebui să părăsească locul ăsta, zise Stephanie în timp ce-şi continuau plimbarea de-a lungul străzii principale, admirând vitrinele viu decorate şi oamenii îmbrăcați în cele mai călduroase şi mai colorate haine de iarnă.

E într-adevăr minunat, se gândi Stephanie. Ar fi la fel de frumos şi în varianta sa naturală. Fără lumini, fără decorațiuni extravagante, doar copacii înalți răspândind miros de conifer, împodobiți doar de fulgii de zăpadă care cădeau încontinuu.

„Da, îşi zise ea, ar fi la fel de frumos."

— La ce oră se aprind luminițele? întrebă Ashley, plină de entuziasm. Abia aştept. Ştiu că-i doar un pom, dar e atât de mare!

Stephanie şi Melanie se priviră peste capetele celor două fetițe, protejate de căciuli călduroase şi izbucniră în râs.

— La ora şapte fix. Şi mai sunt doar zece minute până atunci, aşa că am face bine să ne grăbim, ca să ajungem cât mai aproape posibil. Nu vreau să ratați niciun detaliu.

— Nici noi nu vrem aşa ceva, mami. Nu-i aşa, Ashley? zise Amanda, alintându-se.

— Aşa-i, Amanda. Ştii ce dorință o să-mi pun când se vor aprinde luminițele? întrebă Ashley pe un ton ferm.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Stephanie. De ce nu ne spui tu?

— O să-mi doresc ca Amanda să nu mai spună tot timpul „nu-i aşa, mami?", „nu-i aşa, Ashley?", „nu-i aşa, Melanie?".

Stephanie aruncă o privire spre Melanie care abia se mai abținea să nu râdă. Pe de altă parte, Amanda părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— E-n regulă, scumpo. Sora ta face ceea ce fac de obicei surorile mai mari.

Stephanie se jucă în treacăt cu ciucurele imens care trona pe vârful căciulii fetiței, sperând că nu se aflau pe punctul declanşării unui război verbal între cele două fiice ale sale.

— Moş Crăciun nu îmi spune ce să zic, nu-i aşa, mami? întrebă Amanda cu vocea ei care anunța că se află pe punctul de a izbucni în plâns.

— Bineînțeles că nu. Tu eşti singura în măsură să decidă ce cuvinte ies din gurița ta dulce. Uitați-vă…

Stephanie arătă spre pomul aflat la câțiva metri în fața lor.

— …sunt pe cale să aprindă luminițele. Haideți, să ne grăbim. Fără să mai adauge niciuna vreun cuvânt, cele patru îşi croiră drum prin mulțimea de oameni înghesuiți în jurul pomului de Crăciun. Reuşiră să găsească un loc liber la vreo doi metri de brad. Stephanie se gândi că mai aproape de-atât nu ar fi putut ajunge, fără să rişte să calce în picioare degete, cărucioare şi, privind în jos, cea mai mare cizmă pe care o văzuse vreodată în viața ei.

Ochii ei se ridicară uşor spre gamba acoperită de cizmă, apoi spre genunchi, şi mai sus, spre coapsă. Oare de ce i se părea cunoscută imaginea asta? Înainte să apuce să reacționeze, purtătorul cizmei o smulse pe Amanda din strânsoarea mâinii ei şi o ridică sus, pe umerii lui lați. *Patrick!*

— Dacă mă urmați, vă duc în cel mai bun loc din care se poate privi pomul, zise el.

Stephanie era pe punctul de a-i spune să-şi vadă de treaba lui, când Melanie îi făcu semn din cap să se abțină, arătând spre fete. Erau atât de entuziasmate, încât scânteile din ochii lor ar fi putut lumina jumătate din pomul uriaş. Murmură un „OK” şi îl urmă îndeaproape pe Patrick, ținând-o pe Ashley, ca într-un sendviş, între ea şi Melanie.

Patrick le conduse prin mulțime fără să dea prea multe

coate în jurul lui. Pe partea cealaltă a străzii, Stephanie zări cu coada ochiului o nacelă autoridicătoare, sau, cum o mai numeau unii, macaraua culegătorilor de cireşe. Nu se putu abține să nu zâmbească. Aruncă o privire în urma ei, spre Melanie, care zâmbea cu gura până la urechi. Ashley nu scosese niciun cuvânt din momentul în care Patrick îşi făcuse apariția şi o urcase pe Amanda pe umerii săi. E adevărat că nici nu prea putea fi auzită peste strigătele de entuziasm ale oamenilor adunați în centrul complexului.

— Haideți să ne grăbim, avem doar două minute la dispoziție să ne urcăm în chestia asta, zise Patrick.

— Crezi că o se ne țină pe toți? întrebă Stephanie, prevăzătoare. De aproape, maşinăria nu mai părea atât de mare şi solidă.

— Sunt sută la sută sigur, garantă Patrick. N-aş risca, dacă n-aş fi sigur.

Oare încerca să insinueze ceva, se întrebă ea, în timp ce Patrick deschidea uşa din sticlă masivă a nacelei. Oare credea că riscase prea mult când o lăsase pe Melanie să ducă fetele pe munte, la schi? Hotărî că, dacă asta încerca să insinueze, atunci era treaba lui. Nu-l privea pe el cum îşi creşte ea copiii. Îşi spuse că, dacă ar fi cunoscut-o cu adevărat, ar fi ştiut că nu şi-ar fi pus copiii în pericol pentru nimic în lume. O voce mică din sinea ei îi aminti că exact asta făcuse atunci când se hotărâse să se mărite cu un ticălos care o abuza. „Dar ăsta e un subiect la care o să mă gândesc cu altă ocazie. În seara asta nu vreau decât să mă bucur alături de fetele mele şi de Melanie.” Având încredere în el că ştie ce face, Stephanie îi permise lui Patrick să o urce pe Amanda în nacelă. Ashley nu părea la fel de entuziasmată ca sora ei cu privire la toată aventura asta cu urcatul într-o chestie care semăna cu o găleată mică.

— Mami, suntem în siguranță? întrebă ea.

— Absolut, îi răspunse Stephanie pe cel mai liniştitor ton de care era în stare.

— Păi, bine atunci, zise Ashley lăsându-l pe Patrick s-o urce în lift. Patrick o aşează pe Ashley lângă Amanda, pe un scaun micuț. O apucă pe Stephanie de mână, ajutând-o să se ridice în lift. Ea simți un fior străbătându-i brațul, ca un curent electric, cât el îi ținu mâna pentru câteva secunde mai mult decât era cazul. Se aşează în spatele fetelor, în timp ce Melanie se urcă şi ea alături de ele. După ce se aşezară toate, în siguranță, Patrick le spuse:

— O să pun chestia asta în mişcare. Va fi sus în câteva secunde. Încercați să nu săriți prea tare, bine? zise Patrick.

— N-o să te uiți la luminițe cu noi? întrebă Amanda.

— O să privesc de jos, puştoaico. Acum dă-mi voie să închid uşa şi să vă urc, domnițelor, în aer, zise Patrick.

Îi zâmbi uşor lui Stephanie înainte de a închide uşa. Ea se întrebă dacă asta era modalitatea lui de a se revanşa pentru felul în care se purtase cu ea în ziua aceea, la Snow Zone. Nu era sigură, dar, de dragul fetelor, nu avea de gând să deschidă discuția. Avea destul timp mai târziu să se gândească la chestia asta şi să recapituleze evenimentele zilei.

— Ah, mami, e super tare, strigă Amanda.

— Bine, hai să vedem, zise Stephanie. În câteva secunde, imensul brad se aprinse… exact ca pomul de Crăciun din Centrul Rockefeller{6}!

Sute de luminițe roşii, verzi, albastre şi albe erau agățate de crengile copacului, iluminând zona din jurul bradului. De undeva se auziră bătăile unei tobe, apoi o stea argintie imensă se aprinse, completând ceremonia.

— Uau, făcu Ashley. Se vede atât de bine de-aici, de sus.

— Nici măcar nu mi-e frică, nu-i aşa, mami? o informă Amanda.

— Vezi, iar vorbeşte aşa! punctă Ashley.

— Fetelor, acum nu-i momentul. Haideți să ne bucurăm de luminițe, înainte ca Patrick să ne dea jos de-

aici.

Câteva minute mai târziu, Patrick coborî liftul înapoi. Când se opri din mişcare, Patrick ieşi din cabina de comandă, deschise uşa şi le ajută să iasă în aerul rece.

— A fost super tare, mulțumesc, zise Ashley.

— Mda, chiar aşa fost. Mami crede la fel, nu-i aşa?

— Amanda, a fost minunat, îi răspunse Stephanie. Acum, fetelor, ce aveți de spus domnului O'Brien? Pe un ton jucăuş, Amanda răspunse:

— Că mai vrem o dată. Izbucniră toți în râs, inclusiv Stephanie.

— Nu la asta m-am referit, zise ea, după ce se mai gândi puțin.

Fetele ei cunoşteau bunele maniere. Se pare că în seara asta le lăsaseră acasă.

— Mulțumesc, domnule O'Brien. A fost foarte drăguț din partea ta să te gândeşti la noi, zise Ashley pe cel mai dulce şi respectuos ton cu putință. Adulții izbucniră din nou în râs.

— Cu mare plăcere. Bradul ăsta îți taie într-adevăr răsuflarea, nu-i aşa? zise Patrick privind în sus la curcubeul de culori ce strălucea în crengile pomului de Crăciun.

— Vrei să vii cu noi la Burger King? îl întrebă Amanda. N-am mâncat azi la prânz pentru că am fost ocupate cu puii de cățel. Văd stele verzi de foame şi mama ne-a promis că putem mânca înghețată de ciocolată, drept răsplată că n-am vorbit azi în drum spre casă. Dacă ar fi existat vreo prăpastie imensă undeva prin apropiere, Stephanie şi-ar fi dorit să intre în ea atunci şi acolo. Era pe punctul de a-i ține o predică Amandei despre ce înseamnă să ai bune maniere. Realiza că fiica ei avea doar şapte ani, dar trebuia să învețe mai devreme sau mai târziu, aşa că ar putea la fel de bine să o facă acum, înainte de a o umili de tot pe Stephanie.

Pentru prima oară însă, Patrick salvă situația.

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să trec pe la Claude să văd

ce fac cățeluşii.

— Ah, vreau şi eu să vin cu tine, sări Ashley. Mi-am făcut atâtea griji pentru ei! Mami, pot să merg şi eu cu Patrick? Te rog? Stephanie nu avea idee ce le apucase pe fetele ei, dar avea de gând să aibă o discuție cu ele cât de curând.

— Nu, nu ai voie. Şi, te rog să nu crezi că domnul O'Brien trebuie să te invite acolo doar pentru că ai tu chef să mergi. E foarte nepoliticos din partea ta.

— Uite cum facem, dacă e de acord şi mama voastră, le spuse Patrick fetelor. Imediat ce plec de la Claude, o sun pe mami şi vă transmit un raport despre cățeluşi.

Patrick se uită spre Stephanie, îi aruncă un zâmbet ucigător, iar inima ei se înmuie, dar numai pentru o secundă, îşi aminti imediat cât de urâcios fusese cu ea în după-amiaza aceea.

— O să mă mai gândesc. Cu siguranță, o să am destul timp la dispoziție ca s-o fac, zise Stephanie, privind direct spre Patrick.

Patrick se uită în jos, spre cizmele lui maronii.

— Referitor la ce am zis azi…

— Ce-i făcut e bun făcut, domnule O'Brien. Mulțumesc pentru raportul despre cățeluşi. Mă poți suna îndată ce afli ceva despre ei. Şi, acestea fiind spuse, Stephanie le luă pe ambele fete de mână şi se îndepărtară de Patrick, de promisiunile lui şi de orice altceva mai avea de spus.

capitolul 10

Două săptămâni mai târziu…

— Păi, din punctul meu de vedere, îți e dator măcar cu puțină loialitate. Adică te-ai spetit doi ani muncind în locul ăsta şi cu ce te-ai ales? Dată afară în timpul sărbătorilor? Melanie luă o gură de cafea din ceaşcă.

— Eu, una, tot sunt de părere că ar fi trebuit să le spui lui Max şi lui Grace, în seara când s-au aprins luminile din pomul de Crăciun.

— Da, ştiu. E rău, dar asta-i situația. N-am vrut să le stric seara. O să fiu bine atâta timp cât nu cade învoiala pe care am făcut-o cu proprietarul casei. Eu am completat deja formularele; acum avansul meu se află la agent şi am semnat angajamentul conform căruia banii vor ajunge la proprietar, după îndeplinirea tuturor condițiilor de vânzare-cumpărare; nu mai am nimic de făcut decât să aştept răspunsul băncii. Şi ştii cum sunt băncile. Nu se grăbesc. Jessica zicea că, dacă am noroc, până la sfârşitul anului sunt mutată în casă nouă, dar sinceră să fiu nu văd să se întâmple aşa ceva. Cel puțin nu acum, în prag de sărbătoare. Stephanie şi Melanie tocmai conduseseră fetele la autobuzul care le ducea spre şcoală. De când Stephanie intrase în concediu fără plată, cele două femei petrecuseră aproape fiecare zi împreună. Măcar exista o parte bună în toată povestea asta cu concedierea ei – prietenia din ce în ce mai strânsă cu Melanie.

Duseseră fetele la film de vreo două ori, pe la McDonald's trecuseră de trei ori şi într-o seară fuseseră la o pizzerie nou deschisă în oraş, numită Izzy's. Melanie a vrut să le ducă pe fete să vadă o scenetă în Denver, dar Stephanie chiar nu avea cum să-şi permită costul biletelor. Melanie se oferise să suporte cheltuielile, dar Stephanie, care habar nu avea de situația financiară a lui

Melanie, o refuzase, spunând că era prea mult. Plănuiseră, în schimb, să meargă toate patru să vadă *Colindă de Crăciun,* la liceul din Placerville. Intrarea era liberă pentru toată lumea, iar Stephanie era sigură că fetele se vor distra de minune. Se îndrăgostiseră de tot ce însemna spectacol live, încă de când Grace le dusese să vadă *Spărgătorul de nuci,* la liceul Eagle Valley.

— Ştiu că abia aştepți să scapi de locul ăsta strâmt, dar cred că mie-mi va lipsi, odată ce tu şi fetele vă veți muta, zise Melanie uitându-se în jurul său, la apartamentul cu trei cămăruțe minuscule.

— Atunci ar trebui să-i rogi pe-ai tăi să ți-l închirieze, o tachină Stephanie. Sunt sigură că o să-ți ceară o chirie decentă. Nu spun că nu au procedat la fel şi cu mine. Nu am vrut să insinuez ceva de genul ăsta. Ştiu prea bine cam cât ar putea scoate din locul ăsta, dacă ar fi să-l închirieze în regim de vacanță.

— Nu prea văd să se întâmple aşa ceva. Lor chiar le-a făcut plăcere să vă găzduiască, pe tine şi pe fete. Nu cred că locul ăsta a arătat vreodată mai cald şi mai primitor ca acum.

Stephanie făcuse tot posibilul să transforme locul acela mic şi înghesuit într-un cămin. Vopsise pereții într-o nuanță caldă, de culoarea untului, şi cususe draperii cu care acoperise fereastra imensă din sufragerie. Pierduse două weekenduri înlocuind gresia din baie – singura baie din apartament. Fusese foarte mândră de munca ei. Mersese la un curs care te învăța cum să pui gresie, oferit de magazinul din apropiere, şi descoperise cu ocazia asta că nu-i mare lucru. Împrumutase uneltele de la Max. Gresia care îi plăcea ei era vândută la reducere, aşa că, după ce obținuse permisiunea proprietarilor – care, de altfel, îi dăduseră mână liberă în ceea ce priveşte apartamentul –, Stephanie se apucase de treabă. Oamenii îi spuseseră să se simtă ca acasă acolo şi asta şi făcuse.

Bucătăria era cât un dulap, dar Stephanie îşi lăsase amprenta şi acolo. Lipise un tapet cu fluturaşi miniaturali

pe singurul perete din acest spațiu, apoi cumpărase un set de cutiuțe galbene la un preț de nimic, dintr-un magazin din apropiere, la care adăugase o perdeluță transparentă, tot de culoare galbenă, pe care o agățase la fereastra de deasupra chiuvetei. Găsise masa în apartament, când se mutase. Între timp, Stephanie aflase că fusese un cadou oferit cu mulți ani în urmă mamei lui Melanie, de către tatăl acesteia, cu ocazia aniversării a zece ani de căsătorie. Lemn solid de arțar, la care se adăugau patru scaune asortate. Lustruise bine lemnul de culoarea mierii, până când acesta devenise lucios, apoi cumpărase pernuțe galbene pentru scaune şi fețe de masă de aceeaşi culoare. Arăta ca un cămin, exact cum zicea şi Melanie.

Stephanie ezitase să împodobească bradul anul acesta, sperând că, poate printr-o minune, va intra în posesia noii case şi îşi vor petrece Crăciunul acolo. Dar, cum nu le spusese fetelor nimic despre casă, trebuise oricum să decoreze brăduțul artificial pe care-l cumpărase în primul an când se mutaseră acolo. În apartament nu intrau mai multe lucruri decât erau deja, dar Stephanie, împreună cu fetele, decorase fiecare centimetru din el. Agățaseră floricele de porumb şi coacăze pe sfori şi le legaseră de draperia din sufragerie. Coşulețe cu conuri de brad pe care le adunaseră împreună ocupau toate suprafețele disponibile. Amanda decupase steluțe şi pomi de Crăciun din hârtie roşie şi verde, şi le lipise peste tot pe pereți. Ca să nu se lase mai prejos, Ashley folosise toată folia de aluminiu din casă pentru a face îngeri, pe care îi lipise apoi de tavan. Munciseră o grămadă, dar se distraseră de minune împreună. Iar acum, micuțul lor apartament strălucea şi era plin de lumină, gata de sărbători.

Stephanie le cumpărase ambelor fete telefoane mobile, deşi erau achiziții scumpe şi nu se încadrau în bugetul rezervat pentru Crăciun. Însă ținând cont de cele câteva ore de groază petrecute în Vinerea Neagră, decizia ei fusese definitivă. Le cumpărase cartele cu un număr

limitat de minute şi le explicase fetelor că trebuie să-şi folosească telefoanele numai în caz de urgență. Nu se gândise însă că lucrurile vor lua întorsătura pe care o luaseră în cele din urmă, cel puțin nu în cazul lui Ashley. Începuse să vorbească la telefon cu prietenele de la şcoală. Stephanie ştia că ea voia să fie în rând cu restul colegilor săi de clasă la capitolul mesaje şi convorbiri telefonice. Când Grace şi Max o întrebaseră ce să le ia fetelor de Crăciun, Stephanie le spusese să le cumpere minute pe cartelele telefonice.

— Mulțumesc, ne place foarte mult locul ăsta, atâta doar că nu-i de ajuns de mare. Ştii cum e când trei fete împart baia? o tachină Stephanie.

— Am văzut cu ochii mei cum este, o informă Melanie.

— Da, te cred. Am noroc că sunt încă mici. Îți imaginezi cum ar fi fost dacă erau adolescente?

Melanie râse.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Au mai stat de vorbă câteva minute. În timp ce Melanie se pregătea să plece, sună telefonul. Stephanie spera că fetele n-au pățit nimic. Încă nu se simțea sută la sută în largul ei când nu le avea în preajmă. Ridică degetul arătător spre Melanie, cerându-i s-o aştepte un minut. Melanie se opri lângă uşa de la intrare.

— Alo, răspunse Stephanie, iar în voce i se simțea un pic de teamă. Jessica! Ce mă bucur să te aud! Stephanie făcu o pauză, apoi clătină din cap la către Jessica, deşi, evident, aceasta nu putea să o vadă. De parcă s-ar fi mişcat cu încetinitorul, se aşeză pe scaunul din bucătărie. Nu se poate, strigă ea plină de vehemență. Nu înțeleg, zise ea din nou, cu vocea plină de dezamăgire. Da, bineînțeles. Nu ştiu ce să zic decât că pur şi simplu nu e adevărat. Te sun puțin mai încolo, zise Stephanie, închise şi aruncă telefonul pe masă.

Melanie traversă sufrageria mică şi se întoarse în bucătărie. Se aşeză pe un scaunul din care tocmai se ridicase.

— Nu arăți prea fericită. Fetele sunt bine?

— Sper că da. M-a sunat Jessica Rollins. Mi-a zis că tocmai a discutat cu cei de la bancă.

Ochii i se umplură cu lacrimi.

— Mi-au respins cererea de împrumut.

Melanie se întinse peste masă atingându-i uşor mâna lui Stephanie.

— Cum e posibil? Jessica ți-a zis că partea cea mai grea a trecut. Credeam că deja ți-au aprobat împrumutul, că a rămas doar să semnezi actele finale. Melanie părea la fel de nedumerită ca şi Stephanie. Au dat vreo explicație? Ți-a zis Jessica ce s-a întâmplat de s-au răzgândit?

Şocată, Stephanie scutură din cap.

— Jessica zice că banca nu le acordă împrumuturi şomerilor.

capitolul 11

— Şomeri? Despre ce vorbeşte? Tu nu eşti şomeră, zise Melanie din nou, de parcă, dacă ar fi repetat, i-ar fi convins pe Jessica şi pe angajaţii băncii. Nu ştiu de unde au obţinut informaţia asta, dar ai face bine să afli cât mai repede.

Secătuită de toată energia, Stephanie se ridică de pe scaun şi se sprijini de chiuvetă, privind pe fereastra care dădea spre drumul şerpuitor din faţa apartamentului ei. Îşi drese glasul şi îşi şterse lacrimile cu un şerveţel.

— Ştiu de unde au obţinut informaţia. Este evident.

— Crezi că Patrick e în spatele poveştii ăsteia? Întrebă Melanie, dând glas gândurilor lui Stephanie.

Aceasta se întoarse spre ea.

— Cine altcineva ar fi atât de josnic să facă una ca asta?

Cred că e încă supărat pe mine că nu le-am lăsat pe fete să-l însoţească atunci la Claude, să vadă căţeluşii.

— Nu cred că-i atât de răzbunător sau de imatur. Ştiu că nu e cel mai elegant tip din lume, dar chiar nu cred că s-ar coborî în halul ăsta.

Stephanie îşi suflă nasul în şervetul cu care îşi ştersese lacrimile, fără să-i pese că se chinuise o noapte întreagă, când nu putea să adoarmă, să brodeze fluturaşi pe el.

— Tu nu înţelegi, Melanie. Tipul ăsta chiar are ceva cu mine. Crede că femeile ca mine nu sunt altceva decât gunoaie. Ştiu ce vorbesc, crede-mă.

— Mă rog, eu nu cred pe nimeni care îmi spune „crede-mă", dar pot să te asigur de un lucru: indiferent ce definiţie dai tu cuvântului „gunoi" şi înţelegi tu prin „femei ca mine", eu, una, sunt onorată să-ţi fiu alături, Stephanie Casolino-Marshall. Eşti o femeie care munceşte din greu, care nu-şi doreşte altceva decât ca fiicele ei să aibă o viaţă mai bună decât ai avut tu. Eşti o mamă grijulie, darnică şi iubitoare, eşti o prietenă extraordinară.

Ştiu că n-o să-ți placă ce-o să-ți spun, dar asta e, n-am ce-ți face, o s-asculți ce am de zis. O să-l sun chiar eu pe Max. Comportamentul ăsta pueril al managerului pe care l-a angajat – şi încă „pueril” e un eufemism în cazul ăsta – trebuie să înceteze.

Melanie se întinse după telefonul de pe masă. Stephanie îşi puse mâna peste a lui Melanie.

— Chiar nu vreau să-i suni pe Max şi Grace. Ar părea că profit de prietenia mea cu ei. Îți mulțumesc pentru toate cuvintele frumoase pe care mi le-ai spus. Eşti o prietenă bună, ştii asta, nu?

— Da, ştiu asta, şi-ți mulțumesc. Dar prietenii nu stau cu mâinile în sân, fără să facă nimic atunci când prietenii lor cei mai buni iau şuturi în fund când deja sunt căzuți la pământ. Melanie ridică o mână în sus, ca pentru a opri orice alt comentariu venit din partea lui Stephanie. Du-te, fă-ți un duş, spală-ți părul şi machiază-te. Nu că ai avea nevoie de farduri, cu tenul ăla de piersică pe care-l ai, dar, oricum, machiază-te. Apoi când eşti gata, scoate costumul ăla negru din străfundurile dulapului. Ăla pe care l-ai purtat când ai depus cererea de credit. Nu, de fapt, dacă mă gândesc mai bine, uită de ăla. Pune pe tine cei mai strâmți şi mai sexy blugi pe care-i ai şi combină-i cu puloverul ăla roşu pe care ți l-am făcut cadou. Melanie nu se mai oprea. Să nu te aud că ai ceva de comentat, pentru că oricum nu te ascult. Hai, bagă-te sub duş. Ai o oră la dispoziție de devii o bombă sexy.

— Bombă sexy? Asta-i o noutate, bombăni Stephanie.

— Da, chiar aşa e. Şi asta pentru că tocmai am inventat-o. E a mea, un original sută la sută, aşa că nu cred că am să te las să îți atragi meritele pentru ea. Acum treci sub duş sau te arunc eu acolo, cu mâna mea.

— Nu ştiu dacă-mi place varianta asta a ta. Să faci aşa pe şefa cu mine.

— Dacă nu te mişti şi te bagi sub duş, îți arăt eu ție ce înseamnă să fac pe şefa. Acum, *hai* şi nu vreau să înțelegi altceva. Acum! Nu uita, ai exact o oră la dispoziție.

Melanie întinse brațul săgeată, arătând în direcția băii.

— Bine, bine, rosti Stephanie pe un ton plângăcios, înainte de a încuia uşa băii în urma ei.

Melanie aşteptă până auzi duşul, înainte să pună mâna pe telefon. Ştia că era în joc mândria lui Stephanie, dar chiar nu-i mai păsa. Îi păsa doar de faptul că cineva îi spulberase visul unei prietene dragi ei. Dacă o făcuse intenționat sau nu, asta deja nu mai conta. Conta doar că Stephanie muncise din greu, mai mult decât orice altă persoană pe care ea o cunoştea, pentru a economisi câteva mii de dolari ca să plătească avansul pentru casa ei şi a copiilor săi. În lumea de azi, în care toți sunt dați pe repede înainte şi singura regulă valabilă este „oferă sau mă servesc singur", Stephanie era o specie pe cale de dispariție. Şi ceea ce pentru Stephanie era o sumă imensă, pentru Melanie, care avea mai mult decât era nevoie pentru a face o diferență pe lumea asta, era un chilipir. Pentru prima oară în cei douăzeci şi patru de ani ai săi, Melanie simți că se află pusă în fața unei şanse de a face ceva cu adevărat special pentru oamenii pe care îi iubea; era un cadou pe care şi-l făcea sieşi şi nu invers. Formă *69 pe telefonul lui Stephanie, pentru a afla care fusese ultimul număr utilizat. Îl scrise pe o plăcuță magnetică lipită de uşa frigiderului.

— Cu Jessica Rollins, vă rog, zise ea, când la celălalt capăt al telefonului se auzi vocea unei tinere femei. Şi, vă rog, spuneți-i că este o chestiune de viață şi de moarte.

— Oh, Doamne, exclamă fata, o să mă ocup chiar eu de asta, imediat.

Melanie se gândi că fata merita o mărire de salariu.

— Mulțumesc, spuse ea.

În câteva secunde, Melanie era pusă în legătură cu Jessica Rollins. Îi spuse pe scurt de ce şi când avea nevoie. Femeia se arătă mai mult decât amabilă, fiind gata să sară peste câteva etape pentru a o ajuta să ajungă în punctul în care dorea ea. După ce terminară de plănuit ce aveau de făcut, Melanie închise şi formă numărul de la

biroul din Maximum Glide.

Îi răspunse o voce pe care nu o recunoscu.

Melanie nu ştia dacă era vocea unui bărbat sau a unei femei.

— Cu domnul Edward Patrick Joseph O'Brien, vă rog. Spuneți-i că este o chestiune de viață şi moarte.

Lui Melanie începuse să-i placă noul rol în care intrase, acela de deține controlul. Două secunde mai târziu, bărbatul veni la telefon.

— Aici, Patrick.

Melanie îşi dădu ochii peste cap. Era sigură că tipul făcea pe prostul intenționat.

— Patrick, sunt eu, Melanie, avem o problemă.

Răutăcioasă, aşteptă câteva secunde înainte de a continua. Lasă să-l fiarbă puțin în suc propriu.

— E vorba de Stephanie sau de fete? întrebă el. Ea hotărî să fie şi mai răutăcioasă.

— E vorba de toate.

— Spune-mi unde sunt şi voi fi acolo în câteva minute, spuse el neliniştit.

Din nou, îl lăsă să-şi muşte degetele. Ştia că era rea cu el, dar era felul ei de a-l face să plătească pentru că o trimisese pe Stephanie în concediu fără plată.

— Melanie, spune-mi ce se întâmplă. Te rog! strigase la ea atât de tare, încât trebui să țină telefonul departe de ureche.

— Vreau să mă asculți şi nu vreau să mă întrerupi. M-ai înțeles? Îl auzi oftând exasperat la celălalt capăt al firului.

— Bine. Te ascult.

Melanie îi spuse pe scurt de ce anume şi când avea nevoie. El căzu de acord cu ea, la fel de repede ca şi Jessica Rollins. „Poate că până la urmă designul grafic nu este punctul meu forte." Treizeci de minute mai târziu, Stephanie era proaspătă, îmbrăcată şi arăta senzațional.

— Acum vreau să te urci la mine în maşină. Ieşim în oraş să mâncăm.

— Melanie, ştiu că vrei să mă înveseleşti şi, crede-mă, chiar apreciez asta, dar trebuie să fiu aici când ajung fetele acasă.

Aruncă o privire spre ceas.

— O să fie aici peste două ore. Nu văd cum am putea ieşi în oraş să mâncăm şi să ne simțim bine într-o pauză atât de scurtă.

— Ce, am zis eu cumva că mergem să ne simțim bine? Hmm, nu cred să fi zis aşa ceva. Şi-acum hai.

— Păi, sper că îți dai seama că mă simt ca o idioată îmbrăcată aşa, la patru ace, doar ca să iau prânzul. Mai ales că va trebui să mergem la un fast-food, pentru că numai pentru aşa ceva am timp. Şi n-am de gând să accept un refuz, doar sunt fetele la mijloc, zise Stephanie pe un ton hotărât.

— Am aranjat ca mama să fie aici când ajung ele acasă. În realitate, nu aranjase nimic, dar intenționa să o facă. Ți-ai dat cu mult prea mult fard pe obraji. Du-te şi mai şterge din el. Arăți ca Ronald McDonald.

— Chiar nu îmi place versiunea asta a ta.

— Nasol. Du-te şi şterge-ți obrajii. Acum.

Stephanie făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre baie. Melanie o sună pe mama ei şi îi explică situația. Aceasta fu bucuroasă s-o ajute. Îi spuse că le va aştepta pe fete în stația de autobuz, iar de-acolo, avea să le ducă la Chuck E. Cheese, dacă şi Stephanie era de acord cu ideea asta. Melanie o asigură că nu o va deranja, dar îi aminti mamei ei să-şi ia telefonul cu ea, pentru că ştia că Stephanie o să vrea să sune şi să verifice dacă fetele sunt bine. Imediat ce Melanie închise telefonul, Stephanie ieşi din baie.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că pui ceva la cale. Dar azi cel puțin nu prea pot pune lucrurile cap la cap. Aşa că hai să luăm prânzul şi să ne distrăm, înainte ca fetele să ajungă acasă. Cred că o să ne prindă bine. Putem să comandăm junk food.

— Da, chiar asta o să facem îndată ce-ți mişti fundul în

maşină. Melanie aproape că o dădu afară pe uşă. Doar ți-am zis că am vorbit cu mama să fie aici în cazul în care întârziem puțin. Va trebui să ai încredere în mine.

— Adică vrei să am încredere în cineva care spune că nu are încredere în oamenii care spun „crede-mă”?

— Am spus eu aşa ceva? întrebă Melanie, în timp ce urcau în maşina ei, marca Lincoln Navigator.

— Da, ai spus.

— Bine, atunci îți spun acum că trebuie să ai încredere în mine. Nu trebuie să mă placi, trebuie doar să ai încredere în mine.

Stephanie inspiră adânc.

— Dă drumul la căldură, îngheț aici. Chiar aş vrea să-mi zici ce se întâmplă. Nu-mi plac surprizele.

— Ghinion, comentă Melanie în timp ce conducea pe drumul şerpuitor, flancat de brazi imenşi, acoperiți cu un strat gros de zăpadă.

Imaginea asta îi amintea mereu cât de frumos poate fi Colorado. Douăzeci de minute mai târziu, parcau în complexul Maximum Glide. Stephanie arăta de parcă era gata să o ia la bătaie.

— Ce căutăm aici? Asta e ultimul loc unde aş vrea să mă aflu la ora asta.

— Nasol. Este fix locul unde trebuie să te afli. E cineva aici care vrea să discute cu tine. Şi acum, dă-te jos sau te duc pe sus, ca pe un sac de cartofi.

— Nu cred că vreau ca fetele să te vadă aşa. Ai putea să le sperii, o tachină Stephanie.

— Da, vezi să nu! Ele mă iubesc indiferent cum sunt, şi amândouă ştim asta.

— Da, asta aşa e.

Porniră să traverseze parcarea.

Zăpada scârțâia sub cizme, dar zgomotul abia se auzea în mulțimea care mişuna pe coasta muntelui. Urmele viforului de săptămâna trecută dispăruseră. În locul lor, soarele strălucea, cerul era albastru ca oul de măcăleandru, iar zăpada albă şi curată ca frişca proaspăt

bătută. Se grăbiră să intre în clădirea de birouri pentru că, deşi era soare, temperaturile erau încă scăzute.

— Luăm prânzul la Patrick în birou. L-am rugat să comande ceva de la The Lodge, îi explică Melanie.

— Nu ştiu de ce am fost de acord cu toată chestia asta, dar când plecăm, aminteşte-mi să-ți rup gâtul.

Melanie bătu la uşa lui Patrick, apoi, înainte ca el să aibă şansa de a le răspunde, apăsă pe clanță şi intră.

Aşa cum îi ceruse, masa era aranjată pentru *două* persoane. Într-o vază, cineva pusese un singur trandafir galben, iar într-o găletuşă cu gheață se răcea o sticlă de şampanie Cristal. Stephanie aruncă o privire spre Patrick, apoi se uită iar la prietena ei care părea că se transformase într-o scorpie.

— Spune-mi că nu este ce cred eu că este.

— Nu este, zise Melanie. Poftă bună.

Înainte ca Stephanie să apuce s-o întrebe măcar ce se întâmplă, Melanie ieşi repede afară din birou. Stephanie se uită spre masă, văzu trandafirul şi şampania.

— Te rog, intră şi ia loc. Patrick o invită, apropiindu-se de scaune; erau aduse de la The Lodge.

— Dacă te interesează, nu mă aflu aici din proprie inițiativă. Melanie pare să creadă că asta este… Nu ştiu ce crede ea, dar hai mai bine să terminăm mai repede.

— Vorbeşti de parcă eşti în drum spre ghilotină.

— Ei, nu cred să fie chiar aşa de rău, răspunse ea, apoi se aşează pe scaunul oferit de Patrick. Ce surpriză! Nu ştia că era manierat.

— O să-mi zici după ce termin de spus ce vreau să-ți spun. Mi-am permis să-l rog pe Jack să aştepte puțin cu mâncarea. E posibil să nu mai vrei să fii în aceeaşi cameră cu mine după ce voi termina de vorbit. Ți-aş fi spus asta mai demult dacă aveam curajul să recunosc situația față de mine însumi. Dar mai bine mai târziu decât niciodată, aşa că iată-mă.

— Uite ce e, dacă-i vorba de slujba mea, probabil că n-ar fi trebuit să plec aşa cum am plecat. Eram doar

îngrijorată din cauza Amandei şi a lui Ashley, apoi tu ai făcut comentariul ăla despre... mă rog, ştii şi tu ce ai zis. Am fost jenată şi nu voiam decât să plec de-acolo. Aşa că dacă ai de gând să-ți ceri scuze, atunci nu-i nicio problemă. Le accept.

— De fapt, asta nu are nicio legătură cu slujba ta. Mai bine zis, nu are nimic de-a face cu locul ăsta. Inspiră adânc, îşi trecu mâna prin pletele întunecate, după care inspiră iar adânc. Mă trag dintr-o familie foarte numeroasă, irlandeză la origine. Am trei surori mai mici şi patru frați mai mari, iar surorile mele au trei băieți şi două... ăăă... o fată. Frații mei au şi ei copii, dar povestea asta este despre surorile mele, despre copiii lor şi despre mine. Despre cum este de datoria mea să le protejez.

— Buuuun, zise Stephanie, încă neînțelegând unde bătea Patrick.

— Nu mi-e uşor, bine?

— Scuze.

— Acum doi ani, sora mea şi soțul acesteia şi-au pierdut fiica, pe Shannon.

— Îmi pare rău, Patrick, n-am ştiut.

Stephanie nu înțelegea nici acum unde voia să ajungă Patrick, dar se calmase, ştiind că era vorba de familia lui. Era un subiect căruia putea să îi facă față.

— Avea şaptesprezece ani... A avut o boală de sânge extrem de rară, ceva denumit pe scurt PPT. A murit chiar în ziua în care a terminat liceul. De atunci, familia noastră nu a mai fost aceeaşi. *Eu* nu *a*m mai fost acelaşi. E un coşmar pentru sora mea şi pentru fiica lor mai mică, Abby. Şocul a durat aproape un an. Eu... Nu-mi iese aşa cum voiam.

Patrick întinse mâna după a ei, iar prima reacție a lui Stephanie a fost să şi-o retragă, dar când văzu expresia pe care o aveau ochii lui albaştri, se opri. Tristețea îi întunecase fața.

— Mi-am jurat să nu mă las vreodată târât într-o situație în care aş putea să sufăr o pierdere atât de mare

ca moartea lui Shannon. Am văzut prin ce a trecut sora mea, prin ce va trece tot restul vieții ei, am văzut că n-am putut lupta pentru a le proteja pe ea şi pe nepoata mea cea mare, pe prima nepoată a părinților mei, şi am decis că o astfel de viață nu este pentru mine. Dacă nu mă apropii de nimeni, atunci nu voi fi rănit. E un clişeu, ştiu, dar ăsta e adevărul. Apoi ai apărut tu, cu fetițele tale. Am încercat să nu-mi placă de tine, am încercat să nu-mi placă de fiicele tale, dar este imposibil. Am încercat să găsesc o cale de a-ți mărturisi asta fără să mă fac de râs şi fără să te pun pe fugă. S-a nimerit să am noroc şi Melanie m-a sunat azi. Mi-a spus ceea ce eu ştiam deja, dar nu voiam să recunosc.

— Şi de când a devenit Melanie o autoritate pentru toată lumea?

— Are spirit de observație şi este deşteaptă. Dă acum dovadă de mai multă inițiativă ca de obicei, dar mă bucur că o face pe seama mea. Ce încerc să îți spun este că am sentimente foarte, foarte puternice pentru tine şi fetițele tale. Crezi că ai putea să-mi mai dai o şansă pentru a îndrepta lucrurile?

Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă în acea zi. Şi mai ales venind de la Patrick. Deci până la urmă chiar exista o inimă care bătea în pieptul acela imens al lui. Stephanie zâmbi.

— Presupun că aş putea, dar cu câteva condiții.

— Orice doreşti, fu Patrick de acord şi o strânse de mână.

— Orice? întrebă Stephanie.

— Absolut orice, răspunse el, ochii lui cufundându-se într-ai ei, de parcă ar fi fost prima oară când o privea.

— Hai mai întâi să dăm o tură pe pârtiile negre, zise Stephanie, simțindu-se mai uşurată decât fusese vreodată în ultimii ani.

Chiar avea chef să se distreze. Nu-şi făcea griji din cauza fetelor, pentru că avea încredere în Melanie, chiar dacă îi spusese că nu are. Azi, Stephanie intenționa să-şi

petreacă timpul cât mai plăcut cu putință, în compania unui bărbat despre care credea că este cel mai sexy şef în viață. Patrick se ridică, îi ținu scaunul, apoi o luă în brațe.

— Nici măcar nu te-am sărutat.

— Atunci hai să nu mai pierdem nicio secundă, zise Stephanie înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

epilog

Ajunul Crăciunului

Se auzi un ciocănit în uşă şi fetele se întrecură să răspundă. Melanie trebuia să treacă pe la ele ca să le aducă darurile. De când le anunțase că vine, săreau de colo-colo, fără să-şi mai găsească astâmpărul.

— Fetelor, nu uitați de bunele maniere, zise Stephanie.

Fetele se opriră din goana lor şi deschiseră uşa.

— Tu nu eşti Melanie, zise Amanda.

— Amanda, nu-i frumos! zise Ashley, dându-se la o parte pentru a-l lăsa pe Patrick să intre. Încercăm să o învățăm cum să se poarte, dar cred că o să ne ia ceva timp.

— Eu, unul, încă mai învăț la capitolul ăsta. Unii oameni învață mai greu decât alții, răspunse Patrick.

— Patrick, credeam că e Melanie, zise Stephanie, deşi se bucura să-l vadă.

În ultimele două săptămâni, ieşiseră împreună de vreo patru ori. Nu era bărbatul care credea ea că este; era mai mult de-atât. Iubitor, amuzant şi bun. Când era vorba de fete, avea o răbdare de sfânt. În viața ei nu fusese atât de fericită.

— Da, că veni vorba de Melanie, m-a sunat şi mi-a spus să-ți zic că ajunge mai târziu, avea nu ştiu ce problemă cu maşina. A zis să-ți dau asta. Patrick scoase din buzunarul gecii de piele un plic gros.

— Ah, cred că e cadoul pe care voia să-l dea fetelor.

— Sunt sigur că asta e. De ce nu-l deschizi? o întrebă Patrick în timp ce se autoinvită să ia loc la măsuța din bucătăria lor mică.

— Păi, nu e pentru mine, zise Stephanie.

Se miră că Melanie nu împachetase frumos cadourile fetelor, mai ales că ştia cât de mult le plăceau hârtia lucioasă şi fundițele complicate. Dar poate că nu avusese

timp pentru aşa ceva.

— De fapt, Melanie a zis că este pentru tine *şi* pentru fete, deci cred că e în regulă dacă deschizi tu plicul.

Fetele aşteptau, agățate deja de Patrick. El o ridică pe Amanda în brațe şi o aşează pe genunchiul lui drept, iar pe Ashley, pe genunchiul stâng.

— Hai, mami, deschide-l! zise Amanda.

— Bine, fie, dar aş fi vrut să nu fi… În fine, bine, o să-l deschid.

Stephanie tricotase un pulover şi un fular asortat pentru Melanie, iar lui Patrick îi făcuse o căciulă şi nişte mănuşi. Ezitase să se atingă de suma pe care o economisise pentru avans şi care îi fusese returnată după ce căzuse povestea cu achiziționarea casei, aşa că anul ăsta, darurile de Crăciun din partea ei erau făcute de mână. Desfăcu plicul cu unghia. Scoase din el nişte documente oficiale. Le parcurse rapid şi se uită spre Patrick care ținea fetele pe genunchi de parcă asta făcuse toată viața lui. Se mai uită o dată la hârtii. Şi încă o dată. Apoi, în cele din urmă, înțelese. Darul lui Melanie pentru ea. Lacrimile îi umplură ochii şi apoi începură să i se rostogolească pe obraji, în cascade. Abia mai putea vorbi. Avea senzația că visează. Dar era ce era. Nu ştia cum fusese posibil, dar cumva, într-un fel, darul lui Melanie pentru ea şi pentru fete era actul de proprietate al căsuței din Placerville.

— E cel mai tare cadou pe care l-am primit vreodată, nu-i aşa, Patrick? întrebă Amanda.

Izbucniră cu toții în râs, în timp ce fetele îi povesteau mamei lor despre surpriza pe care le-o făcuse Melanie şi cum fusese posibilă. Şi cum Melanie le spusese că, pentru prima oară în viața ei, înțelesese câtă bucurie se ascunde în a oferi cuiva un cadou de Crăciun. Şi chiar că era o surpriză, o imensă şi frumoasă surpriză! Pentru prima dată în viața lor, Stephanie şi fetele se vor bucura de propria lor casă, datorită incredibilei generozități a unei prietene iubitoare.

Cathy Lamb
Un Crăciun fericit

Titlul original: *A Very Merry Christmas*, 2010

Pentru Cindy, Todd, Mitchell şi Cara Everts.
Vă mulțumesc pentru plimbările cu barca pe Missouri, pentru partidele de pescuit şi pentru bătăile cu pistoalele cu apă. Însă mai mult decât orice, vă mulțumesc pentru distracție.

capitolul 1

— E perioada sărbătorilor, aşa că n-aş vrea să mă văd nevoită să te împuşc.

Am început să bat darabana cu unghiile mele roşii în tejgheaua lungă şi lăcuită a barului. Mi-am sprijinit de bară cizma de cowboy şi am aruncat o privire spre prostovanul beat care se târâse pe scaunul de lângă mine, ca un arici-de-mare în stare de ebrietate. Dar tu chiar întinzi coarda, amice.

În semiobscuritatea barului Barry Lynn – un bar deschis în urmă cu peste o sută de ani, în pereții căruia se vedeau găurile făcute de gloanțe, dovadă că nu exagerez –, am văzut că era gătit din cap până-n picioare, cu cel mai elegant costum de pescuit, gata să meargă la campionatul de pescuit din Montana şi să facă pe „bărbatul adevărat", în mijlocul sălbăticiei. Probabil că zburase cu avionul său particular şi acum căuta puțină distracție înainte de a se întoarce la conacul lui şi la viața lui fără griji.

— Scumpo, începu el, trecându-şi mâna prin coama de păr blond, în timp ce eu îi studiam unghiile pilite frumos, ai o față care l-ar face şi pe Iisus să păcătuiască.

La auzul unui asemenea comentariu vulgar, m-am abținut cu greu să nu-i trag un pumn zdravăn în nas.

— Iisus în persoană a creat fața asta. Te asigur că nu va păcătui. Tu, în schimb, s-ar putea să mă faci să păcătuiesc când ți-oi trage una de-o să zbori de pe scaun. Iar acum, *cară-te*.

Cu coada ochiului, le vedeam pe Cele Trei Înțelepte, cum îşi spuseseră ele în urmă cu zece ani, aşteptându-mă în colțul în care stăteam noi de obicei, lângă pomul de Crăciun, dincolo de mesele de biliard, în apropierea unei ferestre pe care o deschisesem lăsând să se strecoare prin ea lumina lunii. Căldura emanată de atâtea trupuri devenise sufocantă. Subiectul discuției de astăzi:

„Căsnicia ar fi mai uşor de suportat când un cuplu trăieşte alături şi nu împreună.” În plus, Vicki adusese pentru fiecare dintre noi „jurnalul gratitudinii”, pentru a nota în el ce era de notat. Habar n-am ce mai era şi povestea asta cu „jurnalul eleganței”.

Ariciul-de-mare turmentat oftă din greu, scutură din cap, apoi se aplecă spre mine, învăluindu-mă într-un abur de whisky.

— Bine, scumpo, dar trebuie să ştiu cum te cheamă.

Cei trei amici ai lui, grăsani şi trecuți de prima tinerețe, izbucniră în râs, la o masă din apropiere.

— Numele tău şi apoi te las în pace.

Încă un damf de whisky.

— Numele tăăăăău…

— Numele meu e Maria Magdalena.

Simțeam cum încep să-mi ies din fire. Nu-mi lua mult să mă înfurii. Ştiam că asta se datora trecutului meu.

— Numele tău e Maria Magdalena?

Deschise ochii larg, iar fața îi deveni gânditoare. Încerca din răsputeri să gândească. „Gândeşte, creiere, gândeşte!”

— Am mai auzit numele ăsta undeva. Încruntă din sprâncene. Eşti cumva celebră?

Mi-am ridicat ochii spre o gaură făcută de un glonț în tavan şi m-am întrebat ce femeie îşi descărcase pistolul acolo. Hei! Poate că fusese o tipă la care se dăduse un idiot mirosind a whisky.

— Arăți ca o celebritate. Scutură din cap, uimit. Ai ceva, nu ştiu. Charisma. E ceva cu tine. Pari specială. Originală. Eşti una pursânge. Înțelegi ce zic?

— Adică ți se pare că-s cal?

Pentru o clipă, mi-am zărit chipul reflectat în oglinda prinsă pe peretele din fața mea, pe care erau rafturi cu sticle pline de băutură. Buze pline, „o gură care pare aranjată cu botox. Deşi în realitate nu este”, cum mi-a zis Hannah, una dintre Cele Trei Înțelepte. Pometi înalți. Ochi căprui care mie mi se păreau anormal de mari. Păr

lung, negru şi drept, cu o şuviţă albă, un alb pornind de la rădăcină şi ajungând până în vârful firelor. Tata îmi spusese că ăsta era un semn din naştere, un dar de la strămoşii mei, „care au înotat până aici tocmai din Italia, atât de disperaţi au fost să ajungă în America”.

Mama mea, fiica rebelă a unei familii înstărite engleze, cu titluri nobiliare şi tot tacâmul, se îndrăgostise lulea de tata, pe când acesta fusese lăsat la vatră din Armata Statelor Unite, şi fugise cu el când ea avea doar douăzeci de ani. Ea spune că ăsta este semnul înţelepciunii mele. „Ar fi înţelept din partea ta dacă nu ai mai fi atât de dură, dragă. Când noi, englezii, spunem că trebuie să-ţi ţii buzele strânse, nu ne referim la a face asta faţă de cineva anume.”

Ariciul-de-mare care stătea pleoştit lângă mine zise:

— Neeea. Nu eşti cal, dar şuviţa aia albă e al naibii de sexy. Mi-ar plăcea să muşc din ea.

— Dacă faci chiar şi cea mai mică încercare de a muşca din părul meu, o să-ţi sparg dinţii în halba aia de bere.

Am spus-o pe un ton politicos. Mama ar fi fost mândră de felul în care m-am controlat. („Dacă simţi vreodată că-ţi ieşi din fire, Meredith Jean, fă-ţi un ceai.”)

Ariciul-de-mare izbucni în râs – era clar că nu mă lua în serios.

— Ador femeile dure, iar voi, tipele din Montana, frate, sunteţi tari la punctul ăsta. Tipele ca voi pot pune jos şi-un urs.

Probabil crede că noi, „tipele”, suntem bătute-n cap. Nicio femeie nu s-ar apuca să se ia la trântă cu un urs, dacă nu ar vrea să fie mâncată de vie.

— Barry Lynn, dă-mi te rog o bere şi un baros, am zis către proprietara barului.

— O bere şi un baros să fie, strigă ea. Ce-ai zice şi de un capsator? Uneori e bine să ai câte unul la îndemână.

— Adu aici. Asta are nevoie de ceva mai mult decât restul.

— Bun, şi acum, don’şoară Maria Magdalena, zise

ariciul-de-mare turmentat, fără să bage de seamă discuția noastră, ce-ar fi să ni te alături la masă, mie şi tovarăşilor mei? Uau, n-am mai văzut în viața mea o femeie care să poarte o pălărie de cowboy roşie, cu strasuri. Niciodată. Şi ai ochi de pisică. Lasă-mă să-ți cumpăr o bere.

— Nu. Cară-te. Respirația ta e de ajuns ca să dea foc barului.

— Hai, dulceață…

— Nu sunt interesată, iar numele meu nu-i „dulceață".

Mi-am lua pălăria de cowboy şi mi-am pus-o pe cap. Era destul de purtată şi mi se potrivea la fix, exact cum îmi place mie.

— E ultima dată când te avertizez. Du-te înapoi în bârlogul tău şi la amicii tăi bogătaşi, cu zâmbete enervante, care se dau mari pescari, ia cu tine sticla de whisky şi beți până cădeți lați. Nu mă interesează câtuşi de puțin un bărbat beat, care este atât de slab încât nu poate să abordeze o femeie atunci când e treaz, nu poate să aibă o conversație decentă cu ea, pentru ca apoi să o invite la un restaurant şi să o trateze cu respect.

Uşa barului se deschise şi un val de aer rece, mirosind a zăpadă, înfiora încăperea. M-am uitat în jur să văd care dintre vecini venise. Mi s-a oprit respirația.

Iată-l.

Aproape că auzeam clinchetul zurgălăilor de la sanie şi clopoței sunând. Imediat după, am auzit şi un gong răsunător – era propriul meu creier care mă avertiza că e genul de tip lângă care dai de necazuri.

Necazuri mari.

Logan Taylor. Născut în Copper, Montana, la trei ore de Telena, un milionar care-şi făcuse singur averea, cu diverse afaceri în cinci state, o afacere cu construcția de drumuri sau ceva de genul ăsta, imobiliare, ferme, etc. Copilărie muncită din greu. Era cu vreo opt ani mai mare decât mine, dar auzisem de el încă de pe vremea când eram doar o puştoaică, într-o fermă de la țară, pentru că

fiecare echipă de atleți căreia i se alătura câştiga un campionat sau altul. Avea şi o reputație de dur, o bătaie, sau două, sau trei, sau mai multe, toate descrise în ziare, pentru că era cine era.

Bărbatul era localnic get-beget şi îşi construise de curând o cabană de lemn, chiar la ieşirea din Telena. Era un munte de om la cei aproape doi metri pe care îi avea, cu părul şaten-deschis, umeri pe care ar fi putut dansa şi o mie de îngeraşi de Crăciun şi ochi ageri, care nu ratau nimic.

În ultimele săptămâni, ori de câte ori îl văzusem, mă ascunsesem – ba într-un magazin, ba în biserică, ba chiar şi într-o clădire guvernamentală (iar eu mă țin departe de clădirile guvernamentale mai ceva ca de ciumă).

Atenția mi-a fost din nou atrasă de ariciul-de-mare beat.

— Te duc la un restaurant fițos, bolborosi el. Am destui bani cât să cumpăr orice restaurant luxos din oraşul ăsta şi toate iahturile de-aici. Hai să mergem chiar acum; mă exciți…

Ei, şi în momentul ăla, ariciul-de-mare turmentat a făcut o greşeală uriaşă.

A întins mâna spre mine şi a încercat să-mi atingă şuvița albă, dându-mi jos pălăria de cowboy. L-am prins de încheietura mâinii, m-am aplecat spre el şi i-am spus, destul de calmă:

— Nu mă atinge, lipitoare grasă ce eşti.

El a râs libidinos.

— Dar vreau să te ating, pari aşa de moale şi dulce şi vreau să te…

Îmi şopti ceva dezgustător la ureche, îşi ridică cealaltă mână ca să mă atingă iar, moment în care s-a terminat. De tot.

I-am simțit pe frații Howard şi Norm – fermieri din tată-n fiu, şcoliți la Ivy League şi veterani în cel de-al Doilea Război Mondial –, care stăteau aşezați lângă mine, ținându-şi respirația. Howard zise încetişor:

— Fiule, asta a fost o idee proastă.

Norm a continuat:

— Dacă aş fi în locul tău, aş lua-o la fugă. Chiar în momentul ăsta. Fugi. Fugi repede, fugi cum poți, dar fugi.

Cele Trei Înțelepte chicotiră. Hannah strigă:

— Bun, toată lumea să se pregătească de spectacol. O să fie aproape la fel de bun ca discursul meu despre derivatele matematice.

În timp ce eu începeam să fierb, am auzit aplauze răzlețe în bar. Trecutul era o sursă de furie pentru mine.

— De ce cred bărbații că porcăriile pe care le scot din ei sunt excitante? l-am întrebat eu. De ce încearcă bărbații să atingă femeile fără să aibă permisiunea lor? De ce cred bărbații că sunt sexy atunci când sunt beți? De ce continuă bărbații să mă scoată din sărite?

Nu m-am gândit prea mult la răspunsurile de la aceste întrebări. M-am proptit bine în cizmele mele de cowboy şi i-am tras un pumn în falcă ariciului-de-mare. A zburat de pe scaunul pe care abia se mai ținea şi a aterizat lat pe podea, cu burta în sus.

Am auzit-o pe Katie, una dintre cele Trei Înțelepte, mamă a patru copii, strigând:

— Asta chiar a fost impresionantă, Meredith Fericito. Mai bună decât lovitura de luna trecută.

Altă Femeie Înțeleaptă, Vicki, proprietara uneia dintre cele mai mari ferme din împrejurimi, zise:

— Hormonii, hormonii, nu glumiți cu hormonii. De ce nu înțeleg bărbații chestia asta o dată pentru totdeauna?

După câteva momente de ezitare, dat fiind şocul pe care-l suferise, ariciul-de-mare se ridică înapoi în picioare. Mi-a zis ceva urât, m-a înjurat, apoi a urlat:

— Asta pentru ce dracu' e?

— Pentru ce? tărăgăna Barry Lynn cuvintele, în timp ce aruncă pe tejgheaua barului un baros şi un capsator – ce amuzantă poate fi uneori. Ți-a zis de nu ştiu câte ori s-o laşi în pace. Nu e interesată. Vrei să auzi propoziția asta spusă în opt limbi? Ai nevoie de un afiş? Nu arăți chiar

aşa de bine ca să merite efortul; de ce ar accepta o femeie să fie cu tine?

— Ei, hai, eşti cam răutăcioasă cu el, Barry Lynn, zise Norm. Pare destul de moale, cam palid, un orăşean cu un şarpe în loc de coloană vertebrală, dar…

— Nu sunt răutăcioasă, sunt cât se poate de corectă, izbucni Barry Lynn, punând mâna pe baros.

— Are burtă, fălci cam căzute, e cocoşat…

Începură să se certe pe felul în care arăta omul.

— Pe puşca mea, Barry Lynn are dreptate, interveni Howard.

Îi place să folosească expresii care conțin denumiri de arme, e o reminiscență a zilelor din armată.

— Individul ăsta e un cap sec, iar o doamnă n-ar trebui forțată să lovească un bărbat pentru ca acesta s-o lase în pace. Tu chiar n-ai creier? îl întrebă el pe ariciul-de-mare, fără să încerce să-l insulte.

— Ce… ce dracu'? Am creier! izbucni ariciul-de-mare, roşu la față şi transpirat tot.

— Atunci arată-mi, i-am spus. Aş vrea să-ți văd creierul.

Prietenii ariciului-de-mare se ridicară de la masă – speram că într-o încercare de a-l imobiliza pe arici, şi nu ca să vină după mine. Oricum, partea asta a rămas neclară. I-aş fi doborât şi pe ei, dacă trebuia, nicio problemă. Mi-ar fi făcut plăcere. Avusesem o săptămână grea – afacerea mea turistică mergea prost, Jacob cânta obsesiv la pian, iar Sarah fusese din nou adusă acasă de poliție. Un cucui căpătat în bar, câteva zgârieturi pe mâini şi o mână ruptă în bătaie mi-ar fi prins chiar bine. Să dau frâu liber câtorva hormoni de-ai mei, din aceia incendiari.

Apoi, ariciul-de-mare turmentat a făcut greşeala numărul doi. S-a repezit spre mine, înfierbântat tot, aşa că mi-am luat iar avânt şi l-am pocnit în falca aia moale a lui. Şi iată-l aterizând iar pe podea. Creierul lui despre care tocmai discutasem era cu siguranță afectat de

această a doua lovitură.

Ariciul-de-mare înjură, iar prietenii lui rămaseră încremeniți. Ce naiba, ei nu doriseră nimic decât un pic de tăvăleală! Puțină căldură în aşternut! Cheltuiseră o avere ca să vină până aici la pescuit şi voiseră şi ei un desert care să le cadă bine după atâta peşte! De ce nu puteau înțelege măcar atâta lucru femeile astea din Montana?

— Norm, bogătanul ăsta chiar are fălci căzute şi e cocoşat… zise Barry Lynn.

— I-a picat falca pentru că e speriat de moarte; e cocoşat de beat şi de frică; are burta mare pentru că e leneş…

Şi uite-aşa, începură iar să discute în contradictoriu.

Atunci am auzit o voce chiar lângă mine. Era joasă, şi adâncă, şi gravă, şi delicioasă.

— Ieşiți afară, zise vocea către ariciul-de-mare şi gaşca lui.

Logan Taylor, cât era el de imens, cu o atitudine mai degrabă amenințătoare decât prietenoasă, îl apucă pe individ de cămaşă şi-l smulse de la pământ în sus, sus, sus, nu glumesc, sus, până când picioarele tipului nici nu mai atingeau pământul.

— Ieşi afară, repetă el, printre dinții încleştați.

Ariciul-de-mare turmentat începu să se zbată şi să se zvârcolească, mai ceva ca un vierme prins în cârligul undiței.

— Lasă-mă jos! Se holbă la Logan, înghiți cu greu şi şopti: Te rog. Te rog, lasă-mă jos. Te rog.

— Ăăă, ai putea să… ăăă… să-l laşi jos? îl întrebă pe Logan, tulburat, unul dintre prietenii palizi ai ariciului-de-mare.

— Mda, el e… ăăă… îl scoatem noi afară, zise altul, la fel de speriat.

— Cum se face că nu ştii să te porți cu o doamnă? îl întrebă Logan, cu dinții încleştați, scuturându-l bine. De ce?

Brusc, mi l-am imaginat pe Logan aşteptându-mă în pragul unei case imense din turtă dulce, frumos decorată cu zahăr colorat, făcându-mi cu mâna din depărtare. Vizualizez imagini amuzante în care apare şi mâncare, ceea ce, în momentul ăsta, mă înfurie foarte tare.

— Ştii doar că n-aveam nevoie de ajutor, am izbucnit eu spre Logan.

Logan se întoarse spre mine, vizibil derutat, în timp ce picioarele ariciului-de-mare se zbăteau în aer.

— Poftim?

— Ce sunt eu pentru tine? O demoazelă la ananghie? Ți se pare că sunt slabă? Sau arăt cumva neajutorată?

Simțeam deja cum îmi pierdeam controlul. Mă atinsese într-un punct foarte dureros, foarte sensibil. Mă descurcam foarte bine singură şi nu aveam nevoie de niciun ajutor.

Mă măsură din vârful şuviței mele albe, până jos, în vârful cizmelor roşii de cowboy.

— Nu, nu arăți neajutorată, dar nu aveam cum să stau deoparte şi să-l las pe ticălosul ăsta să se dea la tine.

— De ce nu? L-am lovit de două ori. Mă pregăteam să fac asta din nou, dar a trebuit să te bagi tu.

M-am uitat urât la el.

— M-am băgat – zise el, ținându-l încă în strânsoare pe ariciul-de-mare care acum avea o expresie plină de uimire încremenită pe față – pentru că nu suport bărbații care tratează urât femeile şi asta este exact ceea ce se întâmpla sub ochii mei. Îmi pare rău că n-am ajuns aici mai devreme. Se uită spre tip. Nu eşti bine-crescut, nu-i aşa?

Ariciul dădu din cap.

— Sunt, şopti el.

Logan îl scutură.

— Nu eşti bine-crescut, nu-i aşa? Spune adevărul!

Ariciul-de-mare chițăi pe limba aricilor-de-mare:

— Nu. Nu sunt.

— Mă descurc şi singură, am intervenit eu. Puteam să-

i pun la pământ şi pe el, şi pe amicii lui îmbrăcaţi în haine de pescari şmecheri. N-aveam nevoie să vii şi să preiei tu controlul.

— Încercam doar să te ajut.

Doamne, de aproape, ochii lui Logan sunt veni cu luciri aurii. Genele negre formează o linie ca un evantai ce se întinde din colţul ochilor. *Era atât de sexy.*

— Să mă ajuţi?! N-am nevoie de ajutor.

Fierbeam de furie.

— Logan, tre' să-nţelegi, strigă Barry Lynn, jucându-se cu barosul. Bărbaţii se dau tot timpul la Meredith. Ea se descurcă, iar noi ne vedem de treabă. E distracţia noastră. Nimic n-o poate egala, poate doar târgul de jucării pe care îl organizez eu anual. Şi acum, vă rog, un moment de atenţie din partea celor prezenţi: vă reamintesc că au rămas mai puţin de cinci săptămâni până la Crăciun. E criză economică şi avem o grămadă de copii care trebuie să petreacă de Crăciun anul ăsta. Am nevoie în mod special de biciclete. Mulţi dintre voi au mulţi bani, aşa că vreau să vă văd cărând braţe întregi de jucării şi biciclete. Puneţi-le pe toate chiar sub bradul de Crăciun din colţ. Nu uitaţi, dacă nu aduceţi jucării, vă alegeţi cu suspendare de la bar pe un an de zile.

Am zărit cu coada ochiului câteva halbe ridicându-se în aer. Era felul nostru de a ne exprima acordul. Nimeni nu voia să primească suspendare de la bar; ar fi fost o tragedie.

Logan clătină din cap.

— Nu, nu trecem mai departe. Mai întâi de toate – zise el, scuturându-l pe ariciul-de-mare care de-acum căpătase o paloare cenuşie, din pricina fricii, iar Barry Lynn avea dreptate, era cocoşat –, individul ăsta o să-şi ceară scuze, o să se care de-aici cu tovarăşii lui şi-abia apoi o să ne vedem mai departe de treabă.

Unul dintre grăsunii speriaţi care-i erau prieteni zise:

— Aăă… uite ce e. Ne pare rău pentru chestia asta. Ştiţi, noi nu suntem din zonă…

— Uaaaa, ce surpriză! exclamă exasperată Vicki, una dintre Cele Trei Înțelepte. Sunteți ca nişte păsări flamingo la mine în fermă.

— Logan, singurul ajutor de care are nevoie Meredith are de-a face cu pălăriile ei de cowboy, strigă Katie, Femeia Înțeleaptă. E clar că are o problemă la capitolul ăsta – cumpără prea multe.

Am ridicat o sprânceană în semn de nerăbdare, văzând expresia care se aşternuse pe chipul lui Logan.

— Toate doamnele au câte un viciu. Din întâmplare, mie îmi plac pălăriile de cowboy. Culori diferite, stiluri diferite… pentru zile diferite, stări diferite.

Ştiam cum începuse mica mea obsesie pentru pălăriile de cowboy. Era un tertip prin care reuşeam să-mi distrag atenția de la altceva care ținea de mine şi care nu era deloc plăcut. Absolut deloc.

— Uneori se întâmplă să fiu într-o dispoziție proastă şi atunci port negru; în zilele mai bune, îmi pun pălăria roz cu fundă maronie. Ştii şi tu cum e.

El clătină din cap.

— Nu, nu ştiu.

— Ai putea să-mi dai drumul? Te rog? chițăi ariciul-de-mare.

Logan îi dădu drumul. Am întins repede cizma spre el şi l-am prins din zbor, aşa că a aterizat în fund.

— Bun, acum că stai pe propriu-ți posterior, ascultă la ce am să-ți spun, i-am zis, aplecându-mă spre el. Nu am vrut să te dai la mine. Nu ți-am cerut eu asta. Ți-am spus să te cari, dar nu m-ai ascultat şi a trebuit să-ți suport respirația de bețivan care miroase a whisky. Chestia asta m-a dezgustat. Te-ai atins de şuvița de păr despre care tata îmi spune că este o binecuvântate de la strămoşii mei. Chestia asta m-a scos din sărite. Apoi mi-ai dat jos de pe cap pălăria de cowboy. Iar asta a pus capac. Nu mai trata femeile de parcă ar fi nişte gunoaie, m-ai înțeles, grăsanule? Nu suntem jucăriile tale. Nu suntem făcute pentru amuzamentul tău. Suntem ființe umane, cu mult

mai mulți neuroni decât ai tu. Şi dacă te interesează, nu-s impresionată de banii tăi şi de toate restaurantele alea fițoase pe care le poți tu cumpăra. Apropo, nu avem iahturi aici, în Montana. Lăudăroşii mă enervează. Lăudăroşii sunt oameni nesiguri pe ei. Iar eu nu suport bărbații care nu sunt siguri pe ei. Dacă nu te poți prezenta în fața unei doamne fără să te lauzi, atunci nu eşti bărbat. Ai înțeles?

El dădu din cap.

— Da, doamnă, şopti el, înmărmurit.

— Acum, pleacă, i-am ordonat eu.

— Ba nu, zise Logan.

— Cum? am spus şi m-am îndreptat de spate.

— Am zis nu.

— Nu ce?

Mi-am pus mâinile în şolduri. Nu-mi place să aud cuvântul „nu". L-am auzit de mult prea multe ori într-o anumită perioadă din viața mea, iar acum nu mai pot tolera cuvântul ăsta.

— Nu, nu pleacă până nu-şi cere scuze.

— Bună idee, zise Barry Lynn.

— Splendid, comentă Howard. Trebuie să spună cât de rău îi pare. Nu aşa se poartă un bărbat. Să facă atâta mizerie în jurul lui, mai ceva ca o bombă.

— Şi eu cred că-i corect, aprobă Norm. O scuză este bine-venită.

— Şi voi trei, la fel, zise Logan, către prietenii ariciului-de-mare. O să vă cereți scuze pentru că i-ați permis amicului vostru să hărțuiască o doamnă fără să vă obosiți să interveniți sau să-l puneți la punct înainte s-o jignească.

Cei trei prieteni rămaseră cu gurile căscate la Logan. Chiar îi impresionase. Înalt. Puternic. Fără nici urmă de zâmbet. Fața dură. Cizme de cowboy, bineînțeles, purtate de multă vreme. Blugi. Uau, da' ştiu că are un fund pe cinste.

— Ți-am zis că am situația sub control, am sărit eu

indignată, deşi chiar îi admirasem fundul.

— O controlez eu, chiar acum.

— Ba nu, în niciun caz. Nu poți să pici aşa din senin în bar şi să preiei controlul. O să termin eu ce-am început.

— Poți să termini după ce termin eu.

Ce? Nu.

— Nu, eu o să termin, aşa cum vreau eu.

— Aşteaptă-ți rândul, doamnă obsedată de pălării de cowboy. E nevoie de scuze.

Ariciul-de-mare şi prietenii lui încercară să o şteargă. O idee proastă, de altfel. Cele Trei Înțelepte, cu brațele încrucişate, formară o barieră alături de ceilalți clienți ai barului, femei şi bărbați din Montana.

— Da' ăştia cine se cred? întrebă înțeleaptă Katie. Vin în Montana, cu nădragii lor de pescuit, cu burțile revărsându-se, merg într-un bar şi jignesc o femeie fără să-şi ceară scuze? Îmi pare rău, dar aici trebuie să fiu de acord cu Logan.

— Dar n-am nevoie de scuzele lor. Vreau doar să plece ca să-mi pot bea berea şi să mă ocup de jurnalul grațios pe care l-a adus Vicki.

— Este jurnalul gratitudinii, zise Vicki, întotdeauna plină de solicitudine. Trebuie să scrii în el lucrurile pentru care eşti recunoscătoare.

M-am uitat direct la Logan.

El zâmbi în jos, spre mine, de la înălțimea lui maiestuoasă.

— Eu sunt recunoscător că-mi place pălăria ta.

— Nu-mi pasă ce-ți place ție, am zis eu, bosumflată. Nu te aştepta să-ți cad în genunchi şi să-ți mulțumesc, pentru că n-am s-o fac.

— Nu ți-am cerut mulțumiri.

— N-o să primeşti, oricum.

— Bine, bine, zise unul dintre amicii ariciului. O să plecăm. Dacă vă dați cu toții la o parte, o să se termine totul cu bine.

— Cereți-vă scuze, ordonă Logan.

— Nu am de ce să mă scuz, se bâlbâi unul dintre ei. Eu n-am făcut nimic tău, Mervin a fost atacat şi dacă nu vă mişcaţi din drum, o să sun la poliţie.

Râsete.

El se înroşi tot.

— Jumătate din forţele de poliţie sunt aici, fiule, îl linişti Norm. Yun, ai chef să te implici în acest incident în desfăşurare?

Locotenentul Yun clătină din cap.

— Neah.

— Şi eu am să-mi sun avocatul!

Mai multe râsete.

— Sună-l! Spune-i să-şi aducă pistolul! îl provocă Katie înţeleaptă. Aş vrea să văd pistolaşul avocatului tău. Aş vrea să văd şi pistolaşele voastre. Pistoalele voastre sunt mici, mititele, nu-i aşa?

— Cred că pistolul lui e la fel de mare ca al şobolanului pe care l-am văzut ieri la mine în hambar, zise Vicki dându-şi pe spate părul castaniu, încărunţit pe alocuri, pe care şi-l purta prins în coadă. Pisica mea l-a înfulecat cât ai clipi.

— Statistic vorbind, nu aveţi nicio şansă să câştigaţi procesul dacă depuneţi plângere, îi anunţă Hannah, mijindu-şi ochii în spatele ochelarilor.

Hannah e profesoară de matematică la colegiul din oraş. E obsedată de matematică. Vineri seara intră online şi rezolvă probleme de matematică într-un fel de campionat la care participă oameni din toate colţurile ţării.

— A fost autoapărare.

Logan Taylor îi privi pe cei patru.

— E ultima oară când vă spun că Meredith are nevoie de scuze. Număr până la trei. Unu, doi…

— Ne pare rău! Ne pare rău! Ne pare foarte, *foarte* rău. Oh, frate!

— Cucoană, îmi pare rău, bine? Îmi pare rău că m-am dat la tine…

— Scuzele nu se acceptă, i-am zis eu. În schimb, pot să-ți arăt croşeul meu de stânga?

O zbughiră cât ai zice „Crăciun fericit”.

M-am întors spre Logan.

El rânji la mine.

— Îmi acorzi un minut din timpul tău, te rog? l-am întrebat.

Era *atât* de sexy!

Iar eu aveam să ignor *atât* de tare acest adevăr absolut delicios! Dacă nu procedam aşa, n-aş fi ajuns decât pe un drum ce ducea la durere. Ştiam asta.

Ştiam asta.

— Hai afară, cowboy cu hormonii înfierbântați. Hai afară să te liniştesc.

Am ieşit din bar, iar el m-a urmat.

capitolul 2

Locuiesc la ultimul etaj al unei case din cărămidă, cu două niveluri. Casa a fost construită în 1889, iar eu am cumpărat-o anul trecut şi am transformat-o într-o pensiune de tip *bed and breakfast*[7].

De la mine din dormitor se vede toată Telena, până la munții Elk Horn. Am senzația că mă aflu într-o casă construită într-un copac foarte înalt şi bătrân.

Dormitorul meu e locul ideal pentru a mă relaxa complet, o vreme. Mi-am decorat patul cu o cuvertură uşoară, galbenă, şi un munte de perne ornate cu dantelă. Am un dulap alb, un birou şi o grămadă de cărți care aşteaptă să le citesc, pe noptieră. Cum ar arăta Logan la mine în pat? Am izgonit repede gândul ăsta pentru că apoi ar fi trebuit să suport expresia lui plină de dispreț când ar afla ceea ce eu ştiu despre mine.

Tot aici, la etajul doi, se află două dormitoare mici – în care locuiesc Sarah şi Jacob, copiii surorii mele care au suferit destul în viața asta şi care acum stau cu mine –, un living cu uşi franțuzeşti, ce dau spre o verandă mică, şi o baie.

Casa mea are încorporat un jgheab pentru cărbune care, evident, pe vremuri, era folosit pentru alimentarea cu cărbune. Am şi un şopron vechi în curte care, evident, pe vremuri, adăpostea o căruță şi cai. Casa are o scară interioară, cu trepte joase, pentru că oamenii erau mult mai scunzi pe vremea când clădirea asta a fost construită. La parter există un singur dormitor, destinat musafirilor, un salon în care se află un pian şi un şemineu, o sală de mese luminoasă, cu şemineu, şi o bucătărie. La etajul unu se află patru dormitoare, pe care le-am dotat cu paturi cu baldachin, cufere de lemn, tapet retro, cutii ornamentale de pălării şi dulapuri.

Am numit pensiunea mea B&B „Pensiunea lui Meredith”, asta pentru că, la vremea respectivă, prinsă în

mijlocul unei adevărate tornade de stres, nu mă putusem gândi la ceva mai inteligent.

M-am interesat şi am aflat că această clădire conține mai multă istorie decât un manual de istorie.

A fost construită de un afacerist evreu. Acesta a avut cinci fiice şi o soție. Una dintre fete s-a căsătorit cu un băiat din vecini; alta a fugit din țară cu un puşcăriaş. Se pare că era un puşcăriaş arătos.

Tot aici a stat şi un director de la căile ferate. Ăsta a avut trei neveste – toate au murit înaintea lui. Avea nouă copii, purta ceas cu lanț şi joben. Am pus fotografia lui în ramă şi am agățat-o în holul de la intrare.

A mai trăit aici şi proprietarul unei mine, timp de două decenii, fără să părăsească vreodată casa. La un moment dat, proprietatea a fost cumpărată de trei surori. Una avea un bar; alta lucra la biserică; ultima era doctor şi asigura contracepția în Telena. Erau mulți „domni" care le căutau. Conform unui vechi articol dintr-un ziar, casa mea a mai fost pe vremuri şi un bine-cunoscut şi extrem de popular loc „cu reputație proastă". Madama care a fost pusă sub acuzație se numea, fără glumă, Hearty{8} Tallfeather.

Eu am cumpărat-o de la o femeie care voia să se mute din Telena şi să îşi ia o fermă. Am auzit că, la un moment dat, avea peste două sute de pui şi vindea ouă şi usturoi magazinelor din zonă. Oamenii îi spuneau „Doamna cu Oul". Am auzit şi că le zicea oamenilor ce îi aşteaptă în viitor. Nu era ghicitoare, era o „prezicătoare a viitorului", cum se exprima chiar ea. O doamnă foarte populară.

Uneori mă gândesc la casele astea vechi şi cred că spiritele proprietarilor din trecut rămân cumva în ele. Viețile lor, amintirile, problemele şi lacrimile lor, râsul şi bucuriile, temerile şi speranțele sunt încă aici, infiltrate cumva în pereți, în candelabre, în podelele din lemn.

Aşa că, de fiecare dată când aud paşi mărunți şi nu-i nimeni acasă, ridic din umeri. Când aud nechezatul unui cal sau scârțâitul roților unei căruțe nu îmi bat capul.

Când uneori, pentru câteva momente, aud acordurile în surdină ale muzicii din anii ’20, îmi văd mai departe de ale mele. Când aud şoaptele a două femei, dar nu văd nimic în afară de perdeaua care se umflă în adierea vântului, sunt sigură că nu mi-am pierdut minţile.

Poate că o femeie cu fustă lungă cu volane, cu o umbrelă de soare roz şi cizme negre încheiate cu nasturi, a suferit din dragoste pentru un tânăr nestatornic…

Sau poate vine pentru un moment înăuntru, doar ca să-şi schimbe hainele, să-şi pună boneta şi să fugă apoi la gară, ca să prindă primul tren ce o va duce departe de oraş, în California, unde va începe o viaţă nouă…

De un lucru sunt sigură: casa mea veche, încărcată de istorie, va sta în picioare mult după ce eu nu voi mai fi.

Poate am să mă întorc aici s-o bântui.

În noaptea aceea, am visat accidentul.

Pavajul de sub spinarea mea era rece şi ud de la ploaie, lumina lunii se reflecta în caroseria maşinii părinţilor, care zăcea într-un şanţ, răsturnată.

Îmi simţeam respiraţia îngreunată, de parcă ar fi fost smulsă din mine, şi corpul din ce în ce mai slăbit, îngheţat.

— Meredith! Unde eeceeşti?

Sora mea mă strigă cu glas cântat, apoi chicoti, şchiopătând pe lângă maşină.

— Ce călătorie! Cât de repede crezi că mergeam?

Am auzit motorul unei motociclete, apoi am văzut un bărbat aplecându-se spre mine, tricoul lui alb – o pată de lumină în întunericul care începea să mă învăluie. Mi-am amintit ochii lui. Prin ceaţa densă, a durerii şi şocului, ochii lui m-au ţinut la suprafaţă.

— Rămâi cu mine, rămâi cu mine, strigă el.

Îşi scoase tricoul alb şi-l sfâşie în bucăţi. N-aveam nici cea mai mică idee de ce a procedat aşa şi nici n-am înţeles ce făcea cu piciorul meu stâng, pe care-l simţeam de parcă ar fi luat foc. Nu înţelegeam ce caută bărbatul

ăsta pe jumătate dezbrăcat deasupra mea. Durerea era mult prea mare ca să mai pot gândi.

— O să te faci bine.

Undeva, în depărtare, o auzeam pe soră-mea chicotind şi râzând.

— Ce călătorie! Meredith, unde eşti? Nu-i aşa c-a fost mişto?

Nu, n-a fost mişto. Leia venise să mă ia de la o prietenă la care mă dusesem să învăț pentru absolvire. Eu aveam optsprezece ani. Soră-mea, douăzeci şi unu. Nu ştiam că era beată când am urcat lângă ea în maşină. Apoi ca a apăsat pe accelerație.

Am simțit cum începe să se întunece totul în jurul meu.

— Se întunecă, am şoptit eu. De ce e totul negru?

El înjură, termină de bandajat piciorul meu, apoi îmi ridică fața în palme.

— Nu te uita acolo unde-i negru. Cum te cheamă?

Am încercat să-i spun numele meu, dar durerea, care îmi străpungea tot corpul, ca un tren în plină viteză, blocat pe înainte-înapoi, îmi ajunse în cap. Cred că am țipat. Cred că eu eram sau poate țipătul era blocat atât de adânc în mintea mea, încât n-am mai putut deschide gura pentru a-l elibera.

— Cum te cheamă?

Am clătinat din cap, în timp ce-l auzeam pe omul acela înjurând din nou, deşi ştiam că nu mă înjură pe mine. Când m-a ridicat în brațe, am observat că era uriaş; umerii lui largi blocau imaginea lunii.

— Am o lumină în cap, i-am zis.

Era albă şi aurie şi se mişca. Era atât de frumoasă. Atât de inofensivă. Îmi amintea de steaua pe care o aşezam în vârful bradului de Crăciun.

— Nu! strigă el iarăşi. Stai departe de lumina strălucitoare. Uită-te la mine, uită-te la mine.

Soră-mea, din ce în ce mai departe, chicoti din nou, chicotul ei pierzându-se printre copaci.

— Uau! Uau! Ne-am rostogolit şi ne-am răsturnat!

Mi-am agățat privirea de ochii aceia aflați la câțiva centimetri de fața mea, în timp ce răsuflarea mea începu să fie din ce în ce mai slabă, părăsindu-mă încet. Corpul meu începu să plutească, durerea încetă şi o lumină aurie mă învălui strâns. Ultima amintire pe care o am este imaginea lui aplecându-se deasupra mea şi sfâşiindu-mi puloverul în două. Eram vag jenată de faptul că tânărul ăsta îmi vedea sutienul bej, comun, dar după asta n-a mai fost nimic, doar stelele, dar şi ele au dispărut repede şi totul s-a cufundat în întuneric.

Genul de întuneric rău. Genul de întuneric care zice: „Până aici ți-a fost. Bun venit în paradis."

— Eu, una, renunț. Nu mai suport nicio secundă aşa ceva. Am încercat să vă organizez, oameni buni, am încercat să dau un dram de solemnitate seriei de concerte de Crăciun din Telena, să aduc totul la nivelul pe care-l merită, dar nu mai pot să-mi sacrific timpul prețios dacă voi nu sunteți de acord cu viziunea mea asupra desfăşurării concertului.

Ava Turner îşi scoase în față pieptul generos, acoperit de puloverul elegant.

Am rezistat tentației de a-mi da ochii peste cap şi de a rămâne aşa. Eram sigură că la fel au făcut şi ceilalți zece inşi aflați în sala de întruniri a bibliotecii. Am avut brusc o viziune în care Ava era împresurată de struguri acri, asemenea unui cerc de hula.

— Sunt de doi ani directoarea Seriei de Concerte de Crăciun din Telena, izbucni Ava. Şi cred că nu mi se poate pune la îndoială autoritatea.

Am auzit trei inşi oftând. Altul pufni. Un altul mormăi în barbă:

— Iar eu cred că am autoritatea să te arestez pentru că eşti enervantă.

(Asta era Pauline, ofițer de poliție.) Val Porter, în vârstă de optzeci de ani, la fel de deschisă şi de vorbăreață cum

fusese în ultimii şaptezeci şi opt de ani din viața ei – dacă e să dăm crezare celor care o cunosc – exclamă:

— Ete, na, mă doare-n cot. Ava, nu eşti o dictatoare. Suntem un comitet, hotărâm împreună.

— *Împreună?* repetă Ava, cu vocea piţigăiată. Asta nu-i o mişcare hippie. Eu sunt directoarea. Puteți face sugestii, dacă vreți, dar eu sunt autoritatea absolută şi eu sunt cea care ia deciziile finale când vine vorba de conținutul acestui concert.

— Da, împreună, cârâi Val. Trebuie să schimbăm lucrurile. Audiența noastră e în scădere de vreo trei ani, de când Chit Holcomb – binecuvântat fie acest gentleman chipeş – a renunțat să mai participe.

Chit, la cei şaptezeci de ani ai lui, dintre care ultimii zece petrecuți în văduvie, fost preşedinte executiv al unei companii petroliere, hotărâse să se mute în Arizona pe timpul iernii din Montana pentru că, spunea el, „M-am gândit că am mai multe şanse să-mi găsesc o soție dacă stau în două state. Sunt încă sexy, nu crezi, Meredith?" Îl asigurasem că aşa era, cum spunea el, iar el mâncase câteva bucăți de vafe cu căpşune, pe care le tăiasem şi le aranjasem pentru el, sub forma unei maşini sport.

— Binecuvântat fie Chit, murmură Pauline. Şi binecuvântată să fiu şi eu, pentru că mai am puțin şi-i pun cătuşele Avei.

— Audiența noastră a fost mai scăzută anul trecut, dar a fost mai bună din alte puncte de vedere – am fost ascultați de un grup de oameni mai educați, mai cultivați, care au ştiut cum să aprecieze un concert de înaltă clasă, replică Ava.

— A fost plictisitor, zise Howard, spunând lucrurilor pe nume. Plictisitor. Toate cântecele alea de Crăciun, solemne şi triste, toată muzica aia clasică, niciun pic de distracție, niciun râset, niciun scheci. *Clasă!*

— O să pierdem şi mai mulți oameni dacă nu facem câteva schimbări radicale la scria de concerte; sau dacă nu, poate vrei să oferim bere gratis, zise Barry Lynn. Nu

ne putem permite să pierdem turiştii. Toate afacerile noastre au nevoie de oameni.

— Vrei să insinuezi că seria mea de concerte nu va atrage spectatori?

— Cred că am văzut mai mulți elfi beți la mine în bar decât ai adus tu oameni la concertul nostru, zise Barry Lynn. S-a zvonit că a fost, de fapt, o ceremonie funerară; nu mai lipseau decât groparii, un cadavru şi puțină tămâie; nici nu au cumpărat bilete.

— Ah, eu niciodată… izbucni Ava scoțându-şi şi mai mult în față pieptul îndrăzneț.

Se lăsă un moment de tăcere încordată. Încercând să fiu cât mai amabilă cu putință, lucru destul de dificil pentru mine, am zis:

— Ava, cred că trebuie să – cum să zic? – să modernizăm lucrurile, să facem apel la un public mai larg. Să ne asigurăm că şi tinerii sunt interesați să vină, familiile, studenții…

— Asta nu-i un eveniment pentru familii…

— Ar trebui să fie! izbucni Barry Lynn. Doar e Crăciunul, ții minte partea asta, doamnă Scrooge?

Cearta continuă la nesfârşit, până când eu am amețit, iar Ava, pentru ultima oară, şi-a scos pieptul înainte, pe sub puloverul ei elegant, şi a declarat:

— Bine, atunci v-ați spus părerea. Eu mă ridic chiar acum şi, dacă ies pe uşă, gata. N-o să mai fiu directoarea voastră. Pur şi simplu nu pot suporta ideea asta scandaloasă, acest concert de Crăciun radical, îngrozitor. O să-mi distrugeți reputația!

Îşi înhață poşeta şi, cu bărbia tremurându-i de indignare, îşi ridică un deget în aer şi porni spre uşă.

— Odată plecată, gata!

Am aşteptat să văd dacă se mişcă vreunul s-o oprească.

Ava îşi încetini pasul, cu degetul încă ridicat în aer, în timp ce se apropia de uşă.

— Dacă trec de uşa asta, o să regretați amarnic.

În continuare, nicio mişcare.

— Asta-i ultima voastră şansă. Fără mine, seria de concerte va eşua!

Nici măcar o tresărire, nicio bătaie de pleoape, nimic.

Ava se înroşi puternic, făcu stânga împrejur pe călcâie şi trânti uşa în urma ei.

Pentru câteva secunde, am rămas cu toții tăcuți, după care Pauline mă bătu pe umăr.

— O să fii un director de concerte de Crăciun pe cinste, Meredith.

— *Eu?!* am întrebat, uimită.

— Da, aşa o să fie, zise Howard. Va fi un eveniment extraordinar. Va fi o bombă. Bomba tuturor seriilor de concerte.

Am rămas complet nedumerită la replica asta. Bomba seriilor de concerte?

— Cine votează pentru Meredith? întrebă Barry Lynn.

Mâinile au țâşnit în sus înainte ca eu să pot spune: „Uau, Moş Crăciun, da' ştiu că eşti gras, nu glumă!"

— Oh, nu. La naiba, nu!

— Ho, ho, ho! strigă Pauline.

— Sunați din clopoței! zise Barry Lynn.

— Oh, nu! am zis din nou, simțind cum mă cuprinde panica. Nu pot.

— Ba poți! mă asigură Val. O să fii o doamnă Crăciun foarte frumoasă, drăguță. Te-ai gândit cine ar trebui să fie Moş Crăciun? Avem nevoie şi de o Marie, mama lui Iisus!

— Nu eu, m-am grăbit să-i asigur. Altcineva!

Dar toți acei „altcineva" din cameră mâncau deja felii din prăjitura cu căpşuni pe care o făcusem pentru ei. Şi asta a fost tot.

Eu, Meredith Ghirlandaio, a cărei afacere era pe punctul de a da faliment, eu, care lucram aproape tot timpul, o femeie nebună care încerca să controleze doi puştani cu probleme, am fost aleasă directoarea seriilor de concerte.

— E delicioasă prăjitura, Meredith, strigă Howard.

Divină!

Mi-am îngropat capul în mâini.

De ce nu mai scăpăm de chipul zâmbitor al lui Logan Taylor, care dansa încontinuu în fața ochilor mei?

Nicio persoană întreagă la minte nu stă trează până la ora 1:00, ca să decoreze pomul de Crăciun din hol, cu îngeri roz şi albi, şi luminițe roz. Nicio femeie întreagă la cap nu se gândeşte non-stop la un bărbat, doar dacă nu cumva a luat-o razna.

Probabil că mie mi se întâmplă asta.

Logan. Taylor. Taylor, Logan. Meredith Taylor. „Oh, încetează!"

De ce trebuia să aibă un nume atât de romantic? De ce trebuia să fie imens şi să arate aşa dur? De ce avea un piept atât de lat, încât nu-mi doream decât să mă lipesc de el? De ce trebuia să aibă o voce atât de gravă, care mi se insinua în întregul corp?

De ce continuam să derulez în minte, la infinit, ultima noastră întâlnire…?

— Bună, sunt Logan Taylor.

I-am ignorat mâna întinsă. Eram afară, chiar lângă uşa barului, acolo unde-l înghiontisem după ce scăpasem de ariciul-de-mare şi de tovarăşii lui. Fulgii de zăpadă cădeau frumos, iar eu mă simțeam ca într-un serial televizat, siropos, difuzat de obicei în preajma Crăciunului. Atâta doar că în filmele acelea, eroina nu are un temperament exploziv şi nici nu ştie să lovească bine croşeul.

— Ştiu cine eşti, domnule Macho. N-am nevoie de salvare. Îți aminteşti, aici suntem în Montana! Sau ai petrecut atâta timp în afara statului, încât ai uitat cum este? Femeile conduc tractoarele pe timp de vifor, vânează şi împuşcă şerpi, atunci când se apropie prea mult de casă. Barry Lynn conduce barul ăsta de când mă ştiu, şi nu o dată a pus la punct bărbați ce-ar putea fi considerați

adevărați războinici ai zilelor noastre. Prietena mea Katie şi-a născut toți copiii fără anestezie, iar prietena mea Vicki este proprietara celei mai mari ferme de vite din statul ăsta.

— N-am uitat, rosti tărăgănat Logan, rânjind la mine. Pe linie maternă, familia mea să află aici de patru generații. Am o mătuşă care poate împuşca un țânțar de la douăzeci şi cinci de metri depărtare şi o străbunică de-a mea poate băga sub masă orice bărbat, iar după aia să pună la pământ un viței, cu mâinile goale. Sunt foarte conştient de puterea şi de curajul femeilor de aici.

— Atunci cu atât mai mult ai greşit intervenind. Ai dat o reprezentație supărătoare de testosteron şi masculinitate.

El ridică sprâncenele spre mine; se vedea că încerca să nu zâmbească.

— Ți se pare că-s amuzantă? m-am răstit eu.

„Oare dorința poate să înmoaie genunchii unei femei sau asta se întâmplă doar în serialele siropoase, difuzate de Crăciun?"

Zâmbetul lui se lărgi.

— Da, Meredith, într-un fel eşti amuzantă. Dar, pe lângă asta, tu eşti în multe feluri.

— De unde-mi ştii numele?

Avu un moment de ezitare.

— Am auzit de tine.

Oh, la naiba, pe toți clopoțeii de Crăciun! Ce ştia omul ăsta despre mine?

— Şi? m-am răstit eu.

— Şi e o plăcere să te cunosc.

Mi-am încrucişat brațele.

— Şi de ce, mă rog, uriaşule? De ce e o plăcere să mă cunoşti?

El făcu un pas mai aproape de mine, iar eu am încercat să nu leşin, dar – să dea naiba! – dacă în clipa aceea ar fi apărut o creangă de vâsc deasupra noastră, nu ştiu dacă m-aş fi putut abține să nu-l înşfac şi să-l sărut.

Logan Taylor nu avea nici urmă de slăbiciune în el.

Ce bărbat!

„Dar el o să te judece aspru, la fel ca toți ceilalți, aşa că pune punct acestei poveşti pe cale să se transforme în pasiune”, mi-am spus în gând. „Nu te ambala singură!”

— E o plăcere să cunosc o femeie care poate pune la pământ, de una singură, un beţivan enervant, o femeie care poartă pălărie de cowboy roşie şi are tupeu. În plus, am auzit că găteşti bine. Frigănele cu sirop de zmeură făcut în casă, bun de te lingi pe degete. O omletă italienească adevărată, ce face de ruşine toate celelalte omlete. Şi rulouri cu scorțişoară după nu ştiu ce rețetă secretă.

— Îmi place să pun la pământ beţivani enervanți şi îmi place pălăria mea de cowboy, roşie; omletele mele sunt mai uşoare şi mai pufoase decât ale oricui altcuiva. N-o să dau în vileag niciodată rețeta secretă a familiei Ghirlandaio pentru rulourile cu scorțişoară. În ceea ce priveşte tupeul, nu am aşa ceva.

Pentru o secundă, mi l-am imaginat pe Logan încercuit de rulouri cu scorțişoară.

— Ba da, chiar ai.

— Adică m-am apărat de un parazit şi tot eu am tupeu?

— Poate că a fost felul în care te-ai apărat.

Ochii ăia, ochii ăia verzi-aurii scăpărau spre mine. Pe bune. Era o scăpărare în ei, am văzut eu!

— Şi cum adică m-am apărat?

Eram încă iritată.

Se opri puțin, iar zâmbetul îi dispăru.

— Fără teamă. Plină de încredere în tine. Cu un control total asupra situației. Aproape ca şi când ai fi fost obişnuită cu asta.

— Mi-a atins părul!

Ochii lui Logan îmi studiata prin întuneric şuvița de păr alb.

— Nu-ți place să ți se atingă părul?

— Nu de el.

Scutură din cap, serios.

— Înțeleg. Tipul ăsta a fost un nemernic grosolan şi obraznic. Dacă aş fi ajuns mai devreme, l-aş fi târât de lângă tine imediat, ca să nu mai fii tu nevoită să ai de-a face cu el.

— Pot să mă apăr şi singură, am replicat eu, de data asta pe un ton mai slab.

Bine, fie. Poate că e ceva romantic în gestul unui bărbat protector, să îşi dorească să mă salveze dintr-o situație ca aceea. Oare era antifeminist din partea mea să gândesc aşa?

— Bine, durule, îmi pare bine că te-am cunoscut. Stai departe de viața mea şi de treburile mele. Nu mai încerca vreodată să mă salvezi. Îți urez Crăciun fericit!

M-am întors, cu gândul să intru înapoi în bar, dar el m-a prins de braț.

— Bine, duro, şi mie mi-a părut bine să te cunosc. N-o să mă mai bag în treburile tale, cel puțin până mâine, n-o să mă bag în viața ta, decât dacă mă inviți tu s-o fac, sau poate o să mă invit singur, şi Crăciun fericit şi ție, şi mi-ar plăcea să te mai văd.

Nu. Nu hotărât. Ar fi un dezastru.

— De ce vrei să mă vezi din nou? N-am fost deloc amabilă cu tine, am țipat la tine, te-am făcut cowboy cu hormonii înfierbântați şi ți-am ordonat să nu mă tratezi ca pe o demoazelă aflată la ananghie. Chestiile de genul ăsta nu prea conduc la situații în care oamenii să vrea să se mai vadă unul pe celălalt.

Era atât de aproape de mine acum, încât, dacă nu ar fi nins, i-aş fi simțit căldura trupului. Frate, da' ştiu că-mi place pălăria lui de cowboy, nu glumă. Pălăriile de cowboy sunt atât de simple, atât de sexy în felul acela tipic american.

— Uite ce ştiu eu, Meredith, zise el, cu vocea îmblânzită. Nu am mai văzut în viața mea o femeie în acțiune aşa cum ai fost tu azi.

Râse uşor şi râsul lui coborî de-a lungul coloanei mele vertebrale, în felul ăla simplu, american şi sexy.

— Eşti o doamnă dură şi inteligentă. Te-ai apărat, te-ai luptat pentru tine însăți şi ți-ai păstrat cumpătul în tot timpul ăsta. Eşti o femeie hotărâtă, chiar şi atunci când îl arunci pe-un tip la pământ, dintr-o singură lovitură.

— Eu voiam… Iarăşi deveneam confuză. Sinceritatea este cea mai bună strategie.

Am simțit cum mă crispez. Sinceritatea este cea mai bună strategie? Ce mă credeam eu? O profă la şcoală?

— Sigur că aşa e, iar eu sunt sincer acum. Îmi place felul în care nu-ți filtrezi gândurile; îmi place cum te îmbraci, cu toate pălăriile de cowboy diferite pe care te-am văzut purtându-le în ultimele două săptămâni; îmi place vocea ta, zâmbetul tău. Am vrut să mă prezint înainte de a-ți spune toate astea, dar n-am putut ține pasul cu tine.

Îmi făcu semn cu ochiul.

Am inspirat adânc. Hopa. Ştia că-l evitam!

— Îmi place şi faptul că eşti independentă.

Rânji din nou la mine, ochii lui veni zâmbindu-mi, invitându-mă, întâmpinându-mă.

— Toate astea ți se par motive destul de bune? Pot să te invit la cină?

M-am ciupit, în timp ce un val de dorință începea să mă cuprindă. Trebuia să-i pun capăt chiar acum. Trebuia să-l resping înainte de a fi respinsă.

— Nu, nu sunt motive destul de bune. Uite ce e, cowboy cu prea mult testosteron. Nu vreau să ies cu tine. Ce rost ar avea? Ies cu tine la cină de câteva ori, tu o să vrei să mă bagi în pat şi apoi, gata, cu asta se termină. Tu mergi înapoi la „munca” ta, în nu ştiu care stat. Vrei o fetiță din Montana, nu-i aşa? Vrei puțină distracție, ca pescarii ăia beți din bar, doar că ambalezi totul mai frumos, nu-i aşa? Eu nu fac chestii de-astea.

Orice urmă de zâmbet dispăru de pe chipul lui, iar trăsăturile i se înăspriră.

— Nici eu nu fac chestii de-astea şi nu la aşa ceva m-am referit.

Nu mi-a scăpat nuanța tăioasă de furie care-i străbătuse cuvintele.

— Bine. Pentru că nu sunt genul ăla de femeie.

— Niciodată n-am crezut aşa ceva despre tine, Meredith, se răsti, cu umerii traşi înapoi, de parcă l-aş fi lovit. Te-am invitat să luăm cina împreună pentru că m-am gândit că am putea avea o conversație grozavă – asta dacă te-ai putea abține de la a mă tot ataca. M-am gândit că poate o să râdem împreună şi că poate aş reuşi să trec dincolo de platoşa asta de fier pe care o afişezi fără milă. Că poate aş reuşi să te cunosc fără platoşă. Crezi că vreau să te scot în oraş de câteva ori, să te arunc în pat şi apoi să plec? Nu. Nu-i ăsta planul. Nu sunt genul *ăla de bărbat.* Tu întotdeauna judeci oamenii atât de dur?

— Judec după ceea ce văd.

— Judeci după ceea ce vezi? Ochii i se îngustară şi nu mai păru la fel de blând. Deci, stai să înțeleg mai bine. Vin în bar, mă amestec într-o ceartă pe care o aveai cu un tip, care, în scurt timp, devine o ceartă cu patru tipi, îl ridic pe individ de la pământ, de abia-l mai atinge cu vârfurile picioarelor, îl fac să-şi ceară scuze față de tine, iar tu mă bagi în aceeaşi oală cu unul care duce o femeie în pat după care o părăseşte şi pleacă mai departe? Am înțeles bine?

Am dat din cap. Fir-ar! N-aveam dreptate?

— Ei, ghici ce, Meredith, cu şuvița ta de păr alb şi lovitura de dreapta periculoasă, greşeşti! Greşeşti în întregime.

Ne-am uitat unul la celălalt, în liniştea fulgilor de zăpadă. Cearta asta nu era genul de scenă care să dea bine într-un film siropos, difuzat la televizor de Crăciun.

— La naiba, dar ştiu că o să-mi dai de furcă, nu glumă, murmură el. N-o să am niciun moment de linişte cu tine.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să spun, Meredith Ghirlandaio, că o să plec

acasă acum, la ferma mea de lângă oraş, şi am să te revăd curând, ca să poți începe să mă torturezi cu firea ta dificilă.

— Despre ce vorbeşti? Nu am să te revăd curând…

Logan Taylor îşi puse un braț în jurul meu, lipindu-mă de el, îmi ridică puțin capul şi spuse:

— Mi-ar plăcea foarte tare să te sărut, dar n-am s-o fac. Eşti o doamnă, aşa că mai întâi am să ies cu tine şi am să te tratez aşa cum trebuie tratată o doamnă. Apoi, când eşti gata şi când o să mă rogi să o fac, te voi săruta şi ăsta va fi începutul nostru.

— Al nostru? am repetat cu o voce lipsită de vlagă, cu răsuflarea tăiată.

Am blestemat momentul în care am deschis gura. Unde era atitudinea mea de tipă dură?

— Da. Al nostru. Dar e deja prea mult pentru seara asta, doamna mea Meredith, aşa că, noapte bună.

Mă eliberă din strânsoare şi toată căldura lui dispăru imediat. Puf! M-am sprijinit de zidul celui mai vechi bar din Telena, cu găuri de gloanțe în el – drept dovadă că era vechi – şi am încercat să respir.

O încurcasem. Nu mai era nicio îndoială.

capitolul 3

La două zile după ce mă înmuiasem toată în brațele lui Logan, m-am aşezat lângă Jacob, la pian.

— Bună, Jacob.

Jacob îşi retrase mâinile de pe clape, punându-şi-le-n poală. L-am cuprins de umeri. La început, era încordat şi rigid, dar în cele din urmă se sprijini de mine.

— Toată lumea vorbeşte despre cât de frumoase au fost cântecele tale de Crăciun în dimineața asta.

Era adevărat. Exista un motiv pentru care dimineţile de sâmbătă şi duminică eram extrem de aglomerați între orele 9:00 şi 13:00, când serveam micul dejun. Jacob, un geniu al pianului la cei doisprezece ani ai săi, cânta de obicei în jur de trei ore şi jumătate. Oamenii mă sunau să mă întrebe când va cânta din nou. Răspunsul meu era întotdeauna acelaşi: „Va cânta când va avea chef".

M-am uitat spre borcanul în care îşi ținea bacşişul.

— Se pare că iar ai făcut o avere.

Jacob avea păr castaniu şi ochi căprui, imenşi, în care se vedea fiecare emoție pe care o simțea. Din păcate, abia dacă vorbea. Când l-am întrebat de ce îi place pianul, mi-a spus:

— Îmi place că din degetele mele iese muzică.

Când l-am întrebat de ce îi place să cânte ore în şir, în fiecare zi, mi-a răspuns:

— Pentru că atunci suntem doar cu şi pianul, în loc să fiu doar eu şi singurătatea mea.

Când l-am întrebat cum merge şcoala, mi-a zis:

— Nu prea bine. Copiii cred că sunt ciudat.

Nu-şi făcuse niciun prieten anul ăsta.

— Nimeni nu mă place. Sunt mereu singur la şcoală, cu excepția momentelor când mă tachinează ceilalți copii. Sunt invizibil.

Copilăria lui Jacob şi a lui Sarah fusese până acum destul de urâtă. Deşi mama lor, Leia, la fel ca şi mine, se

născuse şi crescuse aici, imediat după terminarea liceului, ea plecase de-acasă, umblând din oraş în oraş. Avusese doi iubiți, iar din relațiile cu ei rezultaseră Jacob şi Sarah. Ambii indivizi dispăruseră după aceea în ceață şi duşi fuseseră.

Părinții noştri încercaseră să-şi viziteze nepoții cât mai des posibil, ori de câte ori reuşeau să-şi localizeze fiica. Începusem să-i iau la mine, în New York, câte trei săptămâni în fiecare vară, din anul în care Sarah împlinise cinci, iar Jacob trei ani. Erau atât de fericiți când mă vedeau, atât de recunoscători, încât mi se strângea inima. Niciun copil nu ar trebui să fie atât de uşurat când pleacă de lângă mama sa.

În cele din urmă, Leia se stabilise într-un orăşel din Idaho. Rămăsese acolo vreo şase luni, după care declarase:

— Nu mai pot fi mamă nici măcar un minut în plus. Trebuie să-mi trăiesc viața. Spiritul meu este strivit, sufletul meu strigă după eliberare şi ştiu că destinul meu nu este aici. Îmi pare rău, copii.

Lăsase copiii în grija unei vecine şi mă sunase:

— Îmi pare rău, Meredith! Oricum, le place mai mult de tine.

Îi părea rău. Rău. Ei bine, fată dragă, scuzele nu se acceptă, diavoliță împielițată şi egoistă ce eşti. Am lăsat să dea pe afară toată furia pe care o strânsesem față de soră-mea din numeroase motive, care mai de care mai complicate.

Părinții mei, ambii medici de profesie, erau gata să părăsească imediat clinica medicală la a cărei deschidere puseseră şi ei umărul, destinată copiilor din Africa, pentru a avea grijă de nepoții lor. Nu mă aşteptam la una ca asta. Să-i părăsească pe toți acei copii? Nu. Aşa că după o ceartă foarte, foarte lungă şi după câteva tone de lacrimi vărsate, îmi dădusem demisia din funcția de bucătar-şef în New York City, îmi împachetasem lucrurile şi luasem avionul spre Leia.

— Îmi pare rău, draga mea fiică, îmi spusese tatăl meu înlăcrimat. Îmi pare rău pentru tot ce ți-a făcut Leia. Nu o putem controla pe fata asta. Ştiu că adolescența ta a fost marcată de stările ei, de crizele ei de rebeliune şi de istericale, şi apoi, faza cu accidentul. A scăpat-o asistenta în cap când nu avea decât o zi. Poate de la asta i se trage.

— E vina mea, scâncea maică-mea. În fiecare generație, în neamul meu din Anglia, se naşte o fată rea, teribil de rea, iar sora ta este una de genul ăsta. Este blestemul regal, sunt sigură de asta. Am băut atâta ceai din cauza acestei fete.

Când ajunsesem la vecina surorii mele, îmi dădusem seama că nu puteam face nimic din care să-mi câştig traiul în acel oraş, aşa că îi mulțumisem din suflet femeii, împachetasem lucrurile copiilor, cumpărasem casa asta cu două etaje, cheltuindu-mi pe ea aproape toți banii pe care-i aveam şi „îmi deschisesem prăvălie”, cum ar fi zis mama.

Fusese o decizie bună să plec de-acolo. Ca de obicei, Leia nu-şi făcuse o reputație prea bună. De fapt, petrecuse mai mult timp decât era cazul prin baruri, avusese nu ştiu câți prieteni, o mare parte dintre ei necăsătoriți. Din cauza asta, Jacob şi Sarah fuseseră țintele glumelor nemiloase ale celorlalți copii. Ți se frângea inima.

— Hai, Jacob, vino să-ți fac rețeta mea faimoasă de ouă benedict cu crab.

Privi în sus, spre mine, trist şi palid. Suferam atât de tare pentru puştiul ăsta, încât uneori simțeam cum durerea mă doboară.

— Şi am să fac şi nişte frigănele cu afine, pe care o să le tai în formă de brăduț.

Asta îi smulse un mic zâmbet, din colțul buzelor. L-am îmbrățişat.

— Te iubesc, Jacob. Eşti un băiat talentat şi bun. Să nu uiți asta niciodată, amice. Sunt atât de mândră de tine!

Umerii i se pleoştiră.

— Mătuşă Meredith, a sunat cumva mama? Sau ți-a trimis vreun e-mail?

Ah, cât mă luptasem cu mine în ultimele luni, când el şi sora lui, Sarah, începuseră să-mi pună întrebări de genul ăsta. Să le fi spus adevărul că nu, nu m-a contactat deloc?

Sau să-i fi mințit ca să-i cruț de o suferință în plus?

Am optat pentru adevăr. Copiii ăştia nu mai aveau nevoie de minciuni, nu mai aveau nevoie de viclenie, nu mai era loc pentru poveşti umflate care să le deformeze realitatea. Ar fi fost o lipsă de respect față de ei şi n-ar fi condus la altceva decât la mai multă durere.

— Nu, scumpule, nu m-a sunat.

L-am îmbrățişat strâns, în timp ce el îşi ştergea lacrimile cu ambele mâini. Scoase un sunet ca şi când s-ar fi înecat, apoi lovi clapele pianului cu degetele. Încet, încet, alunecă într-o melodie foarte cunoscută şi foarte deprimantă.

Cu toate astea, îi plăceau frigănelele cu afine, tăiate în formă de brăduț.

A doua zi, în jurul orei două dimineața, poliția sună la uşa mea. Ştiau că trebuie să folosească doar soneria de la apartamentul meu de sus, ca să nu-mi trezească musafirii pe care îi găzduiam. M-am grăbit pe treptele scârțâitoare şi am deschis uşa vijelios, în capotul meu roz.

— Bună, Sato, bună, Juan, i-am salutat eu pe cei doi polițişti, dându-mi la o parte şuvița de păr alb care-mi căzuse pe față şi fixând-o pe Sarah cu o privire care, speram eu, reflecta furia imensă ce mă cuprinsese față de ea.

— Bună seara, zise Juan.

Juan are dimensiunile unui camion şi citeşte romane de dragoste pe ascuns.

Sato e zvelt. Participă – şi câştigă – la toate

concursurile de ridicare de greutăți. Are şase copii, iar nevastă-sa este pompier. În liceu, era cu două clase mai mare decât mine.

— Ea e cea care poartă pantaloni în casă, mi-a spus Sato o dată, apoi şi-a ridicat privirea şi, cu un zâmbet întins pe toată fața, a adăugat: Dar, să fiu al naibii, arată atât de bine în ei, încât o las.

— Bună, Meredith, zise Sato. Am găsit-o iar pe Sarah în oraş, în spatele panoului cu Moş Crăciun. Prietenul ei a luat-o la fugă. Şi Sarah a fugit. E destul de rapidă, dar a făcut o întoarcere greşită pe o alee nepotrivită, aşa că am reuşit s-o prindem.

Simțeam că îmi vine să plâng.

I-am îndemnat pe toți să intre în hol şi să închidă uşa de la intrare. Odată aflați înăuntru, am închis şi uşa care dădea spre scări, ca să nu-mi trezesc musafirii.

Nu-mi place deloc slujba asta de părinte. Sunt total copleşită şi depăşită de situație. Sunt pierdută.

Sarah se uită sfidător la mine. Era mânjită cu vreo opt straturi de fard, purta o fustă mini care abia-i acoperea ştiți voi ce, colanți şi cizme. Avea o geacă pe ea, dar nu se mai obosise să şi-o închidă şi, cum mai nou avea obiceiul să-şi poarte bluzele mult prea descheiate, m-am aplecat instinctiv să i-o mai ridic.

— Mătuşă Meredith! exclamă ea, scandalizată.

Îmi dădu peste mână.

— Sarah, aşază-ți bluza cum trebuie pe tine şi acoperă-te imediat, ca o doamnă, altfel o să stăm aici toată noaptea. Bagă-ți balcoanele înapoi, *chiar în momentul ăsta.*

— Pot să fac ce vreau! Ți-am spus că n-am să mă las constrânsă de societatea asta puritană, n-am să fiu închisă într-o cutie ca să mă port ca toată lumea din suburbii, n-am să devin un zombie cultural…

— Nu ți-a cerut nimeni să fii zombie, i-am spus, pe un ton aproape răstit. Ți-am cerut să nu te furişezi noaptea din casă şi să nu umbli pe alei haihui, urmărită de

poliție.

— Nu m-am furişat. Îmi exersam dreptul de a fi o persoană independentă, care poate să ia propriile hotărâri şi poate fi cine vrea să fie.

— Ei, Sarah. Toți vrem să fim într-un anume fel, dar ideea e să nu implicăm poliția în faza asta!

Pentru un moment, chipul lui Sarah, până atunci sfidător şi furios, păru că se fărâmițează.

— M-am săturat! M-am săturat de viața pe care-o duc. M-am săturat de locul ăsta. M-am săturat de tot.

Prima reacție pe care am avut-o a fost să-mi fie milă de ea, dar m-am abținut. Nu ajută pe nimeni să-l laşi să se bălăcească în mila față de propria-i persoană.

— Sarah, trebuie să-ți ceri scuze de la polițişti pentru că ai stat pe drumuri la o oră atât de târzie.

Mi-am încrucişat brațele, m-am uitat cu subînțeles la Juan şi Sato şi am decis să fiu mai dură. Era a nu ştiu câta oară când era adusă acasă de poliție.

— Rămâne aici noaptea asta sau merge la închisoare?

Juan şi Sato au înțeles imediat ce plănuisem. Juan s-a întors către Sato.

— Cred că asta e, n-avem ce face. N-o putem lăsa aşa mereu, să fugă noaptea de-acasă. Îşi drese glasul. Meredith, noi am trecut pe-aici… ăăă… din curtoazie. Trebuie să-şi schimbe hainele cu altele mai potrivire, adică să ia o bluză decentă pe ea. Nu vrem să creeze probleme la închisoare.

Sato dădu din cap aprobator, în timp ce chipul lui Sarah se albi.

— Avem câteva fete dure acolo, le-am ridicat în seara asta, ceva mai devreme, spuse Sato, scoțându-şi pieptul în față. Una dintre ele avea un cuțit, mai ții minte? Un cuțit foarte ascuțit. Şi e plină de tatuaje. Cred că şi acum e beată criță. Frate, ce temperament are aia! Cealaltă fată-i destul de calmă, dar a făcut puşcărie pentru omor, acum câțiva ani…

— N-am putea s-o separăm pe Sarah de ele? am

întrebat eu, jucând rolul mătuşii îngrijorate.

Cu regret, Sato şi Juan clătinară din cap.

— Probabil că nu. Fetele din celelalte celule sunt şi mai rele.

Sarah începuse să aibă probleme cu respirația. Inspira aerul greu, scoțând nişte sunete de parcă ar fi sughițat.

— Nu putem ocoli legea pentru nimeni, Meredith. Chiar dacă e minoră – zise Juan –, trebuie să plătească pentru faptele ei. A fost din nou afară la o oră târzie, n-ar fi trebuit să o găsim pe stradă, acum suportă consecințele.

— Înțeleg. Mă duc să-i aduc o bluză. Îmi pare rău, domnilor.

— Nicio problemă, Meredith. Este extenuant să ai de-a face cu o adolescentă dificilă, spuse Sato. O ducem la puşcărie şi te lăsăm să te odihneşti. Poți să vii mâine s-o iei, pe la două după-amiază. Sarah, când ajungem la puşcărie, am s-o rog pe Larinda să te învețe câteva mişcări de autoapărare. Nu sunt sigure sută la sută, dar o să-ți fie de folos dacă se aglomerează la birou şi nu îți va sări niciun gardian în ajutor…

— Nu! Nu! urlă Sarah. Oh, nu! Nu vreau să merg la puşcărie, oh, te rog, mătuşă Meredith, n-o să mă mai furişez noaptea niciodată, promit, te rog…

Am lăsat-o să bată câmpii o vreme. Era împietrită de frică, din cap până-n picioare. Din când în când, polițiştii îi mai aruncau câte o replică: „Ai încălcat legea… Mătuşa ta nu te poate controla, aşa că o vom face noi… N-a murit nimeni în puşcărie; n-o să mori nici tu… Să-ți ții pumnii strânşi bine când o să te iei la bătaie cu colega de celulă, astfel o s-o loveşti mai bine…” Apoi Sato s-a uitat spre Sarah. Juan clătina într-una din cap. Atunci eu am bătut din picior şi-am zis:

— Are nevoie de o lecție…

Sarah păru că se topeşte.

Sato oftă:

— E ultima oară, domnişoară, şi după asta, te arestăm. Şi dacă te ridicăm într-o vineri, n-o să ieşi de-acolo până

luni, mai ales că e perioada Crăciunului şi acum se ţin toate petrecerile astea de Crăciun. N-o să avem de unde lua un judecător care să te poată elibera.

Câteva minute mai târziu, ajutam un ex-zombie, cu ochii plini de lacrimi şi vizibil uşurat, să urce scările. Avea umerii căzuţi şi insistă să facă un duş.

Când veni la mine în dormitor, îmbrăcată în pijamaua ei roz cu ursuleţi, fără machiajul ăla negru ce-i acoperise ochii, arăta din nou ca un copil.

Când i-am văzut lacrimile pe obraji în timp ce dormea, am început şi eu, în sfârşit, să plâng.

Nu-mi pot gestiona propria viaţă. Chiar mă depăşeşte, pe mine şi puterile mele.

— Sunt imensă, declară veselă Mary, angajata mea cât se poate de însărcinată, în timp ce deschise uşile bucătăriei, ducând în braţe un maldăr de farfurii murdare. Sunt de dimensiunile unui tanc. Cred că am vreo cinci copii ascunşi prin burtă; cowboy-ul ăla grozav, aflat în colţ şi care mănâncă clătite marca Meredith, vrea să vorbească cu tine. Hiii haaa!

Mâna începu să-mi tremure pe spatulă.

— Ba nu. Nu vrea. Glumeşti. Şi nu eşti de dimensiunile unui tanc.

— Nu glumesc.

Mary se duse legănat până la frigider, de unde scoase o cană mare, plină cu suc de portocale proaspăt. Are douăzeci de ani, e căsătorită, studiază pedagogia, e însărcinată în şapte luni şi jumătate, dar arată de parcă ar fi în luna a şaisprezecea de sarcină.

— A întrebat de tine. A zis că trebuie să discute cu tine despre pălăriile de cowboy. Cică vrea să-şi cumpere una şi fiindcă tu ştii atâtea pe tema asta, s-a gândit să te întrebe mai întâi pe tine. Apropo, chiar îmi place asta pe care o porţi azi. Ţi se potriveşte verdele ăsta, combinat cu strasuri. E în ton cu sărbătorile.

Logan Taylor se afla în sala mea de mese, lângă bradul

de Crăciun pe care-l decorasem cu îngeri roz şi albi şi luminiţe roz. Eram atât de agitată, încât aproape că mi-am tăiat un deget în timp ce încercam să tai o căpşună. Am dat să torn nişte frişca într-un castron şi jumătate din ea s-a scurs jos, pe uşile dulapului. Am întors în aer o clătită, dar a aterizat pe podea, fiindcă mâinile îmi tremurau prea tare.

— Nu pot vorbi cu el.

— De ce? se interesă Martha.

Martha e sora lui Mary. Fiinţa asta este mereu ocupată, ocupată, ocupată, în timp ce Mary mai stă uneori şi se bucură de viaţă. Acum, Martha se fâţâia prin bucătărie, umplând din nou un bol cu zahăr tos, bătând nişte ouă şi aranjând pe tavă croasantele noastre cu ciocolată şi zmeură matca Rockin' and Rollin'.

— Pentru că nu vreau să vorbesc cu el.

Ce-aş fi putut să zic? Că nu pot vorbi cu el pentru că îmi dă fiori în nişte puncte speciale, supersecrete?

— Asta nu-i un motiv bun, hai du-te. Toată lumea zice că te-a salvat în barul lui Barry Lynn, aşa că du-te şi fii drăguţă. Ştii să fii drăguţă, nu-i aşa?

Mary mă goni afară din bucătărie.

— Nu fi fricoasă!

— Nu m-a salvat el şi nu sunt fricoasă. Şi uneori pot fi drăguţă.

Cele două surori începură să cotcodăcească spre mine, devenind din ce în ce mai gălăgioase, pe măsură ce eu refuzam să ies din bucătărie. Am început să-mi fac griji că Logan le-ar putea auzi, aşa că am înhăţat o carafă, cu nonşalanţa omului care nu are nicio grijă pe lumea asta, şi am ieşit pe uşile batante ale bucătăriei, în sala de mese. Am început să torn suc de portocale în paharele clienţilor mei.

Mulţi dintre ei rămăseseră aici peste noapte. Toţi erau vrăjiţi. Ce casă („fermecătoare"), ce camere („decorate minunat, atât de autentice şi de fidele perioadei respective"), ce mic dejun („Clătitele astea mă fac să

cânt", îmi spusese o femeie. „Te rog să te abții", îi spusese însoțitorul ei. „O să strici dimineața asta"). Un bărbat mi-a mărturisit că se simte de parcă ar fi fost într-un bordel luxos decorat ca în secolul al nouăsprezecelea. „E o atmosferă aproape… *seducătoare* la mine în cameră, nu ştiu de ce." Nu m-am supărat.

Alții erau din oraş. Trei dintre preoții de la catedrală discutau despre echipele de fotbal profesionist, împărțind aceeaşi masă cu doi profesori de la colegiul local. Unul dintre profesori preda literatura din epoca elisabetană; celălalt era om de ştiință autentic. Astăzi erau însoțiți de un profesor venit la schimb de experiență, un tip pe nume Chinaza, sosit tocmai din Nigeria.

Banda Bătrâneilor Încă În Formă, un grup de patru domni, alcătuit din Norm şi Howard, veteranii din cel de-al Doilea Război Mondial, şi prietenii lor, Charlie şi Davis, jucau canastă. Nu i-am auzit niciodată cântând, dar umblă zvonul că ar fi buni. Când m-au zărit, l-am auzit pe Davis numărând:

— Unu, doi, trei – şi apoi au urlat cu toții, în cor: Meredith Fericita!

Vizitatorii sosiți din alte locuri tresăriră; localnicii, în schimb, izbucniră în râs. Asta-i porecla mea, „Meredith Fericita". M-am ales cu porecla asta pentru că îi fac pe oameni să râdă cu mâncarea mea. De ziua lui Davis, când a împlinit şaptezeci şi cinci de ani, am pus şaptezeci şi cinci de lumânări pe un morman imens de clătite. La aniversarea căsătoriei lui Charlie şi a lui Mabel, le-am făcut un tort alb, în formă de munte, pe care l-am acoperit cu straturi groase de frişcă, pentru că se cunoscuseră pe vârful înzăpezit al unui munte. Deşi iau în serios cariera mea de bucătăreasă, consider că mâncarea trebuie servită cu umor. De aici, mi s-a tras numele de Meredith Fericita. Cred cu toții că sunt de-a dreptul ilari la faza asta.

Şi apoi, era masa la care stătea Logan.

Sprijinindu-se de speteaza scaunului, într-o cămaşă

bej, cu nişte blugi vechi pe el, cizme de cowboy în picioare, zâmbea spre mine, arătându-şi dantura albă. Părul lui arăta de parcă i-l ciufulise vântul, chipul lui avea o tentă arămie dată de soare, iar munții din jurul Telenei îi aspriseră trăsăturile, dându-i acel aer masculin care-l caracteriza.

Am simțit că leşin. M-a cuprins brusc agitația, am simțit cum mi se taie respirația şi apoi am făcut ceva cu totul ieşit din comun.

Am scăpat carafa. Zgomotul produs a fost asurzitor, iar cioburile s-au împrăştiat peste tot.

— Te rog, Meredith, stai jos cu mine.

— Nu. Şi, apropo, ce cauți aici?

Am ridicat privirea spre el. Galant, sărise alături de ceilalți clienți, de Mary şi de Martha, să mă ajute să strâng mizeria împrăştiată pe podea.

— Sunt aici pentru că am vrut să iau cel mai bun mic dejun care se poate găsi în Telena şi pentru că vreau să-mi cer scuze.

De ce trebuia să aibă vocea atât de joasă, de masculină şi de catifelată? De ce nu era ascuțită şi chițăitoare? Jur că fiecare cuvânt pe care-l pronunța se rostogolea prin corpul meu de parcă ar fi fost ciocolată lichidă.

— Pentru ce vrei să-ți ceri scuze? m-am răstit la el.

— Vreau să-mi cer scuze pentru seara de la bar.

— Că ai intervenit? Că m-ai făcut să mă simt neputincioasă?

— Nu-mi pare rău că am intervenit, dar îmi pare rău pentru felul în care te-am făcut să te simți. Chiar îmi pare rău.

Bărbații nu îşi cer scuze aproape niciodată. Niciun bărbat nu şi-a cerut scuze, nici măcar aceia care mi-au aruncat cuvinte dureroase şi m-au catalogat atât de dur, încât m-au jignit foarte tare. Iar acum mă trezesc cu Logan că-şi cere scuze pentru că eu m-am simțit aiurea după ce el a fost atât de galant şi m-a protejat.

Am pufnit. Mă cuprindea căldura. Am simțit cum inima mi se frânge şi, din senin, au apărut şi afurisitele astea de lacrimi care mi-au umplut ochii.

— Poftă bună, i-am urat înecându-mă în plâns şi m-am întors să plec.

El îmi bloca drumul. Nu mi-a scăpat faptul că eram deja în centrul atenției.

— Mi-ar plăcea să iei micul dejun cu mine.

N-aş fi putut. Probabil că aş fi plâns pe mâncare.

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Hai, stai jos, strigă Mary, dând din mâini de parcă ar fi fost nişte aripi de găină.

— Da, Meredith, aşază-te, zise Martha, scoțând un cloncănit uşor. Noi ne descurcăm aici, în bucătărie.

— Nu…

— Stai jos, stai jos! strigă Chinaza.

Odată, aranjasem afinele de pe o prăjitură cu brânză în forma Nigeriei, pentru el. Îmi spusese arunci: „Tu munceşti greu prea mult. Te rog. Eu obosit uitând la tine."

— Da, da, Meredith, intonă Davis.

Omul deține o mare parte din centrul Telenei.

— Eu am să țin băieții sub control aici, iar tu ia loc la masă. Omul ăsta te-a salvat la Barry Lynn, măcar atâta lucru poți face şi tu – să iei micul dejun cu el.

— Nu m-a salvat, nu am nevoie de salvarea nimănui, mă pot salva şi singură, am protestat eu, cu vehemență.

Uffff! Conştientă că n-o să înceteze să mă ia peste picior, m-am aşezat îmbufnată la masa lui Logan, lângă bradul de Crăciun, împodobit cu îngeraşi roz şi albi. Poate îngeraşii mă vor salva de la tortura asta sau măcar îmi vor distrage atenția de la cât de *sexy* e tipul ăsta.

— Arată bine împreună, mustăci Charlie.

Recită minunat tot soiul de poezii, dar este pe jumătate surd. Şi-a pierdut parțial auzul pe vremea când era în armată, din cauza zgomotului prea puternic al tunurilor.

— Da, formează un cuplu atrăgător, bubui şi Howard.

Ea trebuie să predea armele şi să se mărite.

— Ba nu, nu trebuie, cârâi Davis. Dacă se mărită, n-o să mai pot flirta cu ea. Eu, unul, încă țin la cererea în căsătorie pe care i-am făcut-o.

— N-ar trebui să se mărite. Asta duce la captivitate, strigă Ranna May.

E o fostă cântăreață de operă. Soțul ei are un magazin cu articole pentru pescuit, aici, în Telena.

— Captivitate, Meredith. Gândeşte-te la asta: captivitate.

— Bună dimineața, îmi zise Logan.

M-am holbat la el şi mi-am alungat lacrimile.

— Ce mai faci?

M-am holbat iar. Duceți-vă înapoi, lacrimilor! Chiar aşa, de fapt de ce plângeam? „Pentru că eşti atrasă de el şi ştii că nu-l poți avea din cauza a ştii tu ce.”

— Şi eu sunt bine, zise Logan, zâmbind, un zâmbet *frumos* şi blând. Mulțumesc.

Pentru a treia oară: m-am holbat.

— Dimineața îmi place să vorbesc despre vreme, despre ce voi face în timpul zilei, despre ce vei face tu în timpul zilei, care sunt ştirile dimineții…

— Logan, sunt sigură că ai o experiență vastă la capitolul „subiecte de discutat cu femeile la micul dejun”, dar eu nu am aceeaşi experiență când îmi vine rândul să discut cu un bărbat în astfel de împrejurări. Te rog să mă scuzi dacă abilitățile mele de a flecari nu sunt la nivelul alor tale.

Din nu ştiu ce motiv nenorocit, ideea că are multă experiență în a vorbi cu femeile la micul dejun m-a înfuriat.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— De fapt, Meredith, nu am cine ştie ce experiență în a discuta cu femeile la micul dejun.

— Nu? m-am mirat eu, ridicând din sprâncene.

— Nu. Eu mă refeream la tine şi la mine…

— Nu există aşa ceva. Stau aici lângă tine până prind

un moment să mă întorc iar la mine în bucătărie.

— Mi-ar plăcea să te invit la o partidă de călărit, la mine la fermă.

Dintre toate lucrurile pe care mă gândeam că o să le zică, ăsta era ultimul.

— Nu, mulțumesc. M-am sprijinit şi eu de spetează. Sunt ocupată.

— Te rog.

— Nu.

A privit pe fereastră, apoi m-a țintuit iarăşi cu ochii lui verzi. O fracțiune de secundă am văzut imaginea mea sub trupul lui, el sărutându-mă, în timp ce în jurul capetelor noastre pluteau clătite înmuiate în sirop de arțar. Înțelegeți ce vreau să spun referitor la acest simț al umorului mai ciudat, legat de mâncare?

— Ştii să călăreşti?

Am bufnit în râs.

— Normal că ştiu să călăresc.

Când eram mică, petrecusem ani în şir călărind caii de la casa noastră de lângă Telena.

— Atunci, am stabilit întâlnire.

— N-avem nicio întâlnire. M-am aplecat spre el. Logan, aş vrea să fiu bine înțeleasă. Nu am de gând să-mi mai petrec timpul în preajma ta.

— Mda, eu în schimb vreau să petrec mai mult timp cu o femeie care poartă pălării roşii de cowboy. Cunoşti vreuna?

— Femeia care poartă pălării roşii de cowboy spune nu, îi pare rău, dar eşti prea mult pentru ea.

Ah, la naiba acum! De ce-a trebuit să spun asta?

— Prea mult? Ce vrei să spui cu asta?

M-am imaginat biciuindu-mă singură cu o funie de usturoi.

— Eşti prea mult. Prea mult ca să mă descurc cu tine. Eşti mult prea masculin, într-un fel feroce, ştii, genul care preia controlul. Eu am destule… Aici m-am luptat puțin să-mi aleg cuvintele… *chestii* în viață la ora asta,

aşa că nu-i cazul să mai adaug şi un cowboy.

— Păcat.

Mi-a făcut un semn cu ochiul, dar expresia lui serioasă nu s-a schimbat. Oare de ce aveam senzația că omul ăsta se joacă cu mine? Chiar în acel moment, Jacob începu să cânte o melodie de dragoste foarte cunoscută. Mi-am dres glasul.

Am observat că Logan se lupta din greu să nu izbucnească în râs.

— Bun, deci vin la tine luni, pe la ora unu după-amiază. Mergem la mine, la fermă, prânzul o să fie gata pregătit pentru amândoi şi-apoi o să mergem să călărim. Cum ți se pare?

— Nu.

Ador să călăresc, n-am mai făcut-o de ani de zile. Mi l-am imaginat pe Logan călare pe un cal. Din nu ştiu ce motive obscure, calul pe care stătea avea cârnați în loc de picioare şi o şa din bomboane de mentă.

— Trebuie să plec, am treabă, dar abia aştept să ne vedem.

— Ți-am zis că nu. Tu nu asculți ce spun?

— Am calul perfect pentru tine. E puternic şi iute.

— Alo?

Mi-a luat mâna – pe bune că aşa a făcut – şi mi-a sărutat-o. Ca un prinț sau ceva de genul acesta.

— A fost o plăcere, mulțumesc, îmi spuse, apoi se ridică şi plecă, în timp ce eu îl priveam înmărmurită.

Perplexă. Confuză. Leşinată. Prin minte mi-a trecut rapid o imagine în care eu stăteam întinsă deasupra lui Logan, iar în jurul nostru se învârteau nişte prăjiturele roz, în formă de inimioare…

Cântecul de dragoste pe care Jacob îl cânta la pian ajunse la un pasaj în crescendo. Logan râse – un râs adânc şi gros.

Îndată ce uşa se închise în urma lui, clienții mei, alături de Martha şi Mary, izbucniră în aplauze.

— Meredith Fericita are întâlnire! zise unul dintre

preoți, rânjind cu gura până la urechi.

Îmi făcu semn cu degetul mare în sus.

— Meredith Fericita, nu te lăsa atrasă în captivitate! insistă fosta cântăreață de operă.

— Asta nu înseamnă că nu se va mărita cu mine! Strigă Davis, făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

Mi-am îngropat fața în palme.

Nu-mi pot gestiona propria viață, sunt sigură de chestia asta.

capitolul 4

În drum spre bucătărie, m-am oprit la masa lui Simon.

Simon trece pe aici în fiecare dimineață. E un bărbat scund, grăsuț, care are mereu o expresie de îngrijorare pe chip. Mâinile îi tremură; e palid. Simon e politicos, dar îi place ca tabieturile lui să fie respectate cu strictețe. Se așază întotdeauna la aceeași masă, în fundul sălii, lângă fereastră. Îi rezervăm masa. Cafeaua decafeinizată pe care o bea trebuie servită cu două cubulețe de zahăr, nu mai mult, iar laptele trebuie adus separat, într-un urcior minuscul, argintiu. Comandă întotdeauna trei felii de pâine prăjită tăiate în triunghiuri, date cu un strat subțire de unt, omletă fără brânză şi cinci felii de măr. Felurile de mâncare din farfuria lui nu trebuie să se atingă între ele. Pe masă nu trebuie să fie nici piper, nici sos iute; ambele îi provoacă greață. Eu sunt cea care trebuie să-l servească, nimeni altcineva, fără supărare, vă rog.

— Bună dimineața, Simon, ce mai faci?

— Sunt bine, Meredith. Aşa m-am bucurat când am văzut că nu te-ai rănit când ai scăpat carafa aia! Se ciupi uşor de vârful nasului. Dar tot episodul ăsta, zgomotul, confuzia, grija pentru tine, toate astea mi-au făcut rău.

— Îmi pare rău, Simon.

Şi chiar îmi părea rău. Nu ştiu ce i se întâmplase lui Simon în viață, încât devenise atât de nervos, atât de obsesiv-compulsiv, dar eu, una, aveam foarte multă simpatie şi milă pentru el.

— Pe viitor, o să am mai multă grijă.

— Te rog, Meredith. Aşa să faci. A fost supărător.

— Să ai o zi frumoasă, Simon.

— Nu cred că se mai poate acum. A fost un zgomot atât de puternic! Supărător. Mâinile îi tremurau. Cred că mă duc să mă întind, ca să mă relaxez.

În weekend, am petrecut ore în şir împreună cu Jacob şi Sarah, decorând pensiunea cu ghirlande, cununi de brad şi luminițe de exterior. Am cumpărat cinci brazi de Crăciun. Am pus câte unul în fiecare încăpere – pe holul de la intrare, în sala de mese, în salon, în holul de la etajul unu şi în living.

Fiecare brad era decorat după o temă anume. Brăduțul îngeraşului roz era deja împodobit în sala de mese. Brăduțul din holul de la intrare era împodobit în stilul retro al Crăciunului din alte timpuri, în ton cu restul casei, aşa că, pentru acesta am folosit floricele de porumb pe care le-am înşirat pe ață şi le-am agățat în crengile lui. Am pus şi afine, acadele, jucării vechi, luminițe în formă de lumânărele şi rafie. Brăduțul din salon a fost decorat după o idee a lui Jacob: era brăduțul dedicat muzicii. L-am înfăşurat în luminițe colorate, am prins în crengile lui o vioară, un flaut, câteva tobe mici şi o partitură legată cu o panglică. Toate ornamentele reprezentau instrumente muzicale.

Brăduțul din holul de la etajul unu era „Brăduțul Ornamentelor Sclipitoare”, botezat aşa de Sarah. Era plin de ornamente imense, sclipitoare şi colorate şi luminițe albe.

În timp ce decoram bradul din living, în lumina soarelui de iarnă ce se strecura prin uşile franțuzeşti, au apărut lacrimile.

— Hai să scoatem şi globurile pe care le-am adus cu noi din cealaltă casă, zise Sarah, iar în vocea ei se simțea mocnind furia. Aşa ne-am putea aminti că mama ne-a părăsit pentru prietenul ei.

Jacob se prăbuşi pe canapea.

— Sau, hei, continuă Sarah, ce-ai zice să ne amintim de toate zilele de Crăciun când mama fie nu era cu noi, fie aducea câte un prieten de-al ei, care zăcea pe la noi prin casă.

Jacob îşi trase şi mai mult umerii în jos.

— Nu vine să ne vadă, nu-i aşa, mătuşă Meredith?

întrebă el.

Mă durea inima pentru copii; simțeam cum fierb de mânie când mă gândeam la soră-mea.

— N-a dat niciun semn.

Jacob îşi cuprinse capul în palme. Sarah lovi canapeaua cu piciorul de trei ori.

— Nici măcar nu-mi place de ea şi chiar mă bucur că nu vine, dar sunt atât de furioasă pe ea!

Lovi din nou canapeaua. Am luat-o în brațe, iar ea s-a luptat să se elibereze. Am ținut-o strâns, iar ea s-a luptat şi mai tare, apoi a renunțat la luptă şi mi-a întors îmbrățişarea. Apoi l-am îmbrățişat amândouă pe Jacob.

— Vă iubesc pe amândoi atât de tare, le-am zis. „Şi-mi vine s-o spânzur de degetele de la picioare pe mama voastră, într-un copac din adâncul-adâncurilor pădurii."

N-am mai folosit ornamentele din cealaltă casă. Am plecat să cumpărăm globuri noi-nouțe: urşi în canoe, Moşi Crăciun pe schiuri, o Doamnă Crăciun îmbrăcată în tutu, spiriduşi cu susul în jos, un Rudolf amețit, un om de zăpadă care se bronza pe un şezlong şi două crose. Când am terminat de decorat pomul, râdeam toți trei în hohote.

Am visat iar accidentul.

Zgomotul metalic, focul, mirosurile acide, bezna aceea adâncă, chicotitul surorii mele, durerea sfâşietoare. L-am văzut alergând spre mine; era parcă în ceață. I-am văzut mâinile întinzându-se spre mine. Întunericul m-a învăluit, m-a absorbit înăuntru. Ultima imagine pe care am văzut-o era cea a ochilor lui.

— Am scris în jurnalul gratitudinii că sunt bucuroasă că n-a trebuit să fac tornada cu bărbatu-meu.

Katie îşi suflă în sus bretonul care-i cădea în ochi. Nu-i de mirare că-i aşa slabă. Patru copii şi un soț care o fugărea prin casă.

— Am hotărât de comun acord să ne oprim la un

uragan. Mult mai uşor şi, în plus, am putut să port trenciul de ploaie. Oare cât de populare sunt jocurile astea meteo în pat, pentru restul femeilor?

— Nici nu ştiu ce să zic, Katie, i-am zis eu. Uraganul? Tornada? Să-ndrăznesc să-ntreb despre ce vorbeşti?

— Eu habar n-am, Katie, n-am de unde să ştiu, spuse Hannah. Pe tricoul ci scria: E=MC la pătrat. Din nu ştiu ce motive obscure, membrii sexului opus nu mă consideră atractivă. Eu cred sincer că aş fi bună la uragan şi la tornadă, atâta timp cât pot ataşa o ecuație matematică de ele. Îşi împinse ochelarii pe nas. Cu toate astea, nu există ecuații demonstrabile pentru emoțiile umane. Este de-a dreptul uimitor.

Vicki îşi scutură coada de păr castaniu în care se amestecau fire cenuşii şi spuse:

— Eu am scris în jurnalul gratitudinii că sunt recunoscătoare pentru caii pe care îi am. Rapizi şi neînfricați.

În plus, mi-a mai venit un ajutor la fermă. Tipul arată beton. Dacă va trece toată ziua prin fața ferestrei mele, încoace şi-ncolo, gata, şi-a câştigat salariul.

— Eu am scris în jurnalul gratitudinii că sunt recunoscătoare că am reuşit să memorez încă douăzeci şi cinci de numere prime, zise Hannah. Şi m-am hotărât să merg în Sacramento, la o conferință de matematică. Ziua întreagă, de dimineață până seara, numai matematică. Va fi călătoria vieții mele.

Se lăsă din nou un moment de tăcere.

— Uneori nu prea te înțeleg, Hannah, zise Katie cu o expresie nedumerită pe față.

Am fost întrerupte de Barry Lynn, care se urcase pe un scaun şi arăta cu degetul spre bradul ei de Crăciun. Acesta era decorat cu luminițe albe şi ornamente în formă de halbe şi de pahare de vin. Se adunaseră deja o grămadă de cadouri şi biciclete.

— Oameni buni, mai aveți doar câteva săptămâni ca să-mi aduceți jucării. Copiii au nevoie de ele. Trebuie să

le oferim un Crăciun. Aduceți cadourile şi bicicletele, că altfel vă treziți cu interdicție în bar.

Am ridicat în aer halbele cu bere. Eu şi Cele Trei Înțelepte aduseserăm deja patru biciclete şi un morman de jucării.

— Şi cum zici că e să fii directoarea Seriei de Concerte de Crăciun din Telena? mă întrebă Vicki.

— Cred că o să mă înnebunească povestea asta. Probabil că o să mi se spargă totul în cap înainte ca măcar să-mi dau seama ce se întâmplă. Avem nevoie de oameni care să poată cânta, să poată dansa şi să ştie cum să mânuiască un instrument muzical. Apoi avem nevoie de oameni pentru piesele de teatru. Pe voi trei am să vă înscriu din oficiu la secțiunea scheciuri.

— Noi? Eu n-am mai jucat într-o piesă de pe vremea când eram clasa a patra, zise Vicki. Am jucat rolul unui şerif, iar la sfârşit, am tras cu pistolul în tavan. Învățătoarea mea, doamna Phillips, mi-a spus: „Adu-ți aminte, Vicki, să-ți închei rolul cu un bang!" Eu am crezut că se referea la pistolul meu. Cu asta am captat atenția publicului.

— Ei bine, o să ieşi iar în luminile rampei, i-am zis eu. Dar de data asta, fără împuşcături.

— Despre ce va fi scheciul nostru? întrebă Hannah.

— O să vă dați voi singure seama. Am încredere în Cele Trei Înțelepte.

Rămaseră cu gura căscată la mine şi apoi, încet, Hannah încuviință din cap.

— E vreo regulă? Vreo formulă?

— Reguli? am ponderat-o eu. Păi, e un concert de Crăciun, aşa că scheciul vostru va trebui să aibă cumva legătură cu asta. Şi nu se acceptă cuvinte murdare.

— Cred că am o idee, şopti Katie, apoi chicoti. Privi în gol. Pufni. Bătu darabana. Râse. Ha! Ha! Ha! Gata, ştiu.

— Bun.

— Bine, înscrie-ne. O facem.

— Bun, păi atunci avem măcar un act, am zis eu.

Katie râse în hohote, zguduindu-se.

— Da, într-adevăr. Va fi un act. O să le invit pe fetele mele de la studiul Bibliei, să fie şi ele de faţă. Au un simţ al umorului destul de aparte, aşa că o să le placă.

Se apropie de Vicki şi de Hannah şi începu să le şoptească ceva.

Continuară să vorbească în şoaptă. Chicotiră. Pufniră. Izbucniră în râs.

— Hei! am protestat eu. Sunt chiar lângă voi, doamnelor! Alo!

Hannah şuieră:

— Avem nevoie şi de mate care să inspire tinerii să devină matematicieni – cea mai tare ocupaţie din lume.

— O să adori scheciul nostru de Crăciun, scumpo, zise Vicki. Noi, Cele Trei Înţelepte, ştim exact ce să facem.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie să merg cu Logan la călărie. Nici cea mai mică intenţie. Aveam de gând să-l refuz când ajungea la uşa mea.

Luni m-am uitat la ceas – era 11:30, apoi s-a făcut 12:00, apoi 12:30. Mi-am făcut un duş, mi-am spălat părul. Nu pentru Logan, ci pentru mine însămi; mi-am pus cei mai drăguţi blugi pe care-i aveam, cel mai tare pulover, nu pentru Logan, pentru mine, am adăugat o urmă de fard, nu pentru Logan, ci pentru mine.

Când soneria a sunat la ora 13:00, eram fericită că arătam aşa de drăguţă, pentru mine. Am ignorat tremurul mâinilor şi senzaţia de fierbinţeală din acele zone secrete, speciale.

Când am deschis uşa, el mi-a zâmbit şi mi-a întins un buchet de flori în ton cu Crăciunul – trandafiri roşii, crini albi, floarea miresei şi frunze verzi.

— Meredith, sper că te-ai răzgândit şi vii cu mine să călărim.

— Nu.

Am mirosit florile, nu m-am putut abţine. Am încercat din răsputeri să nu izbucnesc în plâns. Nici nu mai

țineam minte de când primisem ultima dată flori…

— Trei ore, cu totul, nu mai mult.

— Nu.

Mi-am reamintit că omul ăsta imens, cu ochi ageri, de smarald, putea să-mi cauzeze o adevărată calamitate la nivel cardiac.

— Va trebui să mă iei de-aici cu forța, ca să merg cu tine la călărie.

Făcu un pas spre mine şi înainte să realizez ce face, m-a luat pe sus în brațe. A fost cât pe ce să scap buchetul de flori.

— La naiba! Ce faci?

— Mi-ar plăcea să merg cu tine la călărie, Meredith, dar n-o să te iau cu forța, aşa că putem sta aici o vreme, să mai vorbim de una sau de alta. Eu stau bine. Tu?

— Lasă-mă jos! Vocea mea era ascuțită. N-o să vorbim, n-o să călărim, nu ai de ce să-mi oferi flori de Crăciun aşa, pe nepusă masă, şi să mă iei în brațe, pe sus…

M-am oprit. Oare cât de stupid era tot ce scoteam pe gură?

— Bine, atunci hai să vorbim.

— Să vorbim? Sunt la tine în brațe. Nu pot vorbi, nu pot nici măcar gândi.

Logan rânji la mine. M-am gândit la brioşe, nu ştiu de ce. Decorate în roz şi albastru. Îmi venea să le ling.

Trei doamne mai în vârstă, toate vecine cu mine, se holbau la noi din celălalt capăt al aleii. Am auzit-o pe una dintre ele spunând:

— Ăla e Logan Taylor. A salvat-o pe Meredith serile trecute în barul lui Barry Lynn. A venit acasă de Crăciun. Are şolduri frumoase, nu-i aşa?

— Da. Ferme. Nu-s prea slabe. De-ajuns cât să ai ce apuca, adăugă tovarăşa ei.

— Sherman al meu a avut şolduri frumoase. Mi-e dor de şoldurile lui. De el nu mi-e dor. Era o combinație între o şopârlă şi un diavol, zise a treia doamnă.

N-am stat să cuget prea mult pe marginea acestei

declarații derutante.

— Te rog, Logan, am şoptit eu, furioasă. Pune-mă jos. Vecinii o să înceapă să bârfească…

— Tinere, ce intenții ai? se interesă una dintre doamne.

— Intenția mea pe ziua de azi este s-o iau pe Meredith la o partidă de călărie.

— Uau, Sfinte Sisoe! Ce romantic!

— Du-te, Meredith, du-te! Profită cât mai ai timp; ia ce ți se dă atât cât încă ți se dă!

Am rămas cu gura deschisă. Oare aşa o să ajung şi eu când o să-mbătrânesc? O să mă gândesc încă la… *chestia aia!*

— Meredith, dacă nu accepți, o să merg eu în locul tău. Sunt o adevărată leoaică.

Femeile continuară să se distreze, în timp ce eu i-am zis lui Logan printre dinți:

— Pune-mă jos, uriaşule uriaş. Dă-mi drumul, mistreț încăpățânat ce eşti.

— Meredith, putem sta aici toată ziua, rosti Logan tărăgănat. Crede-mă, nu cântăreşti mai mult decât o lopată plină cu fulgi, ar trebui să mănânci mai mult. Eu cred că ar fi mai simplu dacă ai accepta să mergem să călărim.

Fața mea era la câțiva centimetri de a lui. Am observat cum vântul îi ciufulea firele de păr, buzele pline, ochii lui amuzați.

— Bine, am şoptit eu, ştiind, ştiind, că inima mea va fi frântă. O să te călăresc de data asta. Mi-am închis ochii strâns. Am vrut să zic că o să călăresc *cu tine* de data asta.

Ochii lui, pe bune, străluciră din nou. Buzele i se arcuiră. Pentru o fracțiune de secundă, mă ținu mai aproape de el, apoi mă lăsă uşor jos.

— Mulțumesc, doamnelor, zise el, făcându-le cu mâna. Meredith a fost de acord cu mine că cel mai bun lucru pe care-l poate face în după-amiaza asta este să meargă la călărie.

— Cum se face că Meredith se alege cu toată distracția? Se pare că de asta au parte numai cei tineri!

— Mie tot mi-ar plăcea să te călăresc, tinere. Va trebui să-mi iau bastonul cu mine… Te deranjează bastoanele?

— Poți să-mi călăreşti caii oricând…

Mi-am dat ochii peste cap şi-am trântit uşa. Am urcat zgomotos spre dormitorul meu, ca să-mi iau o jachetă şi pălăria mea gri cu fundă neagră. M-am prefăcut că florile de Crăciun pe care mi le-a adus Logan nu erau atât de seducătoare şi de frumoase şi că el nu era seducător şi frumos.

— E rândul tău, cowboy macho, spune-mi mai multe despre tine.

Logan îşi apropie calul de al meu. Animalele gâfâiau, la fel ca şi noi, după un galop în care străbătuserăm proprietatea lui de la un capăt la altul. A fost atât de distractiv, încât nu mă mai puteam opri din râs. Am râs cum n-o mai făcusem de foarte, foarte mult timp.

— Sunt un om din Montana.

Zâmbi.

— Şi?

— Un om de afaceri.

— Ah. Eşti misterios.

— Deloc. O să-ți zic tot ce vrei să afli – sau poate scap dacă îți spun doar că sunt pescar profesionist?

— Ai putea încerca, dar ştiu deja asta. Ai avut o sclipire în ochi când te-am întrebat despre undițele de pescuit de la cabană.

Logan avea o cabană de lemn, pe un deal, la vreo cincisprezece minute de Telena. Am ştiut imediat că noaptea avea parte de o privelişte magică, asupra orăşelului. Chiar şi ziua, împrejurimile îți luau răsuflarea – în jos, se zărea localitatea, iar de jur împrejur se ridicau munții Elk Horn.

Termenul de „cabană” n-ar trebui luat ca atare în cazul ăsta. Casa lui era imensă, cu acoperiş ascuțit şi tavane

înalte. Lemnul era de o nuanță aurie în interior, lăsând impresia că pereții strălucesc. Bucătăria modernă era utilată cu cele mai noi accesorii. Avea şi un loc de luat masa, o cameră grozavă şi o terasă. Am luat micul dejun acolo. Logan a comandat mâncarea de la restaurantul grecesc; era restaurantul meu preferat, iar micul dejun s-a dovedit a fi un deliciu.

La etaj, se aflau trei dormitoare; cel matrimonial avea fereastra spre vest. Logan mi-a explicat:

— Aşa pot savura toate apusurile de soare pe care le-am ratat până acum în viață, din cauză că n-am făcut altceva decât să muncesc.

Aproape că m-am înecat când l-am auzit. Eu aveam o *chestie,* un soi de pasiune profundă pentru apusurile de soare. Sunt diferite de la seară la seară, cu totul şi cu totul diferite, ca nişte cadouri, iar eu îmi doresc să-l văd pe fiecare în parte.

Am ieşit repede din dormitor, atât de repede că Logan a râs de mine. Mi-l imaginasem dormind în patul ăla, gol, şi, din nu ştiu ce motiv bizar, am vizualizat o farfurie cu prăjituri de lămâie pe noptieră şi un apus spectaculos inundând camera cu flăcări aurii şi roz.

— Ție îți place să pescuieşti la muscă, Meredith?

Stătea relaxat în şa; se vedea de la o poştă că petrecuse mult timp călărind, ca şi mine de altfel.

Oare să-i spun? Oare asta ne-ar lega prea mult?

— Ai pescuit vreodată aşa? insistă el.

Stabiliserăm deja că ne plăcea amândurora să gonim în galop în spațiile larg deschise.

— E o experiență minunată. Absolut frumos, continuă el.

Amândurora ne plăceau apusurile de soare. Nici unuia dintre noi nu-i plăceau aricii-de-mare turmentați.

— Cred că ți-ar plăcea.

Amândoi purtam cizme de cowboy.

— Logan, am zis întorcându-mă spre el, eu trăiesc pentru pescuitul pe râu. Trăiesc pentru aşa ceva.

Mă rog, bărbații nu ar trebui să se entuziasmeze prea mult când văd o femeie pescuind la muscă. Reacția lui a fost puțin cam carnală, dar nu-şi putu reține zâmbetul larg. Se uită rapid în sus, spre cer, şi zise:

— Doamne, îți mulțumesc.

Eu, pe de altă parte, am început să tremur. „Şi el era pasionat de pescuitul pe râu!"

Caii noştri începură să necheze uşor unul către celălalt. Câteva secunde, el nu spuse nimic. Ştiam că e starea aceea de beatitudine pe care numai pescuitul pe râu ți-o poate da. Eram la fel ca el. Vântul îi răvăşi părul şaten. Avea genul de ten pe care îl capeți când petreci prea mult timp pe afară, ceea ce-l făcea să arate ca un bărbat, şi nu ca un băiat drăguț.

— Meredith, povesteşte-mi cum ai ajuns să-ți placă pescuitul pe râu?

Păi, mai întâi de toate, *mi-a plăcut pentru că nu eram nevoită să-mi petrec timpul cu soră-mea.* Oare pot spune aşa ceva acum, când relația e abia la început? Nu, ar suna ca şi când aş fi o nebună de-aia rea, care nu poate să ierte.

— Mi-a plăcut pentru că în momentele acelea, mama şi tata erau doar ai mei.

Ăsta era adevărul gol-goluț. Surorii mele nu-i plăcea pescuitul, aşa că ea, cu tot cu crizele ei de isterie şi schimbările bruşte de dispoziție, nu venea cu noi.

— Obişnuiam să ne trezim devreme şi să vâslim în jos pe râurile Missouri sau Smith.

— Am fost de multe ori pe ambele râuri de care zici tu.

— Toți pescarii cu experiență au trecut pe acolo, i-am răspuns eu, împingându-mi pe spate pălăria cenuşie de cowboy. Logan era un tip care practica pescuitul pe râuri. Normal că a fost pe râurile astea şi probabil că şi pe multe altele.

— Ce altceva ți-a mai plăcut la genul ăsta de pescuit?

— Mi-a plăcut să ies afară cu ai mei, apa, sălbăticia din jurul meu, viața văzută de aproape, nu din spatele unui

geam. Normal, mi-a plăcut să prind peştele, provocarea, tehnica, dar mai mult decât orice altceva, mi-a plăcut liniştea. Mi-a plăcut să mă aflu în mijlocul naturii, în mijlocul splendorii ei. Încă îmi place asta. Mama îmi spunea mereu: „Râurile sunt un dar, Meredith. Pescuitul la muscă pe râuri este un dar. Aşa cum e un dar faptul că eu prind întotdeauna mai mulți peşti decât prinde tatăl tău."

Logan începu să râdă.

— Iar tatăl meu zicea că, atunci când pescuieşti într-un râu, e ca şi când ai fi cu un picior în paradis. Aşa că, după cum vezi, dragostea pentru pescuitul pe râu, în cazul meu, este genetică.

Incredibil, dar Logan a început să-mi pună întrebări despre părinții mei şi despre copilăria mea în Telena, ascultând cu atenție fiecare cuvânt pe care-l rosteam. Spun „incredibil" pentru că, din proprie experiență, ştiu că bărbații pun femeilor o întrebare, două, la capitolul ăsta, de parcă ar fi o chestie pe care vor să o bifeze pe lista lor, după care se cufundă iarăşi în poveşti despre ei înşişi, sunt dependenți de propriile vieți, îndrăgostiți iremediabil de sunetul vocii lor. Logan mă întrebă despre sora mea.

— Putem vorbi altă dată despre ea?

El aprobă din cap.

— Sigur.

Era un tip inteligent. Îi spusesem mai devreme că puştii ei trăiesc la mine, deşi aveam senzația că ştia deja lucrul ăsta. Era clar că nu era ceva în regulă în privința asta, dar nu a insistat.

— Dar tu cum ai ajuns să fii pasionat de pescuitul pe râuri? l-am întrebat eu, la rândul meu.

— Am avut un antrenor – Bill Rotowski se numea – care m-a înscris la toate activitățile sportive oferite de şcoala noastră. Fotbal, baschet, alergări, lupte. Cred că a văzut ce viață duceam acasă, cum mama se lupta să mă susțină financiar, a văzut partea mea rebelă, atitudinea

pe care o aveam împotriva oricărui soi de autoritate –, iar mie mi-a prins bine. Când eram mai mic, domnul Rotowski mă lua uneori cu el la pescuit. Fiul său, Caleb, care este încă cel mai bun prieten al meu, ne însoțea întotdeauna. Treceau pe la mine dis-de-dimineață şi mă luau cu maşina. Mergeam la râu şi pescuiam toată ziua. Doamna Rotowski ne pregătea mereu prânzul, făcea gustări pentru noi şi punea totul într-un coş de răchită. Dar partea cea mai bună din excursiile astea era că simțeam că aparțin de cineva. Făceam parte din familie. Domnul Rotowski era o figură paternă pentru mine, doamna Rotowski suplinea figura maternă, iar Caleb îmi era ca un frate. Coşul ăla de răchită era un soi de microcosmos în care vedeam materializat tot ceea ce credeam eu că înseamnă dragostea familială.

O pală de vânt se iscă şi ne înfiora. M-am cuibărit mai bine în haină. Aş fi vrut să mă cuibăresc în haina lui, de fapt, şi să-l îmbrățişez. Era atât de greu să întrezăresc puştiul rănit şi singuratic în bărbatul din fața mea, dar ştiam că era acolo, în el, şi m-a durut să-l ştiu aşa. M-am gândit la Sarah şi la Jacob, cât de pierduți se simțeau, cât de însingurați erau din cauza unei mame care nu se purtase niciodată ca o mamă.

— Îmi pare rău, Logan, i-am zis. Îmi pare rău că ai avut o copilărie care a fost o… o luptă, o provocare.

— Nu ți-am povestit asta ca să mă compătimeşti, Meredith; ți-am spus pentru că voiam să ştii cum a fost. Am vrut să ştii ce se ascunde în spatele pasiunii mele pentru pescuit. Dacă aş fi avut o altă copilărie, cu mai puține probleme, cu mai puține traume, n-aş fi ajuns unde sunt azi. Înțeleg oamenii mai bine după experiențele prin care am trecut. Ştiu cum e să fii sărac. Ştiu cum este să fii speriat. Ştiu cum oamenii se pot metamorfoza în ceva ce nu sunt cu adevărat, atunci când sunt la ananghie. Pentru mine, râul a fost marele catalizator. Eşti doar tu, natura şi peştele.

— Pescuitul pe râu nu este doar pescuit şi atât, nu-i

aşa? am adăugat eu.

Îmi zâmbi înapoi şi, pentru o secundă, mi-am dat seama că toată mânia pe care o strânsesem în mine de-a lungul anilor, de la accident încoace, dispăruse. Cel puțin, pe moment.

— Ai dreptate. Pescuitul pe râu nu este doar pescuit. Dar eu tot nu-mi pot explica fiorul pe care-l simt de fiecare dată când se prinde un peşte în cârlig.

Am râs.

— Nu se compară cu nimic, nu-i aşa? *Cu nimic.*

— Ei, ar mai fi ceva asemănător, doar că-i mai plăcut decât asta.

— Ceva mai plăcut decât pescuitul în râu? m-am mirat eu.

— Da.

— Ce?

— Să te îndrăgosteşti.

Am înghițit în sec cu greutate. Da, asta era mai plăcut. M-am uitat pe furiş la Logan. El îmi zâmbi.

— Deci, chiar dacă arăți aşa macho şi masculin şi transpiri testosteron prin fiecare por, cred că ai o parte romantică în tine, nu-i aşa? am întrebat eu.

— Acum îmi ştii secretul.

— O ascunzi.

— Mda. Chiar ascund partea asta. Dar ție ți-o arăt. Numai ție.

— Mulțumesc, Logan, apreciez.

— Chiar aşa să faci.

Am simțit cum inima îmi saltă în piept.

— Vrei să ne luăm la întrecere? mă întrebă el.

Voiam. Trebuia, altfel mă aplecam şi-l sărutam pe bărbatul ăsta din Montana.

Mi-am mânat calul – acesta porni într-un galop dezlănțuit, la fel şi calul lui Logan.

Am câştigat eu.

capitolul 5

În acea noapte, singură în pat, ghemuită sub plapuma mea galbenă, am admirat ieslea pe care o aranjasem sus, pe dulap. O scoteam în fiecare an de Crăciun, imediat după Ziua Recunoştinței, la fel cum obişnuiau să facă şi părinții mei. Bunica mea, prima proprietară a ieslei, obişnuia să-mi spună, adeseori cu un pahar de whisky într-o mână şi cu un trabuc în cealaltă: „Cadourile sunt grozave, dar nu uita care este cel mai mare cadou". Apoi îl săruta pe pruncul Iisus.

Ieslea avusese şi zile mai bune la viața ei, dar la fel se întâmplase şi cu grajdul în care se născuse Iisus, aşa că îmi imaginam că era autentică. Avea fân fals, un acoperiş în vârful căruia era prinsă o stea, iar peretele din spate era vopsit în albastru. Unul dintre cei trei crai de la Răsărit rămăsese fără cap. Un miel nu mai avea un picior. Chipul toboşarului era aproape în întregime şters – nu ştiu cum se întâmplase una ca asta. Dar Iisus, Maria şi Iosif erau în stare bună.

Atunci m-am gândit la bunica mea, care murise demult. Ce gândea ea despre dragoste? „Iubeşte mult, scumpete. Iubeşte omul care trebuie iubit. Iubeşte dragostea." Apoi mă săruta şi-mi spunea: „Şi să nu uiți de dormitor. Ăsta-i locul preferat al oricărui bărbat."

M-am gândit la Logan, în patul meu galben. Am suspinat.

Cu toate aceste imagini ispititoare dansându-mi prin cap, m-am gândit la situația imposibilă în care mă aflam. Logan are o casă aici. O să tot vină şi-o să plece din Telena. Eu trăiesc aici tot timpul, aşa că nu-mi permit să am o relație cu el, pentru ca apoi, după ce mă va cunoaşte mai bine, să fiu respinsă şi să sfârşesc ca o epavă, distrusă emoțional. Ba mai mult, voi fi nevoită să-l văd mereu şi să mă prefac că totul e în regulă.

Nu pot să fac aşa ceva.

M-am cuprins cu brațele şi am început să mă legăn. Partea proastă atunci când îmbătrâneşti, ca femeie, şi îți pierzi toată inocența şi naivitatea, este tocmai acest fapt. Ştii deja că lucrurile nu vor merge. Ştii ce te aşteaptă când vine vorba de suferință. Ştii că inima ta o să fie zdrobită.

Şi ştii, atunci când întâlneşti un bărbat ca Logan, cu care te simți conectată la toate nivelurile, că el e cel care îți va face asta.

El e cel în urma căruia te vei băga sub pătură, plângând zile în şir, suflându-ți nasul în şervețele, cu fața roşie şi umflată, în timp ce iei în calcul să te călugăreşti undeva la țară, în Iowa.

N-o pot face.

N-o voi face.

Ar *fi trebuit s-o pot face.* Am simțit furia teribilă clocotindu-mi din nou prin vene.

— Trebuie să ne punem la punct numerele pentru concert, le-am spus membrilor Seriei de Concerte de Crăciun din Telena, a doua zi.

Adusesem cu mine o plăcintă Isterie-de-Ciocolată-fără-Făină.

— Asta-i o delicatesă, zise Norm. O bucățică senzorială din paradis.

— Pe toți sfinții, are gust de poveste de dragoste! Oftă Becky Nutt.

— Pe toate tunurile din lume, asta-i cea mai bună plăcintă pe care am gustat-o vreodată.

— Uitați ce cred eu, am zis şi m-am aplecat înainte. Avem nevoie de ceva nou, de ceva diferit…

Au scuturat din cap în semn de aprobare.

— Avem nevoie de un concert plin de energie, originalitate, geniu. Trebuie să facem publicul să râdă, să cânte şi, cel mai important, să-şi amintească de semnificația Crăciunului. Avem o economie teribil de proastă în zona asta, dar dacă reuşim să aducem în sală

oameni de peste tot, vom înviora viața financiară a afacerilor din Telena, iar profitul va merge spre renovarea secției de pediatrie a spitalului.

— Nu putem face ce a făcut tiranul Ava anul trecut, zise Barry Lynn.

— A ales doar câțiva inşi pentru concert! A exclus atâția oameni!

— Aşa e. Oameni care au participat la concert ani de-a rândul au fost dați afară, ca să aibă ea pe scenă un cor perfect şi plictisitor.

— I-a jignit dându-i afară.

M-am gândit la Telena, la oamenii pe care îi ştiam de când eram mică, la cei pe care îi cunoşteam acum. M-am gândit la cei care veneau şi plecau din pensiunea mea, zi de zi.

— Ştiu, am şoptit, în timp ce ideea se forma în mintea mea, prinzând contur cu fiecare secundă care trecea. Cred că ştiu… Cum vi se pate să…

— Am scris în jurnalul gratitudinii că sunt recunoscătoare că soțul meu pleacă o săptămână de acasă, zise Katie. Mi-a cumpărat un costum de Crăciuniță, cu un tanga roşu şi o fustă scurtă, înfoiată, cu blăniță albă pe margini. Bluza e fără spate şi arc un decolteu în formă de V atât de adânc, încât îmi ajunge până-n talie.

M-am pregătit să iau o gură de bere.

— Nici nu ştiu ce să-ți zic, Katie.

Am observat că brăduțul din barul lui Barry Lynn avea o grămadă de cadouri sub crengile sale. Evident, ajutase mult şi bannerul pe care scria mare DACĂ NU-ȚI ADUCI CONTRIBUȚIA LA MARATONUL JUCĂRIILOR, ATUNCI AI INTERDICȚIE ÎN BAR.

— În jurnalul gratitudinii am scris că sunt recunoscătoare pentru faptul că nu mă rătăcesc niciodată atunci când îmi mân cirezile pe timp de viscol. Dumnezeu mi-a dat un sistem GPS în creier.

Vicki îşi lovi uşor capul cu palma.

— Eu sunt recunoscătoare că Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ matematica şi că am primit în sfârşit culegerea de algebră. Abia aştept să încep să lucrez din ea! O păstrez pentru vineri scara, zise Hannah.

Îşi strânse buclele castanii la spate. Era atât de entuziasmată!

— Sunt sigură că elevii mei vor fi la fel de încântați. Am început să am orgasme când vine vorba de mate, ecuații, fizică cuantică…

Se lăsă o tăcere de mormânt.

— Hannah, eu uneori nu te înțeleg, mărturisi Katie, dezorientată.

— Meredith, tu ce ai scris în jurnalul gratitudinii? întrebă Vicki.

— Am scris că sunt recunoscătoare pentru…

Eram recunoscătoare pentru că nu mă aruncasem încă în brațele lui Logan, că nu smulsesem cămaşa de pe el, cu tot cu nasturi, că nu-i scosesem cureaua şi pantalonii, în fine, că nu sărisem pe el. Aş fi putut atât de uşor să mă distrez cu el, indiferent cât dura aventura, după care aş fi trăit bine mersi din amintiri, pentru tot restul vieții.

— Am scris că sunt recunoscătoare pentru voi trei.

Era adevărat; trebuie să fii recunoscătoare pentru prietenele tale.

Vicki îşi trase nasul. Hannah îmi prinse mâna într-a ei.

— E atât de dulce din partea ta să scrii asta, zise Katie, lăcrimând. Eu nu ştiu ce m-aş face fără voi. Stau toată ziua cu patru copii gălăgioşi, după care apare Domnul Viață Amoroasă Ingenioasă şi aşa intru în tura a doua, şi de obicei mai am şi pasaje din Biblie de studiat… Oare altor femei le place să poarte măşti de vampir în pat, cu soții lor? Dinții ăia de plastic sunt atât de deranjanți!

Jacob a avut o zi liberă de la şcoală şi a cântat melodiile lui obsedante şi emoționante în salon, în timp ce eu, Martha şi Mary le-am servit micul dejun

musafirilor rămaşi peste noapte. Nu aveam niciun musafir morocănos, niciunul ciudat. Pe lângă ei, venise şi gaşca de clienți obişnuiți, din zonă.

În timp ce le turnam cafea profesorilor şi amicului lor din Nigeria, Chinaza, tot profesor şi el, l-am auzit pe acesta din urmă povestind cât de mult îi place să cânte la tobe.

— De cât timp cânți? l-am întrebat.

— De mult, de când eram copil. La noi în sat toți cântăm la tobe.

— Familia ta locuieşte încă în Nigeria? m-am interesat eu.

Căpătă o expresie tristă.

— O parte. Prea mulți dintre ei s-au dus. Mătuşa mea totuşi trăieşte în Franța, tata şi soția lui, în Germania. Eu, aici.

Am rămas tăcuți o vreme. Eram impresionată de durerea lui, aşa cum mi se întâmplă de multe ori cu oamenii din jurul meu. Apoi însă, mi-a venit o idee.

— Ți-ar plăcea să cânți la tobă la Concertele de Crăciun pe care le pregătim?

După zâmbetul larg care-i lumină brusc fața, mi-am dat seama că va accepta.

— Aduc satul meu din Nigeria aici, în Montana, pentru noii mei prieteni, noua mea casă. Mă bătu uşor pe mână şi continuă: Da, cânt la tobe pentru tine de Crăciun. Mulțumesc. Acum pot dărui şi eu ceva.

Nu i-am cruțat nici pe profesori:

— Stan, am auzit că tu cânți la xilofon.

— Da, e adevărat. Bunicul meu m-a învățat.

— Bun. Te înscriu să cânți la Concertele de Crăciun din Telena.

— Eu? Într-un concert de Crăciun?

— Da, tu. Poți să începi să exersezi. Iar tu, Terry, ai o voce gravă şi profundă. Tu vei fi povestitorul.

Terry – cel cu vocea gravă şi profundă – păru foarte surprins şi foarte bucuros.

— Eşti sigură? Povestitorul! Întotdeauna mi-am dorit să fiu povestitor. Iuhu! Mulțumesc, Meredith!

— Pentru puțin. Repetițiile încep chiar acum.

Salutată cu chiote de veselie de către noul meu toboşar şi formația lui, am pornit înapoi spre bucătărie. În drum, am fost oprită de Charlie, unul dintre Cei Bătrâni, care mi-a zis:

— Pe toate cele sfinte, Meredith, dacă ar fi să mor azi şi să-mi întâlnesc creatorul, cu tot cu corurile de îngeri pe fundal, aş fi fericit pentru că am apucat să gust din cocktailul tău de Crab-Dat-Naibii şi este absolut delicios! Delicios!

M-am uitat înspre Cei Bătrâni. Ei s-au uitat de asemenea spre mine. Davis a numărat unu, doi, trei şi-apoi au strigat toți:

— Meredith Fericita!

— Foarte amuzant. Domnilor, cântați cumva colinde de Crăciun?

Ceva mai târziu m-am uitat pe fereastră, de-a lungul străzii înzăpezite. Cine din oraşul ăsta mai avea talent, ca să-l pot urca pe scenă pentru spectacolul de Crăciun? Prietena mea din liceu, Martha Shan, avea un studio de dans şi toată lumea adoră să vadă copii mici în costume… O să-i rog pe prietenii mei artişti, Claudia şi Tim, să-mi picteze ceva în spiritul sărbătorilor, poate reuşesc să fac o proiecție cu lucrările lor în fundal, în timpul concertului… Corurile de la diferite biserici, şcoli… Ranna May, cu siguranță…

— Crezi că-i normal să ai poftă de avocado cu cereale când eşti gravidă? mă întrebă Mary. Pentru că eu am poftă de aşa ceva. Ai nişte avocado pe-aici?

— Bună seara.

Logan. Chiar în spatele meu.

Priveam fix bradul de Crăciun imens din piața centrală a orăşelului, în care în curând aveau să se aprindă sute de luminițe colorate. Am simțit că mă topesc şi devin o

băltoacă de caramel cald.

La momentul respectiv, câțiva preşcolari cântau colinde chiar lângă bradul de Crăciun. Publicul era destul de numeros. Una dintre fetițele din cor se scobea în nas şi apoi cerceta prada pescuită, lăsând senzația că dă cu tifla audienței. Alt puşti se întorsese cu spatele spre noi şi îşi mişca fundul în ritmul muzicii. Alta – întâmplător, puştoaica era chiar una dintre fetele lui Katie – îşi tot ridica poalele rochiței de catifea peste cap şi apoi, după ce-şi arăta chiloței, le trăgea iar în jos.

Maică-sa, Katie, stătea chiar lângă mine, murmurând într-una:

— Oh, sfinte Dumnezeule! Oh, sfinte Dumnezeule! Fă ceva! şuieră ea către soțul ei aflat lângă ea.

Era un tip bun şi iubitor. Încercă să-i facă semn fiicei lor, să nu-şi mai ridice aşa rochița, în văzul tuturor.

Gestul lui nu avu efectul scontat. Fetița îşi ridică sus, sus de tot rochița şi începu să o fluture spre părinții ei, în semn de salut.

— Doamne mare ți-e puterea! oftă Katie. Şi a trebuit să-şi pună chiloții cu Spiderman ai lui frate-său, nu-i aşa?

— Bună, Logan.

Vocea mea sunase pițigăiat. Am încercat să respir, n-am reuşit, aşa că am decis să mă prefac cât mai serioasă.

— Logan.

— Meredith, zise el.

Era prea aproape de mine, mă făcea să mă simt mică în comparație cu pieptul lui uriaş.

— Îmi pare bine că te revăd.

— Şi mie-mi pare bine că te revăd.

A naibii voce pițigăită! Dar cum să vorbesc când eu mi-l imaginam pe Logan pescuind în râu alături de mine, în timp ce în jurul nostru pluteau uşor platouri argintii pe care tronau torturi de nuntă? Am scuturat din cap. Torturi de nuntă! Asta de unde mi-o fi venit?

— Unde sunt Sarah şi Jacob?

— Acasă. I-am invitat, dar…

— N-au vrut să vină?

Am clătinat din cap. Nu. Sarah nu a vrut să meargă spunând că „Fetele nu mă plac. Larissa a făcut un desen cu mine, cu un fard negru ce-mi acoperea ochii de tot. Toată lumea a râs. Mă strigă Față-de-raton.” Se prefăcea că nu-i pasă, dar a fugit repede pe scări, aprinzând în viteză lumina din camera ei şi trântind uşa în urma sa.

— Jacob, vrei să vii la ceremonia de aprindere a luminilor din brad? îl întrebasem eu.

Cântase absent câteva acorduri din Rach, la pian, apoi spusese:

— Nu. A sunat cumva mama azi?

Când îi răspunsesem că nu, se întorsese spre pian şi începuse să cânte furios Bach, dar apucasem să-i zăresc lacrimile.

Telena era cuprinsă de febra Crăciunului şi avea toate accesoriile pregătite. Strada principală fusese decorată cu ghirlande, ornamentată din belşug cu luminițe veni şi roşii, înşirate în arc deasupra carosabilului. Copacii erau acoperiți cu plase de luminițe albe şi fiecare felinar era împodobit cu beteală.

Deodată, Logan izbucni în râs şi am ştiut imediat că o văzuse pe fetița căreia nu-i păsa de mulțime.

— Ce zici dac-am merge să cinăm undeva după asta? mă întrebă el.

— Nu.

Am simțit imediat cum creşte tensiunea între noi.

— De ce nu?

De ce nu? Pentru că deja simțeam prea multe pentru bărbatul ăsta, iar situația asta nu ducea decât la suferință, iar eu tocmai asta voiam să evit.

— Eu… ăăă… trebuie să ajung acasă… ştii, am de împachetat cadouri.

— Să împachetezi cadouri, repetă el, prelung şi grav. Ah. Păi, da, mai sunt doar câteva săptămâni până la Crăciun, sigur, e bine să începi de pe acum.

— Da. Este.

— Ce zici dacă am merge să luăm cina şi apoi te ajut eu să împachetezi cadourile?

— Nu.

M-am întors astfel încât să-l pot privi în față. Am încercat să-i vorbesc încet pentru că Cele Trei Înțelepte – Katie, Hannah şi Vicki – trăgeau cu urechea fără ruşine.

— Logan, nu vreau o întâlnire… Ți-am spus deja… Nu am timp pentru aşa ceva.

— Bine, dacă nu vrei să-i zici întâlnire, atunci hai să-i zicem cină.

— N-o să meargă…

— Vă rog, toată lumea să o aplaudați pe… Norm se suise pe scenă şi îşi articula ceremonios cuvintele: … următoarea directoare a Seriei de Concerte de Crăciun din Telena, Meredith Fericita Ghirlandaio!

Pfu! Pentru prima dată în viața mea, m-am bucurat să-mi aud numele anunțat la un microfon. Am urcat pe scenă, în timp ce mulțimea aplauda şi striga şi aclama, şi m-am aşezat chiar în fața fetiței lui Katie. I-am făcut un semn discret cu mâna, iar ea şi-a lăsat imediat poalele rochiței în jos, acoperindu-l pe Spiderman. Ştiam deja că Katie îmi va fi recunoscătoare pentru tot restul vieții.

Mi-am continuat discursul zâmbind, iar la sfârşit primarul mi-a dat o pălărie de cowboy cu un Moş Crăciun prins de borul ei.

— Ştie cum să poarte chestiile astea, nu-i aşa, fraților? Cele mai tari pălării de cowboy din Montana. Cu toții ştim asta; mă rog, poate nu chiar toți. Avem un nou-venit în oraş, mulți dintre voi îl cunosc deja, sosit din Copper – Logan Taylor. Bine ai venit, Logan! Ne bucurăm să te avem alături de noi. Fraților, el este cel care a salvat-o pe Meredith în barul lui Barry Lynn. Un adevărat gentleman.

Eu nu voiam altceva decât să mă dizolv, să dispar, să mă ascund undeva.

Logan zâmbi spre mine, în timp ce oamenii îl băteau prietenește pe umăr, îl aplaudau şi-l aclamau.

Luminițele din bradul de Crăciun se aprinseră şi toată lumea exclamă – *uaaaaau!* şi *aaaaah!* – şi, uite-aşa, am trecut toți, oficial, în sezonul Crăciunului.

La scurt timp, luam cina – neoficial – cu Logan. Nici nu ştiu cum m-a dus în restaurant. Acest bărbat e atât de convingător, încât nu ştiu de ce se mai oboseşte să folosească momeală în undiță. Pun pariu că ar putea la fel de bine să roage peştii să sară frumos pe mal, iar ei ar face-o, ascultători…

— Aşadar, Meredith, n-ai mai fost căsătorită până acum?

Am scăpat din mână prăjiturica în formă de clopoțel şi am încercat, încă o dată, să nu mi-l mai imaginez pe Logan sărutându-mă în fața casei lui imense din turtă dulce, frumos ornamentată. Uf. Ciudată mai sunt.

— Nu, n-am fost căsătorită niciodată. Mă mir că nu ți-a spus nimeni chestia asta; pari să fii la curent cu tot restul vieții mele. Nu m-aş mira dacă ai şti ce circumferință am la cap, ce note am avut în liceu şi care-i starul rock care-mi place mie cel mai mult.

Zâmbi în lumina slabă a lumânărilor care pâlpâiau pe masa noastră.

— Bine, mi s-a spus că n-ai mai fost căsătorită, dar am vrut să-mi confirmi.

Am ridicat ceaşca de cafea din fața mea şi mi-am dat după ureche şuvița de păr alb. Îmi place când servesc cafeaua în căni de ceramică albe, la fel cum fac eu la pensiunea mea B&B, şi-mi place să adaug lapte rece dintr-un urcior mic, argintiu.

— Consideră informația confirmată. Eu încă încerc să-mi dau seama ce caut în restaurantul ăsta, cu tine, mâncând tot soiul de aperitive care mai de care mai delicioase şi plăcințele de lămâie şi bezele. Eşti iscusit, Logan. Cum se face că te las să te joci aşa cu mine?

— Nu mă joc cu tine. Atâta doar că te-am convins că o cină luată în seara asta cu mine ar fi un bun început

pentru sezonul Crăciunului. Ho ho ho!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai vrut vreodată să te măriți?

— Nu.

Mi-am alungat gândurile departe de el şi de perspectiva de a fi căsătorită cu el, de a mă trezi în fiecare dimineață lângă el, de a pregăti amândoi clătite cu gem de căpşuni, de a ne săruta, de a ieşi împreună la pescuit pe râuri, de a merge cu o canoe, de a ne îmbrățişa, de a râde, de a călători, de a petrece timp cu copiii, mergând cu ei la filme, de a face dragoste, de a ne săruta din nou… şi apoi durerea lovi. Puternic, rapid, gata să mă despice în două, urmată de furia că *nu puteam* avea toate astea, pentru că mi se răpise posibilitatea de a alege o astfel de viață.

— Nu? De ce nu?

— Pentru că sunt bine aşa cum sunt, de una singură. Sunt prea independentă. Pot să conduc singură un tractor, pot să presez fânul şi să-l transform în balot, pot să îmblânzesc un cal şi pot trage cu arma. Am propria afacere, am doi copii cu diverse probleme, iar concertul pe care-l pregătesc acum mă poate aduce în stadiul în care aş bea o cantitate destul de mare de scotch, dar nu, nu simt nevoia să adaug un soț în toată amestecătura asta de groază.

Mda. Sunt bine pe cont propriu. Cu excepția momentelor când simt că singurătatea mă va ucide; atunci nu mai sunt aşa de bine. Nu sunt atât de bine nici în nopțile în care mă copleşesc grijile şi am nevoie de cineva care să mă țină de mână.

— Tu chiar *eşti* bine pe cont propriu, zise Logan.

De ce trebuia ca lumina lumânărilor să scoată în evidență toate trăsăturile sexy de pe chipul lui Logan?

— Eşti o femeie grozavă, Meredith. Foarte capabilă şi puternică, şi inteligentă. Îmi aminteşti de un armăsar neîmblânzit, de Munții Stâncoşi şi de fulgere. Şi de prăjitura roz.

— Prăjitura roz?

Asta era una din prăjiturile mele favorite. Am rezistat tentației de a-mi lovi călcâiele cizmelor unul de celălalt.

— Da, e preferata mea. E delicioasă, de neuitat, dulce, feminină… într-un cuvânt, tu.

— Flirtezi la greu.

Am încercat să am un ton cât mai sec, în timp ce mă chinuiam să mai iau o gură de cafea. Mâinile îmi tremurau. Am pus cana jos. Pe farfurie mai era o prăjitură în formă de norocel. Poate ar trebui s-o mănânc.

El râse.

— Meredith, dacă m-ai cunoaşte măcar puțin, ți-ai da seama cât de mult greşeşti.

— Nu flirtezi?

Se uită fix în ochii mei.

— Nu. Nu flirtez. Habar n-am cum să flirtez; nici măcar nu încerc. Dacă ți s-a părut că am flirtat fiindcă te-am comparat cu o prăjitură, atunci află că nu asta a fost intenția mea. Îți spun adevărul, cowboy.

— Ceva îmi spune că în trecut n-ai avut nevoie de flirt ca să ieşi cu o femeie.

— Cam tot ce-am făcut până acum în viața mea s-a rezumat la muncă. Nu flirtez. Cu excepția ta. Cu tine chiar încerc să flirtez.

M-am înroşit toată.

— Serios?

— Mda. Funcționează?

— Păi… ăăă… când… da… nu… nu, da…

Modul lui de a flirta mă tulbura.

— Nu fac o treabă prea bună. Nici măcar nu te-ai prins că flirtez cu tine.

Eram o femeie dură pe vremuri. Ce s-o fi întâmplat cu mine? Puteam să mă descurc cu unul ca Logan!

— Data viitoare când ai de gând să flirtezi, anunță-mă. Pune un banner deasupra sau ceva de genul acesta, ca să nu mă prinzi cu garda jos.

Luă un creion de pe masă şi scrise pe şervețel: „Meredith, flirtez cu tine”.

Am început să râd. Nu mă puteam abține.

Încercă să deseneze o floare; floarea arăta de parcă ar fi fost sugrumată de un păianjen negru.

— Drăguță floare. Arată de parcă ar fi strangulată de un păianjen negru.

El desenă câteva picioare negre ce ieşeau dintr-o pată neagră, apoi renunță.

— Am încercat. Deci, niciun soț pentru tine. Niciodată?

— Nu. Da. Nu. Fără soț. Am oftat în sinea mea auzindu-mi cuvintele bâlbâite. N-am nici cea mai mică dorință să am un soț.

Ne-am zâmbit unul altuia, privindu-ne în ochi.

— Nici nu m-am gândit că ar fi vreo problemă din partea ta.

Am încercat să nu mă cutremur, dar m-am cutremurat oricum. Omul ăsta îmi dădea fiori. Într-un fel bun şi, în acelaşi timp, într-un fel trist, care-mi zguduia rațiunea, pentru că ştiam că nu am să permit acestei relații să evolueze în niciun fel. Nu va fi nimic după seara asta. Seara asta va fi tot.

— Tu ai fost căsătorit? l-am întrebat. Copii?

Deja îmi displăcea profund fosta nevastă. Gelozia mă lovi din plin, ca un elf verde şi turbat.

— Nu, n-am mai fost căsătorit. Cât despre copii, te asigur că, dacă i-aş fi avut, ar fi fost cu mine acum. Din păcate, nu am niciun copil.

M-a impresionat expresia de pe chipul lui. Părea sincer, profund întristat.

— Vrei copii?

Dădu din cap în semn că da.

— Vreau. Fără îndoială. Cinci ar fi un număr bun. Vreau o familie.

— Deci testezi piața să-ți găseşti o nevastă.

Aveam chef să o invit pe Viitoarea Nevastă Necunoscută la un meci de kickbox, în care aş fi pus-o la pământ eu însămi. Iar ea mi-ar fi cerşit milă.

— N-aş spune că testez piața. Nu suport

cumpărăturile. Pentru mine, iadul s-ar materializa într-un mall imens în care aş proba haine la infinit şi aş cumpăra diverse chestii.

M-am prefăcut brusc interesată de cafeaua mea şi de prăjiturile de Crăciun. Lângă prăjitura în formă de ren, era una în formă de coroniță şi o alta în formă de Crăciuniță.

— De ce vrei să te însori?

O uram pe Viitoarea Nevastă!

— Vreau să trăiesc pentru totdeauna cu cea mai bună prietenă a mea.

— Ei, asta chiar e înduioşător.

Am încercat să nu fiu prea sarcastică.

— Dacă ar fi să trăiesc cu cel mai bun prieten, atunci aş trăi cu Vicki, Hannah şi Katie. Vicki ne-ar pune pe toate să legăm vitele, Hannah ne-ar duce la petreceri de mate, iar Katie ne-ar pune să cutreierăm prin dormitor îmbrăcate în diverse costumații.

El izbucni în râs.

— Meredith, eşti al naibii de amuzantă.

— Răspunde la întrebare, omule.

— Vreau să mă însor pentru că sunt convins că-mi pot clădi o viață fericită alături de o femeie pe care s-o iubesc mai mult decât propria-mi viață. Vreau să fiu cu cineva cu care să pot vorbi, cu care să râd, cu care să visez, cu care să am copii şi să întemeiez o familie, pe care, mai apoi, s-o întregesc cu nepoți. Vreau să călăresc alături de ea pe caii de la fermă.

El zâmbi, iar eu am simțit cum mă învăluie vârtejul întunecat al regretului.

— Vreau să iau cina cu ea pe terasă, să luăm micul dejun împreună şi să ne bem cafeaua fierbinte de dimineață. Apropo, Meredith, ştiu să fac o cafea absolut remarcabilă. Vreau să călătoresc alături de ea, să cutreierăm împreună lumea în lung şi-n lat şi să avem împreună tot felul de experiențe. Nu vreau să fiu singur pentru tot restul vieții mele. Tu?

Nu, nici eu nu voiam aşa ceva. Dar, în acelaşi timp, nici nu-mi doream să trăiesc în apropierea lui Logan şi a Viitoarei lui Neveste Necunoscute, pe care aveam s-o fac bucăți la kickbox şi pe care o uram din toată ființa mea, până la rădăcinile molarilor mei.

— Eu, una, nu mă simt singură. Sunt apropiată de părinții mei. Sunt apropiată de Jacob şi de Sarah, cu toate că Sarah crede că sunt o idioată. În plus, am prieteni. Un bărbat n-ar face altceva decât să adauge stres şi să-mi complice viața.

— Nici nu-ți place să vorbeşti despre căsătorie, nu-i aşa? mă întrebă el.

„Nu atunci când este vorba despre căsătoria ta."

— Nu. Mai degrabă aş curăța dinții unui rechin cu ață dentară.

El râse iar, un râs plin şi seducător, deşi ştiam că nu e conştient de faptul că are un râs plin şi seducător.

— De ce?

— Pentru că nu e pe lista mea de chestii pe care să vreau să le fac. Nu cred că aş fi fericită dacă m-aş căsători. E prea complicat, e dificil... Viața mea e complicată, dificilă. O harababură.

Oh, şi încă ce harababură!

— Viața e complicară. Este o harababură. Uneori e dificilă, tragică, îți frânge inima, dar chiar şi aşa, cu aş prefera să trec prin toate complicațiile, harababura şi tragedia asta, alături de o femeie pe care s-o iubesc, cineva pe care să mă pot baza. O femeie pe care s-o pot lua de mână şi s-o duc în vârful dealului unde să ne aşezăm la un picnic, chiar dacă amândoi plângem din cauza vreunui necaz. Sunt însă destul de realist asupra unui singur aspect, scumpo. Ştiu că mariajul nu poate fi perfect. Înțeleg asta.

Nu, n-avea cum să fie perfect. Viața îşi ia asigurări în privința asta.

I-am mâncat capul Crăciuniței, apoi am aruncat o privire spre umerii imenşi ai lui Logan, spre ochii lui

pătrunzători care emanau putere, spre floarea amuzantă pe care o desenase. Nu, mariajul nu era ceva perfect, dar cu Logan, ei bine, cu el, lucrurile ar fi putut tinde spre perfecțiune.

Slăbănoaga blondă cu care se va însura o să fie o norocoasă. Probabil că va fi foarte supărat pe mine când o voi lăsa lată, cu figurile mele de kickbox.

I-am mâncat picioarele Crăciuniței. Apoi i-am mâncat fundul.

capitolul 6

În acea seară, târziu, după ce mi-am făcut un ceai de mentă, m-am plimbat pe hol şi m-am uitat în sus, la brăduțul de Crăciun dedicat muzicii. În colț, în spatele pianului, am observat că tapetul începuse să se desprindă. Mi-am pus cana de ceai pe masa veche, m-am aplecat şi am studiat cu atenție locul.

Nu era doar un strat de tapet. Pe măsură ce desprindeam cu grijă straturile, unul de celălalt, am început să le număr. Erau şase în total. Fiecare tapet era diferit, pus în epoci diferite. Înflorat, în dungi, colorat, de care voiai. Fiecare tapet era diferit, fiecare fusese ales de o femeie diferită, într-o perioadă de timp diferită. Oare ce se întâmpla în viețile lor la vremea aceea? Oare se mutaseră de bunăvoie în casa asta? Să fi fost vreuna dintre ele mireasă din timpul războiului? Oare o alta s-o fi căsătorit de tânără, iar apoi regretase? Oare una dintre femei o fi fost îndrăgostită nebuneşte de soțul ei sau iubea pe altcineva? Prin ce greutăți or fi trecut? Aveau copii? Oare inimile lor fuseseră frânte vreodată? Erau fericite cu felul în care se aşezaseră viețile lor? Ce-ar fi schimbat la ele dacă ar fi putut?

Toate gândurile astea, de la un tapet. Nu aveam nevoie de pereți să-mi vorbească.

Auzeam foşnetul fustelor lungi în bucătărie. M-am dus acolo, cu ceaşca de ceai goală. Nu. Nu era nimeni în bucătărie. Am râs de una singură şi m-am dus la culcare, dar nu înainte de a le striga: „Da' ştiu că ați ales un tapet frumos, nu glumă!"

— Cel mai rău e că nimeni nu se aşază lângă mine la masă. Nimeni.

Am simțit că mă despic în două de durere. M-am întins peste masă spre el şi i-am acoperit mânuțele cu mâinile mele. Nici măcar Tartele-Uau!-de-Caramel-cu-Nucă, pe

care le făcusem special pentru el, nu reuşeau să îndulcească situația.

— Mda, şi eu am parte de distracție, spuse Sarah. O gaşcă de fete de la şcoală, ştii genul ăla de tipe cu popularitate – zise ea, desenând cu degetele în aer semnele citării –, au spus tuturor că sunt o Lolita modernă, de parcă le-aş fi sedus tații sau ceva de genul ăsta. De ce mă urăsc?

— Eu încerc să merg mai încet către cantină, zise Jacob, pentru ca majoritatea copiilor să termine de mâncat până ajung eu acolo. Apoi găsesc o masă la care stau doar câțiva puşti, dar nu mă aşez aproape de ei ca să nu-mi spună să mă car de-acolo, ca un tocilar ce sunt. Dar nu mă aşez nici prea departe, ca nu cumva să se prindă toată lumea din cantină că nu am niciun prieten.

— Eu deja am trecut de faza asta, zise Sarah, pe un ton disprețuitor, deşi i-am zărit lacrimi în ochi. De fiecare dată când trec pe lângă o „fată populară", mă strigă în toate felurile sau mă loveşte în treacăt cu umărul, ori se opreşte din ceea ce face în acel moment şi se holbează la mine.

Am încercat să nu plâng. Uneori, copiii se poartă groaznic unii cu ceilalți.

— În timpul orelor, stau în banca mea şi-mi văd de treabă, încerc să par cât mai ocupat în momentele în care profii îi lasă pe copii să vorbească între ei, zise Jacob. Toți vorbesc între ei, dar nimeni nu vorbeşte cu mine. Sunt invizibil.

— Pe mine mă tratează de parcă aş avea lepră sau cam aşa ceva.

Mai târziu, după ce ne-am vărsat toți trei amarul într-un joc furios de scrabble, m-am sprijinit de masă şi am plâns până mi s-au umflat ochii.

Oare câte mame care au trăit în casa asta au plâns în bucătăria asta pentru copiii lor, pe care îi iubeau din tot sufletul şi pe care nu-i puteau proteja de răutatea lumii?

Toate, mi-am răspuns singură. Toate.

Repetițiile aveau loc chiar în sala unde urma să aibă loc concertul şi, dat fiind că aveam *atât* de puțin timp la dispoziție, durau foarte mult.

În prima seară am lucrat la primul set de fragmente, cu grupul de oameni care urmau să le interpreteze. Erau o grămadă de inşi de toate vârstele, pe care îi adunasem de prin diverse biserici şi şcoli.

A doua seară, am lucrat la al doilea set. A treia seară, am repetat toți, împreună.

Rezultatul a fost un dezastru total în cate se combinau dezorganizarea, zgomotul şi haosul.

— Ei, mătuşă Meredith, când toată povestea asta se va termina, o să ai aceeaşi problemă ca mine, zise Jacob, bătându-mă afectuos pe mână. Nimeni n-o să mai vrea să stea cu tine la masă.

— Mda, zise Sarah, spărgând un balon din gumă de mestecat. Mai mult ca sigur n-o să fii în grupul fetelor populare. Ei bine, asta e, nimeni din familia noastră nu face parte din grupul popular.

Mi-am dat ochii peste cap, i-am aranjat lui Sarah tricoul prea scurt, apoi mi-am îmbrățişat copiii înainte ca ei să plece.

Martha îmi făcu semn cu mâna şi porni spre mine. Fusese de acord să se ocupe de decorul de la Centrul Comunitar. Dintr-un şnur, bandă adezivă şi ramuri de brad, femeia asta putea să creeze lucruri demne de un muzeu.

— Bun, Meredith, zise ea, consultându-şi foile prinse de un clipboard. O să avem o cruce în mijlocul scenei, una înaltă, cât mai naturală. O să folosim cutii albe, tifon alb, pânză albă şi bumbac pentru zăpadă. O să avem lumini albe, strălucitoare, ornamente gigantice, strălucitoare, agățate de tavan şi mulți brazi de Crăciun… Oh, uite cine-i aici! Logan, mulțumesc că ai venit.

M-am întors repede pe călcâie şi m-am trezit cu el chiar în fața mea.

Bărbatul care nu-mi ieşea din minte, care mă făcea să tremur şi să plutesc, şi-n urma căruia rămâneam înfierbântată şi jenată.

— Meredith, Logan poate face orice cu un ciocan şi-o drujbă. Se înroşi toată. Ştii ce vreau să zic! Am discutat cu el când a trecut pe la pensiune şi am stabilit că o să ne ajute cu decorul. Trebuie doar să-i spui ce anume ai în gând. Poate să facă totul cu drujba lui! Şi are şi ditamai burghiul! Se înroşi mai tare. Ştii ce vreau să zic!

Era frumos tipul!

— Salut, frum… M-am abținut. Mi-am dres glasul. Salut, Logan.

Purta o geacă neagră, blugi, cizme de cowboy. Rânji la mine.

Am simțit cum mă înroşesc.

Îmi făcu semn cu ochiul.

M-am înroşit şi mai tare.

Pe vremuri eram o dură! Nu roşeam. „Oare ce se întâmpla cu mine?”

Întinse brațul să dea mâna cu mine, de parcă atunci ne întâlneam prima oară. I-am dat mâna, sperând să nu bage de seamă tremurul. Vezi? Asta face omul ăsta din mine.

Îmi ținu mâna strâns. Mâna mea tremura. El îmi făcu iar cu ochiul.

Ştia. La naiba, ştia.

Eram atât de jenată, încât îmi venea să ies afară, să încalec pe un cal şi s-o iau la galop.

Până-n Oregon.

— Deci, Logan, ce vânt te-aduce pe aici? În Telena? Ce te-a adus acasă?

Am încercat să mă îndepărtez puțin de el.

Toată lumea care fusese prezentă la repetiții plecase.

Noi rămăseserăm aşezați la masă. Voia să discutăm detaliile decorului de pe scenă, deşi aveam vaga bănuială că ştia exact ce trebuie făcut. Eu am presupus că se va aşeza în fața mea, de cealaltă parte a mesei.

Ei bine, nu. Acest cowboy pe umerii căruia puteau dansa lejer o sută de mii de îngeraşi se aşează chiar lângă mine. M-am tras mai într-o parte. Îi simțeam mirosul. Mirosea ca vântul din Montana, a mentă, şi a brazi, şi a râuri liniştite de munte, în care se poate pescui.

— Sunt aici datorită Crăciunului.

— Datorită Crăciunului?

— Da.

Bătu darabana în masă.

— Anul trecut, cam pe vremea asta, mă aflam la o întâlnire, în Los Angeles. Tocmai achiziționam o afacere. Era o firmă de inginerie, care avea să fie complementară afacerii mele de construcții din California. În fine, întâlnirea se lungea, iar discuțiile începuseră să se cam încingă. La un moment dat, am avut senzația că nu mă mai aflu acolo. De ani în şir eram numai pe drumuri, aveam cutii aşezate una peste alta într-o casă în care abia dacă apucam să intru, nu mai avusesem o vacanță de nu mai ştiam când şi dormeam cam şase ore pe noapte.

Îmi amintesc că m-am uitat în jurul meu prin cameră, la toți acei oameni puternici, grozavi, pe care îi angajasem. Erau la fel ca mine. Motivați, neobosiți, ambițioşi. În fine, am pus punct întâlnirii şi toată lumea a plecat acasă. Am mers cu maşina până la plajă şi m-am plimbat de-a lungul debarcaderului. Îmi amintesc că m-am gândit atunci cât de frumos e oceanul, iar asta m-a dus cu gândul la apă, apoi la pescuit şi, în fine, la Montana.

— Şi?

O vreme, nu spuse nimic. Îşi trecu mâna prin părul des, apoi îşi aținti ochii strălucitori asupra mea.

— Şi mi-am dat seama că realizasem ceea ce îmi propusesem să realizez.

— Şi anume?

— Stabilitate financiară.

Am încuviințat din cap. Şi eu îmi dorisem stabilitate financiară. Când investisem toți banii pe care-i

economisisem în New York într-o singură afacere, mă speriasem de moarte.

— Şi acum eram gata să plec acasă. Ştii că am crescut în sărăcie, Meredith, iar când eşti sărac, sentimentul de disperare, de nepotrivire, frica şi lupta… toate astea nu te părăsesc niciodată. Niciodată. Mama mea era forțată să lucreze tot timpul, asta pentru că tatăl meu – care *nu a fost bărbat* în nicio privință – a decis că avea să-i fie mai bine dacă se cară să vadă lumea decât dacă stă acasă şi are grijă de soția şi de fiul lui. Mama lucra pentru compania de minerit, în birouri, apoi trei nopți pe săptămână lucra ca ospătăriță. Eu am început să lucrez de la nouă ani. Livram ziare la uşile oamenilor, vara tundeam gazonul şi, înainte să intru la facultate, am lucrat în mină. Era o muncă grea, periculoasă. Mi-am privit mama luptându-se din greu şi am decis, încă de la o vârstă fragedă, că n-am să accept niciodată să mă caut prin buzunare de mărunțiş pentru mâncare, că n-am să plâng de disperare când mi se va strica maşina şi că n-o să-mi fac griji cum să-mi plătesc asigurarea medicală. Şi aşa a fost. Financiar, am fost mereu pe punctul de a ne prăbuşi în gol. Odată, chiar s-a întâmplat să fim faliți, pentru că mama a făcut pneumonie, n-a putut merge la slujbă şi uite aşa am pierdut casa. Ştiam că nu vreau să-mi trăiesc viața aşa. Trebuia să fac bani. Nu exista altă cale.

Îşi trase înapoi umerii uriaşi.

— O grămadă de oameni care au afaceri profitabile şi care fac bani au avut parte cam de aceeaşi copilărie pe care am avut-o şi eu. Nu putem, sub nicio formă, să ajungem înapoi de unde am pornit. Aşa că ne chinuim să creăm ceea ce n-am avut şi ceea ce ne-am dorit cu disperare să avem; şi nu ne găsim liniştea până nu obținem toate astea.

Am încuviințat din cap.

— Dar prețul pe care l-am plătit pentru siguranța financiară este că n-am o viață personală despre care să

pot vorbi. N-am făcut altceva decât să muncesc. Şi cu toate astea, mi-am dorit dintotdeauna o familie. Mama a murit când eu aveam douăzeci şi cinci de ani. Era singură la părinți, aşa că n-am mai avut pe nimeni. După seara aceea în Los Angeles, timp de vreo şase luni, m-am tot gândit cum stau lucrurile. Şi, cu fiecare zi care trecea, eram din ce în ce mai convins că trebuie să mă întorc în Montana şi să-mi clădesc o viață aici. Încă lucrez, dar între timp am promovat oameni din personalul meu, pe alții i-am restructurat şi am de gând să continui aşa.

— Cum a decurs mutatul? l-am întrebat.

Se aplecă spre mine. Umerii ni se atingeau, iar el zâmbea uşor.

— Mai bine decât mi-am imaginat.

— Dar nu-ți lipsesc momentele în care închei o înțelegere, atmosfera din mediul de afaceri, oamenii.

El clătină din cap.

— Îmi lipsesc unii oameni cu care am lucrat şi care au fost alături de mine ani în şir. Dar încă vorbim, ne scriem e-mailuri. Mă amenință că se vor muta toți în Montana, la mine acasă, şi vor petrece toată ziua la pescuit, dar le-am spus că nu pot face asta pentru că am nevoie de cineva care să conducă afacerea. Cât despre celelalte aspecte ale afacerilor? Călătoriile, intensitatea, politicile, lucrul cu oameni de tot soiul, care mai de care mai dificili – nu, astea nu-mi lipsesc. De fapt, cu cât petrec mai mult timp aici, cu atât mă simt mai viu. Parcă aş fi fost pe jumătate mort ani de-a rândul, îngropat în muncă.

— Deci, ai venit aici ca să rămâi.

El îmi zâmbi.

— Da, Meredith, am venit aici ca să rămân. Reîntoarcerea asta a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea.

Privirea lui se plimbă peste chipul meu, peste trupul meu, într-un fel atât de provocator, încât am simțit fiecare nerv din mine strigându-mi să am grijă.

— Aveam nevoie să întâlnesc pe cineva cu o şuviță albă

în păr.

În acea noapte, am visat iar accidentul.

În vis, îi vedeam ochii, dar era întuneric, iar în mintea mea se lăsa întunericul. I-am auzit vocea, slab, şi l-am privit făcând ceva la corpul meu, în timp ce eu pluteam deasupra. L-am auzit țipând la mine şi apoi, în vis, mă stingeam.

M-am trezit tresărind. M-am ridicat în capul oaselor, gâfâind.

Mai târziu, mi s-a spus că motociclistul mi-a dat primul ajutor. Un alt motociclist, prieten cu părinții mei, s-a repezit după un telefon, să cheme ambulanța, care, de altfel, a sosit în câteva minute, urmată de părinții mei. Când au sosit ei, motociclistul reuşise deja să mă stabilizeze, iar eu respiram singură, din nou, deşi eram în stare de inconştiență.

Mai apoi, părinții mi-au spus că i-au mulțumit, dar că au fost atât de panicați, atât de isterici în momentul în care şi-au văzut fiica zăcând pe carosabil într-o baltă de sânge, încât au uitat să-l întrebe cum îl cheamă.

— Spre ruşinea mea eternă, nu am aflat numele acelui tânăr, se văicărise tata.

— L-am căutat în raportul întocmit atunci de poliție, dar nici acolo nu apare numele lui, spusese mama. A fost îngerul tău păzitor, Meredith. Îngerul tău. Cel puțin, acum ştii sigur că ai unul.

Tata mă sărutase, apoi mama.

— Meredith, te iubim atât de mult! Ce-ai zice de nişte ceai cu biscuiți? Ție îți plac biscuiții.

— Are nevoie de nişte pizza calzone! anunțase tata. Cu *toții* suntem nebuni după pizza calzone făcută de mine!

M-am uitat pe fereastră, spre catedrală, în bezna de afară. În curte, preoții aşezaseră o grămadă ornamente în formă de reni luminoşi, iar în mijloc trona o cruce

imensă, ale cărei luminițe erau aprinse, celebrând miracolul naşterii lui Hristos.

Am oftat adânc. Anul ăsta, de Crăciun, aveam şi eu nevoie de un miracol.

capitolul 7

Am continuat să caut mai multe numere pentru concert.

Maly, o bucătăreasă venită tocmai din Cambodgia şi stabilită la noi în oraş, făcea în fiecare an de Crăciun o casă imensă din turtă dulce pe care o expunea în vitrina restaurantului ei. A fost de acord să decoreze o astfel de casă direct pe scenă, în timp ce corul avea să cânte. Urma să o filmăm cu o cameră video şi să proiectăm imaginile pe un ecran imens, în timp ce ea va decora şi va aranja turta dulce, transformând-o într-o casă a Moşului magică, fantastică şi delicioasă.

— Tu vrei la mine să apar în spectacolul tău Crăciun? întrebă Maly, în timp ce-şi savura ceaiul în restaurantul ei.

— Maly, sigur că vreau.

— Eu onorată.

— Noi suntem onorați.

Am mai vorbit puțin despre sărbători, despre cadouri şi altele, şi apoi vocea ei deveni îndrăzneață în timp ce-mi spunea:

— Meredith, familia mea, noi am venit aici din Cambodgia, cu bărcile. Stat mai întâi în lagăr. Abia dacă avut ce mânca. Soțul meu murit, îmbolnăvit. Eu luat cei trei fii ai mei, încă mici, în barcă. Prima barcă scufundat. Noi salvați, întorşi în lagăr. A doua oară, noi în barcă, noi plătit la pirați să nu facă rău, barca nu scufundat şi noi ajuns aici. Fără război. Fără lagăr. Fără bombe. Fără poliție să sperie.

Clătină din cap. Nu am putut să nu observ că i se umpluseră ochii de lacrimi.

— Noi muncit din greu. Noi avem restaurant. Fiii mers la facultate, toți doctori. Ajută pe alții. Acum voi rugați să facem casă de Crăciun în concertul de Crăciun din Montana. Ciudată, viața. Şi tristă. Aşa viața, nu-i aşa?

Ciudată, tristă, fericită. Da, eu fericită să fac casa de Crăciun. Meredith, eu mulțumesc ție.

— Mulțumesc şi eu, Maly. Abia aştept să o văd.

— Da, şi eu.

Ne-am cuprins mâinile în spațiul dintre ceştile noastre, aşezate pe masă.

Am descoperit un alt număr în sala mea de mese, când am stat cu Norm şi Howard de vorbă, în dimineața următoare, după ce plecaseră toți.

— Eu din greşeală l-am împuşcat pe fratele meu, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spuse Norm pe un ton meditativ.

— Serios? l-am întrebat eu.

Încuviințară amândoi din cap.

— După Bătălia de la Bulge, am petrecut un Crăciun în închisoare – am fost prizonier de război, Meredith, îmi povesti Howard. Am fost băgați toți într-un vagon cu care se transportau vitele, fără ferestre, şi ne-au dus într-un lagăr. La un moment dat, am auzit motorul unui avion. Câteva secunde mai târziu, am fost bombardați.

Ne-am aruncat toți la podea, în timp ce trenul mergea mai departe.

— Mai târziu, am comparat cu Howard datele zilelor şi locurile, continuă Norm povestea. Eu eram pilot de luptă. Ne-am dat seama că eu am fost cel care a bombardat vagonul lui. Evident, nu aveam nici cea mai vagă idee că acolo se aflau oameni, ba mai mult, că erau soldați americani, prizonieri de război, altfel ordinul nu ar fi fost dat.

Chipul lui Norm se întunecă.

— Încercam să scoatem din funcțiune şinele de calc ferată.

— Apoi eu am devenit oaspetele nemților, zise Howard. N-a fost prea plăcut. Vezi cicatricea asta? Şi pe-asta? Pe astea – plus încă vreo câteva de pe trupul ăsta bătrân – le-am căpătat ca prizonier de război în acel lagăr. Când

au venit americanii şi ne-au salvat, nu aveam nici cincizeci de kilograme şi eram bolnav. Dar îmi amintesc şi acum Crăciunul petrecut acolo.

Zâmbi, dar zâmbetul lui avea în el ceva trist.

— Am cântat colinde de Crăciun. O parte din soldați doar fredonau – erau prea grav răniți, prea slăbiți ca să cânte. Alții nu au cântat deloc; poate că nu voiau să-şi amintească de locurile în care ar fi trebuit să fie şi nu erau. Câțiva însă au cântat cât i-au ținut plămânii. Bătrânul Petey, un puşti din Arkansas, a cântat cât a putut de tare. Avea nouăsprezece ani. Mai târziu, mi-a zis că a cântat aşa ca să poată auzi vocea unchiului său în propria lui voce. Un altul care a cântat a fost Dirk, din Texas. Mi-a spus că a făcut-o pentru că avea încredere în speranță, iar Crăciunul e plin de speranță. Un al treilea băiat, Paul, din Georgia, mi-a spus că a cântat pentru Iisus şi pentru că era recunoscător. L-am întrebat atunci: „De ce eşti recunoscător? Uite şi tu unde am ajuns. Fără mâncare. Fără apă potabilă. Suntem prizonieri.” Iar el mi-a răspuns: „Cânt pentru că sunt încă în viață, mulțumesc, Iisuse, pentru asta, de-aia cânt, şi pentru că sunt mândru de noi. Sunt mândru de soldații americani.” Apoi, mi-a tras una în umăr: „Băi, Howard, mă bucur că şi tu eşti în viață, chiar dacă sforăi mai ceva ca omul peşterilor”. Eu cu Paul şi Norm, aici de față, suntem încă prieteni buni. Ne vedem o dată pe an. Şi de fiecare dată îmi spune: „Sunt recunoscător că sunt în viață, dar şi mai recunoscător sunt că voi doi sunteți în viață. Mulțumesc, Iisuse, şi Crăciun fericit!” Înțelegi ce zic, Meredith?

— Înțeleg, Norm, înțeleg. Iar tu şi fratele tău o să spuneți din nou povestea asta pe scena concertului de Crăciun.

Mi-am şters lacrimile de pe obraji.

— Pe bune?

— Da. Până la colinda *Noapte liniştită.* Nu accept un refuz.

Le-am întins apoi o farfurie cu prăjiturele Divinitatea

Roz.

Howard înşfacă vreo cinci şi-mi făcu semn cu ochiul.

— Când eşti atât de bătrân, nu-ți mai faci probleme legate de ce trebuie şi ce nu trebuie să mănânci.

Norm luă vreo şase.

— Sunt delicioase, Meredith Fericita. Viața mea e atât de bună de când te-ai mutat înapoi în Telena!

Hannah mi-a mai făcut rost de un moment pentru concert şi cu asta am încheiat căutarea.

— Mai ai nevoie de oameni pentru concert?

— Da, dacă ai pe cineva bun.

— Întreabă-l pe Simon.

— Simon?

Simon, nervosul, cel cu mâinile tremurânde, cel cu mărul tăiat în cinci felii şi multe alte obsesii?

— Da, Simon. Când s-a mutat aici, m-am dus şi am făcut cunoştință cu el. Numele lui mi se părea cunoscut, aşa că l-am căutat pe internet. Hannah părea destul de mulțumită de isprava ei. Matematica şi muzica merg mână-n mână. Sunt similare.

— Deci, cine-i tipul?

Hannah fredona una dintre melodiile mele clasice favorite.

— Ăsta este el.

— Cine?

— Este Simon Baumgartner. Violonistul de renume internațional din Boston. A făcut o cădere nervoasă. A renunțat să mai cânte la vioară şi a dispărut.

— Şi a reapărut aici, în Telena, am continuat eu, gânditoare. Excelent. Cred că acest concert este exact ce a comandat Moş Crăciun pentru el.

— Pot să aud sunetul matematicii în muzica lui.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tu auzi matematica şi-n rafalele vântului…

— Ştii, acum că zici…

Ultimele două săptămâni au zburat pe lângă mine, căci am avut extrem de mult de lucru. Patru dintre camerele mele erau acum ocupate de turişti, fie singuri, fie în cupluri; toţi musafirii mei erau veseli şi relaxaţi, ceea ce nu se întâmplă întotdeauna. Din când în când, mă mai aleg şi cu câte unul care aduce mai degrabă cu un Frankenstein furios şi, nu se ştie cum, eu sunt vinovată că viețile lor au ajuns o ruină.

Odată, o femeie s-a plâns de două ori de omleta pe care i-am făcut-o. Mi-a zis că-i prea prăjită. De două ori. Nimeni nu se plânge de ouăle pe care le fac eu, pentru că sunt de-a dreptul fenomenale. A treia oară când s-a plâns, am spart patru ouă într-un pahar şi i le-am trântit pe masă.

— Astea sunt destul de neprăjite? am întrebat-o eu.

Altă dată, am avut de-a face cu un tip pe care-l părăsise nevasta. Nu era greu să vezi asta. Era gata să abereze la infinit pe tema asta, către oricine era dispus să afle mai multe despre vrăjitoarea de nevastă-sa. Davis a numărat, iar Cei Bătrâni au strigat într-un glas:

— Meredith Fericita!

Atunci mi-am făcut intrarea în sala de mese, cu un platou pe care scrisesem mare, cu litere făcute din stafide: TACI DIN GURĂ! Tipul a tăcut.

În restul timpului am fost ocupată cu treburile de la pensiune, cu repetițiile pentru concert, cu extrasul de cont care îmi dădea bătăi de cap şi cu imensul sentiment de responsabilitate față de oraşul Telena, aflat la ananghie; pentru a-şi îmbunătăți situația economică, Telena avea nevoie de un spectacol de Crăciun care să aibă succes. Chestia asta mă îmbolnăvea de-a dreptul.

În plus, Sarah mi-a spus:

— Mătuşă Meredith, nu mă poți controla. Am dreptul să fac alegeri. Ştii, nu eşti mama mea. Eşti mătuşa mea. Eu sunt adultă, pot să iau propriile decizii, iar tu nu ai dreptul să-mi distrugi viața.

Ceva mai târziu, a venit şi Jacob să-mi spună:

— Câți ani trebuie să ai ca să te poți lăsa definitiv de şcoală, pentru că eu, unul, mă gândesc s-o abandonez.

Eram epuizată şi abia mai reuşeam să adorm.

Cu excepția momentelor când mă gândeam la Logan.

Simțeam că iau foc de fiecare dată când îmi venea în minte.

Curând, totul va lua sfârşit. Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Am să pun capăt acestei poveşti şi cu asta, basta.

Când îşi va găsi Viitoarea Nevastă, eu am să mă mut în Antarctica, să nu cumva să-mi exersez figurile de kickbox pe fața ei.

— Mergem la pescuit.

— Ce, acum?

— Acum.

Logan îmi zâmbi, apoi deveni serios.

— Vremea s-a îndreptat în sfârşit, drumurile nu au cum să înghețe şi în plus, draga mea, munceşti până la extenuare. Mă apucă oboseala numai când mă uit la tine. Dă-mi voie să te iau la pescuit măcar pentru câteva ore. Am deja prânzul în maşină; am adus şi prăjitură roz şi bere. Suntem gata de drum.

I-am umplut iar cana de cafea. Venea să ia micul dejun aici, trei dimineți pe săptămână. Marry şi Martha îl serveau cu rândul, pentru că lăsa „cel mai mare bacşiş din Montana”.

— Nu pot, sunt prea ocupată.

Am pus jos bolul de cafea. Voiam cu disperare să merg. Eram întruchiparea stresului.

— Hai, draga mea, zise el, cu o voce moale. Lasă-mă să te ajut. Vreau să te ajut.

Brusc, am avut o viziune cu tot soiul de acadele ieşind din vesta lui de pescar.

Nu mi-a venit să cred când m-am trezit că dau din cap aprobator.

— Şi când te-ai hotărât să te faci bucătăreasă, Meredith? mă întrebă Logan în timp ce stăteam amândoi în apa rece ca gheața a râului Missouri, îmbrăcați în pantaloni şi veste de pescuit, cu cizme şi ținând în mâini cele mai importante obiecte din lume: undițele. A fost un moment anume când ai luat hotărârea asta? Sau te-ai hotărât încă din copilărie?

— Am vrut să fiu artist, dar nu am avut niciun fel de talent. Niciunul. Tatălui meu îi plăcea să gătească specialități italieneşti pentru cină, iar mamei îi plăcea să pregătească un mic dejun englezesc. M-am alăturat lor şi uite aşa s-a născut în mine dragostea pentru gătit. Cred că a fost o combinație din sos de tomate, usturoi, sărațele şi croasante. Am terminat liceul, am dat la facultate, am terminat-o în trei ani, după care m-am înscris la şcoala culinară din New York şi am rămas acolo.

Am lăsat deoparte sute de detalii pe care nu voiam şi nici n-aş fi suportat să le împărtăşesc cu el.

— Şi ți-a plăcut la nebunie.

— Da, mi-a plăcut. Puteam să transform mâncarea în artă. Şi ador să pescuiesc în râurile de munte. E ceva magic în pescuitul în râurile de munte, chiar şi pe cel mai crunt ger.

— Mâncarea ta chiar arată ca o operă de artă, Meredith.

— Ah, mulțumesc.

La naiba, complimentul lui m-a făcut să roşesc. Am roşit.

— Dar eu cred că mâncarea trebuie să aibă şi o tentă amuzantă, să încălzească şi inima, nu doar stomacul.

— Presupun că de aceea, la micul dejun, Ming a căpătat ouă ochiuri şi bacon aşezate în forma unui chip zâmbitor, iar Torey Higadishi a primit trei păhărele de tequila cu suc de portocale.

— Da, asta pentru că odată Torey mi-a spus că trebuie să vadă de trei ori pe zi răsăritul soarelui ca să fie fericit. Aşa că sucul de portocale este soarele pe care i-l ofer eu.

Ochii lui Logan se îmblânziră.

— Asta e un gest incredibil de frumos, Meredith.

— Vreau ca oamenii să se simtă băgați în seamă atunci când vin la mine la motel. Vreau să-i aud râzând. Vreau să-şi savureze mâncarea într-un loc unde se simt în largul lor, iar cei care-i servesc să le ştie numele şi ce le place.

— Pariez că Sarah şi Jacob apreciază şi ei acest lucru.

M-am gândit la Sarah, luptându-se singură la şcoală, plină de mânie, şi la Jacob, având de-a face cu aceleaşi emoții distructive pe care le avea şi mama lor, şi am simțit din nou furia aceea ascuțită săgetându-mi stomacul.

— Presupun că aşa e. Dar e nevoie de ceva mai mult decât de mâncare pentru a uşura inima unui copil aflat la ananghie.

— Te superi dacă îmi povesteşti despre asta? Aş vrea să ştiu. Mă pot raporta la Sarah şi Jacob, din mai multe puncte de vedere.

Am aruncat iar momeala, sperând să prind ceva, apoi i-am spus povestea, încercând să țin ascunsă furia care clocotea în mine.

— Ai renunțat la viața ta în New York ca să creşti copiii, Meredith. A fost un act altruist, eroic.

— Ba nu, n-a fost aşa. Îmi pare rău să-ți spun asta, dar nu am fost în totalitate altruistă în legătură cu asta. Aş vrea să-ți pot spune că am părăsit New Yorkul zâmbind şi țopăind de bucurie, dar ar însemna să te mint.

Râul strălucea în jurul nostru, iar deasupra cerul era de un albastru pur.

— Îmi plăcea viața mea de-acolo. Îmi plăcea slujba, atmosfera. Dar uneori mă simțeam singură. Mi-am ținut respirația. Nu trebuia să zic asta.

— De ce nu? Eşti sinceră.

„Pentru că mă face să devin prea vulnerabilă."

— Am fost furioasă pe soră-mea; uneori, încă mai sunt.

Am fost nevoită să îmi mai schimb o dată viața când ea a... Am tăcut. Nu pot vorbi despre asta. Oricum, am venit pentru că îi iubesc foarte mult pe copii şi pentru că nu am vrut să-i cresc în New York.

— Ei cum o duc?

— Sunt... Am înghițit în sec cu greutate. Sunt bine. Am înghițit din nou. De fapt, nu sunt prea... bine.

— Eşti îngrijorată, văd asta. Povesteşte-mi mai departe.

Îşi îndreptă întreaga atenție spre mine.

Îngrijorată? *Îngrijorată?* Eram cuprinsă de *panică* din cauza comportamentului lui Sarah, din cauza atitudinii ei, din cauza felului ei rebel de a fi. Îmi venea rău când mă gândeam cum era ostracizată biata copilă la şcoală. Avea o mamă care o abandonase şi era atacată la şcoală. Iar Jacob? Era închis în el aproape cu totul, deprimat, cânta obsesiv la pian şi nu zâmbea niciodată. Mă omora gândul că mănâncă de unul singur la şcoală, iar toți ceilalți puşti îl ignoră sau îl jignesc, aruncându-i cuvinte urâte, distrugându-i respectul de sine.

— Nu cred că pot vorbi despre asta. Stai puțin, eu sunt... Eu nu ştiu ce să fac... Încerc... Sarah este... Jacob este... M-am înecat în lacrimi, gândindu-mă la aceşti doi copii dulci. Nu-mi vine să cred că plâ-plâ-plâng...

— E-n regulă, Meredith, dă frâu liber lacrimilor. Plânsul e bun. Eşti îngrijorată din cauza copiilor. Înțeleg. Şi eu aş fi, în locul tău. Spune-mi ce se întâmplă. Te rog. Vreau să aud. Poate îmi stă în putere să te ajut.

Nu ştiu de ce, dar, după ce am mai aruncat o dată undița în apele râului, de data asta reuşind o aruncare destul de jalnică, cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe obraji şi rostogolindu-se mai departe, pe vesta mea de pescar, m-am mai uitat o dată în ochii lui verzi, plini de compasiune, pentru a mă asigura că într-adevăr vrea să audă ce am să-i spun, după care am izbucnit asemenea unui torent uman.

Printre suspine, mi-am spus povestea, în timp ce lacrimile mele aterizau în apele înghețate ale râului. Am

încheiat bocind în brațele lui Logan; ne țineam undițele în sus, cu brațele înfăşurate unul în jurul celuilalt, vestă de pescar lângă vestă de pescar.

Nu ştiu prea multe despre meseria de părinte, dar un lucru ştiu sigur: îngrijorarea pentru copiii tăi care suferă, care sunt singuri sau rătăciți sau care intră în situații periculoase o poate îngenunchea chiar şi pe cea mai puternică femeie-cowboy-pescar din lume.

Vezi? Pescuitul în râurile de munte nu ține doar de pescuit.

În timpul repetițiilor care au urmat, a început să se întâmple ceva interesant.

O femeie pe nume Liberty Hall, o avocată din Telena, a hotărât că, în timpul fiecărei repetiții, ar trebui să se facă o masă în spiritul Crăciunului, pe care să se pună ce se găseşte la îndemână de mâncare. I-a organizat pe toți cei care participau la concert şi fiecare a adus ce a avut – cină, aperitive, deserturi specifice sărbătorilor, băuturi fără alcool şi aşa mai departe.

Astfel că în fiecare seară, am muncit din greu, am făcut repetiția, după care am trecut la ceea ce mulți numeau „partea lor preferată" şi mâncam împreună cu toții.

Într-o seară, după ce am luat cina, Liberty a venit la mine şi mi-a spus:

— Ştii, Meredith, în viața mea nu am fost mai fericită ca acum că trăiesc în Telena. Am reuşit să cunosc atâția oameni, să le aud poveştile, oameni pe care nu i-am cunoscut deloc până azi, deşi mi-au fost vecini ani de-a rândul. Înainte mă simțeam singură, pentru că nu cunoşteam prea mulți oameni în afară de colegii de la muncă. Îmi zâmbi. Acum nu mă mai simt aşa de singură.

Am auzit aceeaşi poveste de la cel puțin alți zece oameni.

Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că oamenilor le făcea plăcere să participe la pregătirea concertului, nu trebuia decât să ascult râsetele din timpul mesei, să-i văd

îmbrățișându-se la plecare, să observ noile prietenii care se legau.

La naiba, chiar îmi venea să-mi lovesc călcâiele cizmelor mele de cowboy unul de celălalt.

— A fluierat după mine cu un fluier pentru rațe.

Eram pe punctul de a-mi începe fulminant seara în barul lui Barry Lynn, în compania Celor Trei Înțelepte.

— Cum adică a fluierat după tine cu un fluier pentru rațe? întrebă Hannah.

Purta un pulover cu chipul lui Einstein imprimat.

— Vreau să spun – zise Katie – că i-a dus pe copii la maică-sa, s-a dezbrăcat gol-puşcă – de fapt, şi-a lăsat pălăria de vânător pe cap – şi a fluierat la mine cu fluierul pentru rațe. Era felul lui de a mă chema!

— Vrei să spui că... că soțul tău a fluierat după tine folosind cu un fluier pentru rațe ca să-ți ceară... să ai relații intime cu el? zise Vicki, dându-şi pe spate părul prins în coadă de cal.

— Exact asta vreau să spun! zise Katie, aruncându-şi mâinile în sus. Aşa m-a chemat la el. Oare crede că asta îmi place? Crede că e o chestie excitantă?

Am căzut pe gânduri toate trei. Un soț gol-puşcă, în capătul scărilor, suflând într-un fluier pentru rațe, ca nevastă-sa să vină la el pentru „relații intime”.

— Katie, nici nu ştiu ce să-ți zic, i-am spus eu, înecându-mă de râs cu berea.

— Statistic vorbind, care-i oare probabilitatea ca un bărbat să facă asta din nou, se întrebă Hannah, în timp ce-şi ştergea buzele de spuma de bere. Şi tu ce-ai făcut?

— Am făcut ce am vrut să fac! strigă triumfătoare Katie.

— Şi anume? am întrebat eu.

— M-am dus repede în garaj, m-am dezbrăcat, mi-am pus pantalonii de camuflaj, mi-am agățat bretelele peste sâni, mi-am trântit o pălărie de camuflaj cu pene pe cap, am înhățat puşca de vânătoare şi am strigat: „Vin după

tine, rățoiule!”

Am bufnit în râs, iar berea îmi țâşni din gură.

— Şi Mel ce-a făcut când te-a văzut venind cu o puşcă ațintită spre el?

— Păi, nu era *încărcată,* Meredith, zise ea. Cum m-a văzut, a măcănit din nou, după care ne-am alergat prin toată casa. El continua să măcăne. Eu continuam să țip după el: „Pac, pac! Te-am prins, rățoiule!”

— Şi-apoi? întrebă Vicki, curioasă.

— Păi, am sfârşit amândoi pe masa din bucătărie.

Rățoiul zăcea pe masă, împuşcat, dar nu de-adevăratelea. Am lăsat puşca jos şi-am măcănit împreună pe masa din bucătărie.

— Pe masa din bucătărie? întrebă Hannah.

Se vedea că era destul de intrigată.

— I-ai arătat rățoiului cine-i şeful, am zise eu, râzând cu lacrimi.

— Chiar că i-am arătat. A fost un rățoi norocos.

— Sunt sigură, am râs eu. Două rațe norocoase.

— Mac, mac! făcu Vicki.

— Bine, oameni buni, ascultați-mă, am zis eu, către mulțimea aflată la repetiție. Avem o problemă. Avem un Iosif, dar nu am găsit încă pe cineva care să joace rolul Mariei. Pe cine alegem pentru Maria? i-am întrebat eu.

— Eu ştiu, zise Shawnelle Williams.

Fusese directoarea liceului pe vremea când eu eram elevă, iar acum era directoare la şcoala unde mergea Sarah.

— Eu ştiu o Marie perfectă. Făcut o pauză pentru un efect dramatic mai mate. Sarah.

— Are dreptate zise Barry Lynn, şi Sarah a ta s-ar potrivi de minune în rolul Mariei. Spune-i să scape de tot machiajul ăla de pe față şi de țoalele alea de groază şi ne-am făcut cu o mamă. Şi, pentru toți ceilalți prezenți, dacă nu vreți să vă alegeți cu interdicție la mine în bar, vă rog să nu uitați de jucării!

— N-o să accepte în veci, am zis eu.

Sarah pe post de Maria? Copilul Fac-Cum-Vreau-Eu-Tu-Nu-Mă-Poți-Opri? Fata cu machiaj negru?

— Întreab-o, zise Barry Lynn. Meredith, fata asta este o rebelă şi cu toții ştim de ce este aşa. La naiba, eu am fost rebelă toată viața şi vreau să-ți spun că am avut o copilărie mult mai bună decât a ei. Dă-i şansa să fie altcineva.

— Spune-i că noi toți vrem ca ea să joace rolul ăsta, ca să se simtă mai bine-venită, să se simtă bine cu ea însăşi, să simtă că e susținută, zise Shelby Narrin.

Shelby are douăzeci şi cinci de ani şi era o tipă enervantă, care se plângea tot timpul, până în momentul în care s-a oferit voluntară în bucătăria noastră şi şi-a dat seama că a cam venit vremea să înceteze să se mai smiorcăie toată ziua în legătură cu viața ei.

— N-o să rateze ocazia asta, o să vezi, Meredith, îmi zise Norm, pe un ton cald. Şi, în plus, va fi un eveniment binecuvântat.

capitolul 8

— Mătuşă Meredith, în faţa casei noastre e un cal şi o căruţă cu un fel de coviltir.

— Un ce, Jacob?

Îmi arătă cu degetul spre fereastra salonului.

Am încercat să mă ridic de pe canapea, mi-am prins piciorul între perne, m-am întors şi-am căzut lată, cu faţa în jos.

Jacob m-a ajutat să mă ridic.

— Eşti cam neîndemânatică, mătuşă Meredith.

— Ai dreptate, chiar sunt.

Mi-am aranjat hainele şi, venindu-mi în fire, m-am uitat pe fereastră.

Birjarul şi... oh, sfinte mare... birjarul şi Logan îmi făceau cu mâna. Am privit perplexă cum Logan sare din trăsură şi vine la uşa mea.

— Acesta e bărbatul cu care vei lua cina? întrebă Jacob.

— Ăăă... da.

Logan avea controlul asupra minţii mele, eram sigură de asta. Cu două zile în urmă, se oprise la pensiunea mea şi-mi zisese:

— Meredith, vreau să te invit la o cină miercuri, înainte de repetiţie. O să trec să te iau pe la ora cinci.

Dădusem din cap ca un robot.

— E imens. Parcă ar fi un uriaş.

L-am cuprins pe Jacob de umeri:

— Hai să-l cunoşti şi tu.

El clătină din cap. Era atât de timid!

Sarah se repezi pe scări chiar în momentul în care sună soneria.

— E tipul cu care ai întâlnire, nu-i aşa?

Mi-am aruncat o privire spre îmbrăcămintea ei, ambiguă şi nepotrivită, şi la machiajul ei, la fel de ambiguu şi nepotrivit.

— Nu te certa cu mine acum, mătuşă Meredith. E un bărbat la uşă. Prima ta întâlnire, după un secol şi ceva, nu-i aşa? Ai stat pe uscat. Un deşert pustiu, nu altceva. Fără niciun pic de apă.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce Sarah deschise uşa.

— Bună. Nu am făcut cunoştinţă încă, cel puţin nu oficial. Eu sunt adolescenta rebelă. Am probleme stresante şi îi creez tot soiul de griji mătuşii Meredith. Ştiu toţi poliţiştii pe nume. Şi ei mă cunosc. Mătuşa mea crede că mă îmbrac ca o…

I-am pus repede mâna la gură.

— Bună, Logan. Intră.

El închise uşa în urma lui şi holul de la intrare păru brusc că se micşorează proporţional cu înălţimea lui Logan; până şi bradul nostru decorat cu popcorn şi afine părea mai mic.

— Mă bucur să te revăd, Sarah, zise el pe un ton blând.

La început, Sarah păru surprinsă şi mi s-a părut că roşeşte, dar apoi se întoarse spre mine şi începu să se holbeze la mine. Nu ştiu de ce se uita aşa fix la mine – singura explicaţie pe care mi-am dat-o a fost că Sarah era o adolescentă furioasă, iar ăştia au tendinţa de a se uita fix fără niciun motiv anume.

— Jacob, zise el, întinzând mâna spre băiat. Te-am ascultat de multe ori cântând la pian. Eşti un muzician talentat.

Jacob îşi lăsă capul în jos, înroşindu-se.

— Bărbia sus, i-am şoptit eu.

Ascultător, Jacob îşi ridică bărbia. Mă chinuiam să-l fac să privească oamenii în ochi şi să stea drept. Era o bătălie care nu se mai termina. Metaforic vorbind, fusese efectiv lovit de prea multe ori în viaţă.

— El fie cântă la pian, fie scrie cântece noi, zise Sarah. Este mai talentat decât oricine altcineva. Frate, pentru mine ar fi superplictisitor. Eu prefer să mă furişei afară

noaptea.

Mi-am dat ochii peste cap. Sarah îşi dădu şi ea ochii peste cap, îşi încrucişa braţele la piept şi-şi ridică un şold. Logan nu scoase niciun cuvânt până când Sarah nu se uită spre el.

— Sarah, zise el. Nu te mai furişa noaptea afară. E periculos. Eşti o tânără singură şi, până la urmă, vei da peste cineva periculos şi atunci vei regreta amarnic că ai plecat din casa asta. De fapt, te vei ruga să ajungi înapoi, în camera ta… Logan mai punctă câteva aspecte, după care îi spuse: Nu o mai necăji pe mătuşa ta. Îi pasă de tine, te iubeşte şi nu merită aşa ceva. Nici tu nu meriți aşa ceva. Se vede de la o poştă că eşti inteligentă şi stăpână pe tine însăți. Nu-ți distruge viața cu tot soiul de alegeri proaste.

Pe moment, am crezut că Sarah se va întoarce şi va pleca supărată, dar cred că Logan, cu umerii lui laţi şi aerul său autoritar, a speriat-o prea tare ca să facă aşa ceva. Mda, mi-am ascuns un zâmbet. Logan o intimidase. Ha! Poate că eram în posesia unei arme secrete.

După ce el termină ce avu de spus, Sarah şopti:

— Bine… bine… am înțeles… n-o să mai fac… Bine…

Apoi Logan se întoarse spre Jacob.

— Când ai început să cânți la pian?

— Cu mult timp în urmă, răspunse el, cu voce moale. Doamnele de la biserică îmi dădeau voie să exersez acolo. Una dintre ele mi-a dat lecții. Aşa, aveam un loc unde să merg atunci când…

Îşi muşcă buzele.

— …când mama umbla noaptea prin oraş, completă Sarah, cu vocea plină iarăşi de sarcasm. Sau când umbla de colo-colo în timpul zilei. Uneori lipsea cu zilele de-acasă. Eu am avut grijă de el.

Mie îmi venea să-mi acopăr fața cu palmele şi apoi să sar cu picioarele pe pălăria mea de cowboy. *Cum a putut să-i lase aşa, singuri?*

— Chiar a avut grijă de mine, zise Jacob, arătând

înspre Sarah. Îmi amintesc că Sarah mi-a făcut clătite când am împlinit trei ani şi mi-a făcut un tort semipreparat, pe care l-am decorat apoi împreună. Mă ducea la şcoală şi îmi pregătea mereu pachețelul cu mâncare – avea grijă să-mi pună tartine, şi unt de arahide, şi jeleu, şi venea la şedințele cu părinții.

Nu-i aşa că vorbele pline de inocență ale unui copil îți pot străpunge inima?

— De Crăciun, Sarah îmi pregătea de fiecare dată cadouri, continuă Jacob. Pe cele mai multe le face singură. Poate face orice. Artă. Pictură. Chestii brodate. Cusute.

Jacob continuă să înşire calitățile surorii lui, fiind ca întotdeauna în astfel de momente mai animat ca oricând. Urmărindu-l, mi-am dat seama încă o dată ce dragoste puternică îi leagă pe cei doi frați.

— Sarah, dar eşti o soră minunată. Bună şi darnică. Logan se întoarse din nou spre Jacob. O să cânți la concertul de Crăciun, nu-i aşa?

Îl informasem deja pe Logan că Jacob refuzase să cânte la concert.

— Nu, zise Jacob, privind în jos spre mâini, pe care şi le ținea strâns. Dacă aş cânta la concert, m-ar vedea toți copiii.

— Şi ce-ar fi rău în asta?

— Păi, ei deja cred că sunt un tocilar. Strigă după mine tot soiul de porecle, zic că sunt fraier, şi tocilar, şi tăntălău.

— Păi şi tu ce le răspunzi? întrebă Logan.

Jacob ridică din umeri.

— Nimic. La început, am încercat, dar au râs de mine. Apoi, lucrurile s-au înrăutățit.

Se lăsă o linişte încărcată de tensiune. Îl vedeam pe Logan cum cântărea situația. Poate va reuşi să ne ajute puțin aici. Singurul lucru la care mă putusem eu gândi fusese să-l învăț pe Jacob să se bată, dar puştiul meu era un pacifist, nu un războinic, aşa că tactica asta nu

funcționase.

— Jacob, vino să iei cina cu noi, zise Logan. Sarah, tu poți să-mi povesteşti mai multe despre lucrurile pe care le faci, despre şcoală şi despre ce îți place ție, în afară de fugitul noaptea de acasă – chestie pe care oricum am stabilit că n-o vei mai face.

Ea pufni spre el.

— V-ar plăcea să luați cina cu noi? i-am întrebat eu.

Am văzut o licărire de speranță apărând în ochii lui Jacob. Se uită pe furiş în sus spre Logan, să vadă dacă acesta chiar voia să vină şi el cu noi sau doar se prefăcea.

— Mi-ar plăcea să vii şi tu, Jacob, zise Logan.

Jacob nu avu nevoie de mai multă încurajare. Fugi să-şi ia haina.

— Sarah, continuă Logan, vreau să vii şi tu, dar mai întâi mergi de-ți spală de pe față machiajul ăla şi pune un pulover pe tine.

— Ahaa, da. Asta da, idee bună, am zis eu tărăgănat, amintindu-mi de hainele nepotrivite ale lui Sarah şi de machiajul ei, la fel de nepotrivit.

Fata deschise gura gata să riposteze, apoi luă o mutră încruntată, la care Logan zise:

— Încruntăturile nu au niciun efect asupra mea. În plus, o să capeți riduri din cauza lor. Plecăm în cinci minute. Vrei să vii sau nu?

Voia.

Şi, incredibil, uimitor, după o plimbare în stil vintage cu trăsura, am petrecut toți patru de minune într-un restaurant decorat în roşu, verde şi auriu, gata de Crăciun.

Pe la mijlocul cinei, Sarah chiar mi-a zâmbit – fără nicio urmă de fard pe față şi purtând un pulover roşu, drăguț.

Mi-am şters lacrimile cu un şervețel. Eram emoționată. Logan aflase despre problema asta din viața mea şi sărise în ajutorul meu. Ce bărbat!

Logan mă bătu uşor cu palma pe genunchi, pe sub

masă.

Ce bărbat!

Maşina mea de spălat vase explodă, împrăştiind o rafală de apă. Am chemat instalatorul. A scos maşina din funcțiune.

— Văleu, am oftat eu.

— Mda, Meredith. Ăsta-i cu siguranță genul de proiect „văleu". Mă întorc mâine. Până atunci, maşina de spălat vase vine cu mine.

M-am uitat la locul lăsat gol în perete, acolo unde mai înainte fusese maşina. Ce era aia? Era o tăietură în lemn? Am bătut cu pumnul uşor şi s-a mişcat. Mi-am plimbat degetul de-a lungul marginilor. Avea cam douăzeci şi cinci de centimetri pe douăzeci şi cinci. Am mişcat-o dintr-o parte, apoi din cealaltă. Părea să fie înțepenită mai mult din cauza reziduurilor adunate de-a lungul deceniilor şi a stricăciunilor făcute de apă, decât de vreun mecanism de siguranță creat de cineva. Am tras de o margine şi s-a deschis, exact ca o uşă.

O uşă secretă.

Am scotocit prin bucătărie şi am găsit o lanternă, apoi m-am târât înapoi. În spațiul deschis, am zărit-o.

Lucioasă şi înaltă.

Era o menora. Am ridicat-o în sus, minunându-mă.

O menora ascunsă.

Ah, ce n-aş da să-mi poată vorbi casa asta!

— Sunt cât un camion, declară Mary. Mă simt de parcă aş avea un câine Saint Bernard legat de talia mea. Stai puțin. Eu, de fapt, nu mai am talie. Abia dacă-mi mai zăresc picioarele. Oare mai am picioare? N-aveam nici cea mai vagă idee că pielea se poate întinde în halul ăsta. Am sânii atât de mari, încât nici nu ştiu ce să fac cu ei.

— Lasă-i acolo unde sunt, o sfătui Martha în timp ce zumzăia prin bucătărie de colo-colo, cum face ea de obicei.

Bătea frişca, rula un cornuleț cu scorțişoară şi amesteca nişte ouă – toate în acelaşi timp.

— În câteva săptămâni o să ai nevoie de suzetele alea două.

— Sunt o femeie gravidă dusă cu pluta, nu-i aşa? întrebă Mary. O să fiu o mamă nebună, o mamă groaznică, iar copilul meu o să scrie compuneri în clasa întâi despre cât de nebună sunt eu!

Izbucni în plâns.

Hormonii. Hormonii ăştia.

— Pot să te conduc până acasă, Meredith? mă întrebă Logan.

Eram amândoi lângă Centrul Comunitar, la sfârşitul unei repetiții prelungite. În cap îmi sunau numai colinde de Crăciun.

— Dacă zic nu, tu tot o să mă conduci, nu-i aşa?

— Probabil. Îmi zâmbi. E întuneric, e târziu, şi nu vreau să mergi pe jos până acasă, de una singură.

Ne-am luat la revedere de la câțiva oameni care tocmai treceau pe lângă noi. Toți îi mulțumeau lui Logan, impresionați de instalația pe care o realizase pe scenă. Am pornit amândoi spre casa mea; în întunericul nopții, în depărtare, catedrala se vedea frumos luminată.

— Meredith, în ultima vreme m-am tot gândit.

— Logan, mi se pare că tu faci chestia asta cam mult.

Mi-am tras în jos pălăria de cowboy, neagră cu margini argintii.

— Mă gândesc că noi doi ar trebui să devenim oficial un cuplu. Suntem amândoi pescari, călărim, ne place grozav tot ce gătim şi suntem înnebuniți după cizmele noastre de cowboy. Suntem o pereche reuşită.

Am simțit cum mă apucă plânsul. Îmi venea să urlu de furie.

— Uite ce e, Logan, am început eu, în timp ce treceam pe lângă bradul de Crăciun luminat, din mijlocul pieței învăluite în linişte şi pace, sub fulgii de zăpadă care

cădeau uşor. Nu vreau să…

M-am uitat în ochii lui verzi, care se opriseră asupra mea, serioşi, în timp ce mă asculta cu atenție.

— Nu vreau să fiu cu tine.

— Nu vrei?

Se opri şi-şi puse mâinile în şolduri.

„Oh, ba da! Cu disperare!”

— Nu.

— De ce nu?

— Nu am loc în viața mea pentru tine sau pentru oricine altcineva.

„Dar aş putea să-ți fac loc!”

— Afacerea mea nu merge prea grozav. Am doi copii care trăiesc cu mine şi care au probleme şi sunt dificili, nici măcar nu ştiu cum să fiu mamă, am un concert de plănuit şi nu vreau să intru într-o relație.

El studie o clipă cerul, de parcă ar fi căutat acolo răspunsuri.

— Ce-ai zice de un prieten?

Suna delicios!

— Nu, niciun prieten…

— Atunci, un pretendent?

Suna romantic!

— Nu, nici pretendent…

— Atunci, o să fiu escorta ta…

O escortă! *Suna excentric.* Am vizualizat imediat un pat în formă de inimă, plin cu ciocolată în formă de inimioare.

— N-am nevoie de o escortă. Pot să am grijă de mine de una singură.

Am început să mergem unul lângă altul.

— Meredith, zise el pe o voce joasă. Dă-mi o şansă. Dă-ne o şansă nouă, să fim împreună.

Bine! Sigur! S-a făcut!

— Nu. Eu nu-mi pierd vremea cu şanse; eu mă raportez numai la realitate. Dar, mulțumesc oricum.

Aşa-mi venea să plâng în hohote şi să suspin!

— Meredith, uneori trebuie să sari.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că uneori trebuie să sari pur şi simplu în gol. Să îndrăzneşti să crezi.

— Să cred?

— Să crezi în tine. Să crezi în mine.

— Nu te cunosc de ajuns ca să am încredere în tine.

— Eu am încredere în tine.

— Da? l-am întrebat eu.

— Da, chiar am.

— Dar abia dacă am ieşit împreună de câteva ori.

— Meredith, am fost împreună destul timp. Nu suntem adolescenţi. Amândoi am văzut din ce e făcută lumea, am trecut prin bune şi rele. Avem experienţa vieţii, ne cunoaştem pe noi înşine şi ştim foarte bine ce ne dorim.

„Eu te vreau pe tine, Logan." Pentru a-mi ascunde lacrimile, am admirat luminile de Crăciun cu care oamenii îşi împodobiseră casele. Lumini înconjurau trunchiurile copacilor, lumini acopereau tufişurile, lumini conturau în întuneric siluetele caselor. În grădini, luminau Moşi Crăciun, şi săniuţe, şi cadouri, ba chiar şi un ren Rudolph rămas doar cu trei picioare.

— Ştiu că ţi-ai sacrificat viaţa din New York pentru doi copii. A fost un gest onorabil şi altruist. Ştiu că eşti inteligentă şi capabilă, pentru că ai propria afacere pe care o conduci. Ştiu că eşti gata să îţi oferi serviciile tot timpul pentru a ajuta un oraş întreg. Ştiu că eşti amuzantă, că-ţi place să râzi, aşa cum ştiu şi că ai avut parte de tristeţe în viaţa asta, tristeţe cu care încă ai de-a face. Ştiu că eşti o persoană profundă, sinceră şi onestă. Cred că aş putea petrece o viaţă întreagă încercând să-mi dau seama cine eşti, şi tot ar rămâne un mister nedezvăluit în tine, dar asta nu mă deranjează.

Am clătinat din cap. Omul ăsta cu trăsături dure, care se apleca asupra mea ca să-mi vorbească, nu înceta nicicând să mă uimească. Nu mai cunoscusem în viaţa mea alt bărbat care să vrea în cel mai sincer mod să ştie mai mult decât cele strict necesare despre o femeie,

începând cu numărul pe care-l poartă la sutien. Cam până acolo ajungeau toți ceilalți.

Mi-am dus palmele la ochi ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Tu întotdeauna analizezi oamenii atât de detaliat, Logan?

— Numai pe doamnele care poartă pălării de cowboy elegante, chestie care, acum, că veni vorba, îmi place la nebunie la tine. Îmi plac culorile, îmi place stilul. În fiecare zi, ne surprinzi cu o pălărie nouă, Meredith. Am un târg pentru tine. Poți să-i zici târg de Crăciun.

— Nu vreau să fac niciun târg de Crăciun cu tine.

— Meredith, ți-am spus că o să te sărut atunci când îmi vei cere asta. Vreau să-mi ceri să te sărut.

„Te rog, sărută-mă, te rog!"

— N-am să-ți cer să mă săruți.

Făcu un pas spre mine.

— Te rog.

„Asta a sunat delicios! Minunat! Putem să ne întindem pe jos?"

— Nu am să fac asta.

— Am vrut să te sărut încă din seara în care te-am văzut pocnindu-l pe ticălosul ăla, în barul lui Barry Lynn. E ceva ce mă atrage la o femeie care şi-a perfecționat croşeul de dreapta, dat va trebui să-mi ceri să te sărut, aşa cum am promis.

„Tu m-ai cucerit din clipa în care te-am văzut. Mi te-ai lipit de inimă şi m-ai lăsat cu răsuflarea tăiată. Între noi e o atracție sexuală nemaipomenită, şi o prietenie grozavă, şi discuțiile se încheagă de minune, ca să nu mai vorbim de pescuit. Abia dacă mai pot gândi când sunt cu tine."

— Logan, tu m-ai ascultat vreun pic până acum? Nu vreau să intru într-o relație. Nu vreau să te sărut sau să te îmbrățişez, sau să te sărut pe gât, sau să te îmbrățişez în vreun fel, sau să mă lipesc de pieptul tău, de picioarele tale…

Oh, la partea asta am strâns buzele şi am tăcut.

El chicoti.

— Un sărut, Meredith. Cere-mi. Te provoc.

„Acceptă provocarea!" Oare aş putea? Aş putea să-l sărut şi să-mi amintesc apoi momentul ăsta pentru tot restul vieții. Aş putea să mă bucur de clipa asta, măcar o dată. Am inspirat adânc. El făcu încă un pas spre mine. Mirosea a brad de Crăciun, a zi caldă, de pescuit, a apus auriu şi roz şi a munți.

— Cere-mi, Meredith.

Îmi luă de pe cap pălăria neagră de cowboy.

— Vreau să te sărut, draga mea.

Îşi luă de pe cap pălăria de cowboy.

Eram „draga lui"?

Mă cuprinse cu o mână de mijloc şi-şi puse o palmă caldă pe obrazul meu. M-am sprijinit de corpul lui puternic, la câțiva centimetri de gura lui, de ochii lui verzi şi calzi şi ademenitori, ce-mi promiteau un sărut care avea să mă dea pe spate.

— Bine, cowboy-ule, i-am zis cu vocea tremurândă. Accept târgul tău de Crăciun. Sărută-mă.

Mă trase imediat spre el, îşi lipi buzele de ale mele, moi şi calde şi pline de dorință, şi mă sărută cu atâta patimă, pasional şi minunat, încât nici n-am mai putut gândi.

Nu mă mai săturam de buzele lui delicioase, iar el nu se mai sătura de ale mele. Am simțit cum iau foc de dorință şi, în acelaşi timp, m-am simțit… în siguranță… de parcă avea să rămână lângă mine pentru totdeauna.

Pentru o clipă, Logan se trase puțin înapoi şi, cu toată jena, trebuie să recunosc că am scâncit – atât de tare îmi doream ca sărutul acela să nu se mai termine niciodată. M-am aplecat spre el din nou, iar el a preluat imediat controlul, aşa cum procedează un bărbat adevărat. Mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui ca să-l aduc mai aproape de mine, iar rezultatul acestei mişcări a fost exact ca în filmele alea siropoase – am simțit că mi se înmoaie genunchii şi că nu mă mai țin pe picioare. Oh, Doamne! Eram lipiți unul de celălalt, de la piept până jos,

la genunchi şi am avut senzația că fac dragoste cu el doar sărutându-l aşa cum îl sărutam.

El a fost cel care s-a retras primul. Eu mă pierdusem în acea dorință dulce, clocotitoare, din care voiam mai mult, şi mai mult, şi mai mult. M-am sprijinit de pieptul lui care se ridica şi cobora, în timp ce propria-mi respirație era jenant de gâfâită, de parcă trăgeam să mor. Logan îmi zise cu răsuflarea tăiată:

— Mulțumesc că mi-ai cerut să te sărat, Meredith. A fost o plăcere pentru mine. Crede-mă.

— Crede-mă, am bâlbâit eu. Mă tem că nu mă pot ține pe picioare încă, aşa că nu-mi da drumul.

Mă îmbrățişă mai strâns şi-mi murmură încet la ureche:

— Iubito, n-am plănuit nicio clipă să-ți dau drumul.

Am respirat adânc. „N-ai plănuit încă să-mi dai drumul. Nu încă. Dar aşteaptă să afli. *Aşteaptă să afli*. Atunci am să te văd ce repede o să-mi dai dramul."

M-am ghemuit şi mai tare sub plapuma mea galbenă şi-am plâns de mi s-au umflat ochii. De ce bărbații ne fac pe noi, femeile, să plângem atât de mult?

A doua zi de dimineață, în timp ce tăiam felii de kiwi, căpşuni, mure şi ananas, ca să fac o ghirlandă de Crăciun pentru o clientă care sărbătorea chiar în ziua aceea împlinirea a cinci ani de când se vindecase de cancer, m-am gândit la oameni.

Cum se face că poți fi prieten cu cineva, poți să fii într-o relație cu un altul, poți lua masa cu un membru al familiei tale, pe care-l ştii de ani de zile, şi uneori, se întâmplă să întâlneşti pe cineva şi să simți imediat că este jumătatea ta? Întâlneşti omul pe care ți-a fost scris dintotdeauna să-l întâlneşti şi brusc toate celelalte relații ale tale par goale şi lipsite de sens. Îți întâlneşti inima şi viitorul. Sau poate cel mai bun prieten. Cum se face că lucrurile se aşază aşa?

Oare câte femei dintre cele care au locuit în casa asta,

purtând corsete, straturi întregi de jupoane lungi, sutiene strâmte, rochițe scurte în stilul anilor 70, pălării elegante, fuste înzorzonate, cămăşi hippy, pulovere sobre sau neglijeuri mulate, au avut aceleaşi gânduri ca şi mine? O fi fost vreuna dintre ele care să gândească aşa? Niciuna?

Am auzit clar sunetul produs de două pahare care se ciocnesc.

— V-am auzit! am strigat eu.

Mai mult ca sigur, am să mă întorc să bântui casa asta pe post de bucătăreasă.

capitolul 9

M-am întâlnit cu Cele Trei Înțelepte la barul lui Barry Lynn, dar n-am stat decât o jumătate de oră, pentru că trebuia să mergem toate la repetiții.

— Scoateți la vedere jurnalul gratitudinii, doamnelor, ne spuse Vicki. Eu am scris că sunt recunoscătoare că mi-am găsit tăurașii, pe Micul Todd şi pe Fratele Micului Todd, când au scăpat şi au pornit spre oraş. Ultima dată când au ajuns în apropierea oraşului, Fratele Micului Todd s-a luat după îngâmfata de Ava. Era cât pe ce să-i facă o viţică. Hannah, tu ce-ai scris în jurnalul tău?

— Eu sunt recunoscătoare pentru ecuațiile diferențiale, pentru calculele variaționale şi pentru algebra liniară.

— Tre' să beau ceva, oftă Vicki. Tu ce-ai scris, Meredith?

— Eu am scris că-s recunoscătoare pentru Jacob şi Sarah şi pentru cada mea antică, din baie. De fiecare dată când plâng în ea, ştiu că şi alte femei au plâns acolo, de-a lungul anilor, şi asta mă face să mă simt mai puțin singură.

— Plânsul de unul singur nu-i bun la nimic, zise Hannah. E mai bine să plângi alături de alții. Când sunt supărată, eu mă concentrez pe algebra de bază. Este liniştitoare.

— Uneori nu te înțeleg, Hannah, zise Katie, perplexă.

— Katie, tu ce-ai scris? am întrebat nevrând să tărăgănez lucrurile.

Katie îşi scoase jurnalul dintr-o mişcare şi-şi dădu la o parte de pe față pletele castanii.

— Aseară a venit ambulanța la noi din cauză că Mel a rămas cu mijlocul înțepenit când am încercat să facem poziția Korindike, iar eu sunt recunoscătoare că medicii de pe ambulanță nu au râs atunci când le-am zis că i-am rupt spinarea lui Mel făcând dragoste cu el.

Măi să fie. Ce figură!

— Unul dintre ei a zis: „Care este poziția Korindike?”, aşa că le-am arătat poza şi ei s-au holbat îndelung la ea, după care s-au uitat la mine cu nişte expresii şocate şi unul dintre ei m-a întrebat: „Da’ ce, doamnă, chiar puteți să stați în poziția asta?”, iar celălalt a zis: „Da’ voi n-aveți deja patru copii?”, la care Mel, întins încă pe masă, cocârjat de durere, a replicat: „Şi ce? N-am voie să mă dezlănțui cu nevastă-mea?” În fine, sunt recunoscătoare că Mel nu a rămas cu sechele. Cu toate astea, doctorul a zis că trebuie să stea întins în pat şi să aibă grijă. Să sperăm că iau şi eu o pauză cu ocazia asta.

Îşi închise jurnalul.

— Uneori, devine obositor să stau agățată ca o maimuță de sfoara aia de la noi din dormitor, îmbrăcată în costum de Jane.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Nici nu ştiu ce să-ți zic, Katie, am spus eu.

— Eu ştiu ce să zic, pufăi Katie. M-am săturat să cad de oboseală în fiecare duminică dimineață, la slujba de la biserică, după ce petrec toată noaptea de sâmbătă făcând uuh-ha-ha cu el, aşa că acum o să pot şi eu să ascult mesajul preotului fără să adorm, slavă Domnului!

Da, chiar, slavă Domnului!

— Meredith, de ce refuzi în continuare să fim împreună?

Mi-am ridicat mâinile înmănuşate, apoi mi-am tras în jos borul pălăriei de cowboy; o purtam pe cea albă cu medalion argintiu.

— Logan, tu ai vreodată subiecte uşoare de discutat? Ştii, conversații lejere? O glumă? Ai idee cum să pălăvrăgeşti, pentru că din când în când mi-ar plăcea să discut astfel cu tine. Să vorbim nimicuri. Să aberăm. Tu mereu trebuie să diseci lucrurile şi să ocheşti drept la țintă. O discuție cu tine e ca o săgeată.

Se oprise lângă peluza din fața catedralei. În spatele lui erau renul luminos şi crucea care se înălța deasupra

noastră.

— Mie îmi plac săgeţile. Şi arcurile. Data viitoare când mai vii pe la mine pe la fermă – mâine, să zicem –, vom exersa trageri cu arcul şi săgeata. O să-ţi placă la nebunie. Eşti o persoană complexă. Îmi place complexitatea, dar nu m-ar deranja dacă ai avea puţin mai multă încredere în mine. Eşti şi foarte dificilă, Meredith. Foarte dificilă.

— Ba nu sunt!

— Ba da, eşti. Dansează cu mine.

— Ce? N-am să dansez cu tine.

— Ba sigur c-ai s-o faci. Chiar aici, în faţa catedralei. Putem exersa de pe acum, pentru mai târziu.

— Mai târziu? Ce vrei să spui?

— Mai târziu.

Mă trase cu o mână spre el şi cu cealaltă îmi luă mâna, ridicându-mi-o în poziţie de dans. Începu să cânte melodii de Crăciun: „Sună clopoţeii", „Am văzut-o pe mama sărutându-l pe Moş", „Bunica a fost călcată de-un ren"… Eu leşinam de râs şi cântam împreună cu el. Luna era luminoasă, stelele străluceau, Steaua Nordului licărea, iar eu mă distram cum n-o mai făcusem în viaţa mea.

La naiba cu omul ăsta, la naiba cu Logan, pe care nu-l cunoşteam de prea mult timp şi de care ştiam că trebuia să mă feresc. Simţeam cum mă îndrăgostesc de el, căzând ameţitor, rostogolindu-mă fără oprire în direcţia asta, ca un elf care sare de pe o trambulină direct într-un morman de ciocolată cu caramel.

Da, mă îndrăgosteam de Logan.

M-a sărutat până când mintea mi s-a golit complet de gânduri.

Toate poveştile frumoase de Crăciun au un sfârşit. A mea s-a sfârşit joi, în jurul orei unu, în timp ce zăpada se cernea uşor, în linişte, pură, iar copiii erau la şcoală. Oaspeţii mei plecaseră, iar bucătăria era curată.

Eu beam un ceai de mentă şi mâneam o acadea. Aveam

vreo douăzeci de minute pauză, înainte de a pleca să lucrez la detaliile concertului. Deocamdată, mă delectam visând că sunt călare pe un cal, alături de Logan, pe care-l înlănțuisem cu brațele, în timp ce porumbei din ciocolată albă ne urmau îndeaproape, ținând în cioc rămurele de cimbru.

Atunci a sunat telefonul. N-ar fi trebuit să răspund: ar fi trebuit macat să văd cine mă suna. Dar nu m-am uitat la ecranul telefonului.

— Alo?

— Bună, surioară, zise Leia, pe un ton destul de vesel.

Am simțit că îmi îngheață sângele în vene. M-am încordat toată, în timp ce frica mă strangula, lăsându-mă fără aer. Unde era, nu cumva venea să-mi ia copiii?

— De ce ai sunat, Leia?

— Ce-ai zice de un „Bună, ce mai faci?"

— De ce m-ai sunat?

„Te rog, te rog, nu spune că vii după copii. Nu distruge ceea ce abia am început să vindec." Nu mai sunase de luni în şir, şi aşa era cel mai bine.

— Am sunat să-ți urez Crăciun fericit!

— Crăciun fericit! Adio!

— Aşteaptă!

— Ce mai vrei, Leia?

— Ce mai faci?

— Sunt bine.

— Bravo. Acum întreabă-mă ce mai fac eu.

— Nu-mi pasă ce faci tu.

— Sunt cu Anthony în Texas.

Un fior de uşurare, dulce şi rapid, îmi străbătu venele.

— Ne distrăm de minune.

Mă onoră cu tot soiul de detalii despre cât de minunat se distrau ei acolo. Am decis să nu-i închid telefonul pentru că voiam să mă asigur că nu avea de gând să vină înapoi, în Telena.

— Eu şi Anthony suntem încă îndrăgostiți nebuneşte unul de celălalt, suntem încă împreună. E minunat. E

perfect. Apoi oftă. Îmi pare rău că tu nu vei cunoaşte niciodată sentimentul ăsta, Meredith. Dragostea dintre un bărbat şi o femeie.

Poate doar dacă ar fi zis ceva îngrozitor despre copii m-ar fi durut mai tare decât cuvintele pe care tocmai mi le spusese ca acum.

— Meredith, mă simt atât de vinovată pentru asta, zise ea, vocea ei căpătând aplomb.

Ştiam că s-a simţit vinovată ceva mai puţin de un minut; cam până acolo mergea capacitatea ei de a regreta ceva.

— Cu toate astea, a fost un accident. Nu am vrut să se întâmple aşa ceva, dar ştiu că ţi-am distrus şansa de a avea un bărbat în viaţa ta. Ar fi imposibil pentru un bărbat să treacă peste aşa ceva: toţi aleargă după frumuseţe, nu-i aşa?

Am strâns din dinţi şi am închis ochii, de parcă m-aş fi pregătit să primesc o lovitură în faţă. În mintea mea se derulară unele peste altele toate comentariile pe care bărbaţii le făcuseră de-a lungul anilor: „Diformă... scârbos... nu pot să am de-a face cu aşa ceva... infirmă... în niciun caz nu vreau aşa ceva... nu mă interesează... am nevoie de o tipă care e sexy din cap până-n picioare, nu doar chipul şi părul... asta ar fi ciudat şi straniu în pat. Pfui!"

Era ca şi când le-aş fi auzit cu o zi în urmă. Mă urmăreau de mai bine de zece ani, ca o mantie neagră a răului. Mă durea stomacul, de parcă aş fi avut o lamă înăuntrul meu, ce rădea tot, dintr-o parte într-alta.

— În schimb, eşti o mamă bună, adăugă Leia, veselă din nou. Ştiu că Jacob şi Sarah sunt mult mai bine alături de tine decât de mine. Tu poţi să le găteşti. Ţie îţi place să faci chestii în casă, eşti genul ăla de femeie. Întotdeauna ai fost atât de mândră de slujba ta de bucătăreasă din New York! Eşti mult mai domestică decât mine. Eşti o mămicuţă. Eu nu suport suburbiile. Sunt mult prea plictisitoare pentru gustul meu. Am să le trimit

nişte cadouri de Crăciun, n-am avut încă timp de asta. Vrei să le transmiți tu „Crăciun fericit!” din partea mea? O să încerc să sun din nou. Mai eşti acolo?

— Da, sunt aici.

Aşa-mi venea să-i zic vreo câteva, să mă pot elibera de furia asta care mă sfâşia pe dinăuntru, să o canalizez spre ceva, dar n-am făcut-o. Nu pentru ea, ci pentru copii. O ştiam bine pe Leia şi, dacă o supăram îndeajuns de tare încât să i se pună pata pe mine, probabil că ar fi venit până aici ca să ia copiii.

— Bine. Păi, atunci, cred că asta e. Anthony te salută şi el. Iar eu îți spun pe curând. Pa, pa, Meredith. Tra-la-la-laaa!

Am închis şi am rămas cu privirea țintă pe crucea din curtea catedralei.

Nu-i puteam permite surorii mele să-mi ia copiii. Mă gândisem să cer custodia asupra lor, pe cale legală, dar nu cred că puştii erau pregătiți pentru acest pas, iar Leia probabil că nu s-ar fi lăsat cu una, cu două. Dar acum, trebuia s-o fac. Nu exista altă cale. Nu puteam risca s-o las să-i rănească iarăşi atunci când i se va pune pata să se joace de-a mama, nu puteam s-o las să-i târască iarăşi în viața ei sordidă.

Acadeaua mi-a căzut din mână, aterizând pe jos. Prin fața ochilor, îmi trecu iar accidentul. Carosabilul umed, ochii lui, întunericul care se închidea peste mine, operația, procesul de reabilitare, lunile de dureri atroce, unele reale, altele imaginare, depresia îngrozitoare, aşa cum nu mai avusesem în viața mea, furia, şocul şi neliniştea pe care le simțisem văzându-mă pe mine, corpul meu într-o cu totul altă lumină, pentru ca mai apoi, într-un final, într-un *final,* să găsesc lumina şi să îmi văd de viața mea după luni şi luni de suferință, pentru că alesesem să trăiesc, pentru că nu puteam alege să mor.

Părinții mei mă compătimiseră, îmi plătiseră cei mai buni doctori, cea mai bună îngrijire, stând tot timpul

alături de mine… iar Leia se fofilase încă o dată şi scăpase basma curată.

Îmi schimbase întreaga viaţă din cauza lipsei ei de responsabilitate. Ştiam că era o soră de nimic, o mamă de nimic; furia asta era în mine dintotdeauna. Dar cele câteva cuvinte din partea ei, cu toate eforturile mele de a le ignora, mă loviseră în punctul cel mai sensibil.

Mă loviseră puternic, şi toată nesiguranţa şi fricile mele, împotriva cărora luptasem atât de mult, ieşiseră din nou la suprafaţă, ridicând în mine un adevărat tsunami emoţional.

Am strivit acadeaua cu tocul cizmei de cowboy.

În următoarele câteva zile, Logan n-a avut nici cea mai vagă idee ce se întâmplase.

Am trecut de la dansul în faţa catedralei, de la orele petrecute împreună vorbind şi râzând, în timpul repetiţiilor, de la cea mai mare Omletă-a-Pescarului-Şmecher care s-a pomenit vreodată în Telena şi de la cel mai mare morman de Frigănele-cu-Sirop-Ţipător-de-Zmeură pe care i l-am făcut pentru că voiam să-l aud râzând, la răceala mea de gheaţă.

— Ce naiba se întâmplă? m-a întrebat el verde-n faţă.

Am negat că ar fi ceva în neregulă. M-a acuzat atunci că îl evit şi îl ignor.

— Să nu mă minţi, Meredith. Niciodată!

Nu i-am mai răspuns la telefoane. Când a venit să ia micul dejun, i-am servit mâncarea normal, fără să mai creez peisaje de munte din ouă prăjite şi pătrunjel, cu peştişori făcuţi din bucăţele de portocală.

După repetiţii, nu l-am mai lăsat să mă conducă acasă, nici pe jos, nici cu maşina.

— De ce nu te pot conduce acasă? La naiba, Meredith, vorbeşte cu mine!

Ştiam că mă port îngrozitor cu el. Încercam, încercam din răsputeri să-mi adun curajul de a mă despărţi de el, dar nu reuşeam, mă omora ideea asta, şi cu toate astea

ştiam că trebuie s-o fac, aşa că m-am îndepărtat, sperând că relația se va termina singură, se va sfârşi totul, iar el va pleca… Însă nu aveam un plan clar, pentru că un plan clar nu poate fi conceput atunci când simți că mori din cauză că inima nu-ți mai funcționează aşa cum ar trebui.

Eram din ce în ce mai nefericită şi vedeam şi nefericirea lui Logan, furia lui şi durerea cruntă care se adunaseră în ochii lui verzi. Aş fi vrut să-l îmbrățişez, să-l țin strâns, să plâng în brațele lui.

— Meredith, zise el, dând buzna peste mine în bucătărie şi aducând cu el mireasma aerului de munte, a mierii şi a unui coş de picnic pe o barcă plutitoare.

Mary şi Martha ieşiră în viteză din bucătărie.

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Nu, nu trebuie. Nu acum. Te rog. Nu acum.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi; mâinile îmi tremurau; am scăpat pe jos un castron de plastic pe care-l țineam în mână.

El voia să ne certăm. Era atât de încăpățânat!

— Te rog, Logan!

Vocea mea semăna cu un chițăit.

El îşi trecu o mână prin păr.

— O să vorbeşti cu mine în seara asta, m-ai auzit, Meredith? După repetiție, o să discutăm. Ştiu că eşti dificilă, dar de data asta nu mai e nici drăguț, nici amuzant şi eu m-am săturat. Nu-mi place să mă joc. E treaba ta dacă tu ai chef de jocuri. Eu, unul, sunt prea bătrân pentru aşa ceva şi cred că şi tu la fel.

Nu, nu era nici amuzant, nici drăguț; şi nu încăpea nicio îndoială că nu era un joc.

Era pur şi simplu îngrozitor.

— Urcă-te imediat în maşină, îmi zise Logan, în timp ce fierbea de nervi lângă mine, după terminarea repetițiilor.

Se dădu jos din camionetă, mărşălui prin zăpadă şi mă apucă de încheietura brațului.

— Imediat, Meredith. Am stabilit că o să discutăm

după repetiție. Repetiția s-a terminat, aşa că hai să mergem.

Repetițiile pentru Crăciun merseseră strună, în ciuda faptului că eu mă aşteptasem ca stresul să-mi anihileze capacitatea de a sta în picioare. Ba mai mult, în timpul cinei de după repetiție, Logan a stat chiar lângă mine, agitat şi nerăbdător, cu coapsa lipită de a mea. Nici nu m-am putut concentra asupra mâncării din cauza privirii lui fixe. O parte din mine ar fi vrut să îi sar în poală şi să-l sărut; cealaltă parte ar fi vrut să-l iau în brațe şi să nu-i mai dau drumul niciodată.

— Logan, am început eu cu voce gravă. Ce-ai zice să discutăm mai târziu?

— Nu, acum.

Am fost suită cu forța în camionetă şi în trei secunde am plecat. Opri maşina pe o stradă liniştită de lângă centrul oraşului, pustie la ora aceea. Nu se zăreau decât luminile albe ce îmbrăcau trunchiurile copacilor şi bradul imens de Crăciun din mijlocul piațetei. Nu scoase niciun cuvânt. Cu maxilarele strânse, cu degetele încordate pe volan, opri în cele din urmă motorul maşinii şi se întoarse spre mine.

— Ce dracu' se întâmplă?

Oare cum să-i pun capăt?

— Trebuie să vorbeşti. Nu e corect față de mine.

Oare ce-aş putea să-i spun?

— E ceva ce am zis eu? Ceva ce nu am zis? E vorba de altcineva?

Oh, cât de tare îl înfuria gândul că ar putea exista altcineva, se vedea asta de la o poştă. Am clătinat din cap.

— Atunci, ce este? Ce se întâmplă, Meredith?

Mi-am ridicat privirea spre ochii lui verzi, ochii aceia derutați, supărați, răniți, şi am izbucnit în plâns.

— Îmi pare rău, Logan, oh, îmi pare atât de rău…

M-am mişcat şi s-a mişcat şi el şi dintr-odată eram unul în brațele celuilalt, într-o îmbrățişare caldă, şi

pasională, şi copleşitoare, şi nu mai puteam să mă gândesc la nimic altceva decât la Logan, la buzele lui, la trăsăturile lui dure şi dulci în acelaşi timp, la pieptul pe care mă sprijinisem când m-a ridicat în braţe şi m-a aşezat în poala lui, cu picioarele desfăcute de o parte şi alta a trupului său, la respiraţia noastră amestecată, un geamăt, un suspin, fericire…

Abia în momentul în care pălăria mea de cowboy a căzut pe podeaua camionetei, urmată de haina şi puloverul meu, când bluza mea albastră avea deja toţi nasturii descheiaţi, iar sutienul îmi era desfăcut la spate, când jacheta lui aterizase peste a mea, iar cămaşa aproape că nu mai stătea pe el, căldura corpului meu amestecată cu a lui creând şi mai multă căldură, abia când mâinile lui îmi mângâiară umerii şi sânii şi coborâră în jos pe talie, spre şoldul meu, pe coapsă şi mai jos, abia atunci m-am smuls de lângă el şi m-am târât înapoi în scaunul meu.

— Nu pot să fac asta, am gâfâit eu, în timp ce mă aplecam să-mi iau puloverul, pe care l-am îmbrăcat apoi în grabă.

Am auzit vocea surorii mele: „…ţi-am distrus şansa de a avea un bărbat în viaţa ta. Ar fi imposibil pentru un bărbat să treacă peste aşa ceva: toţi aleargă după frumuseţe, nu-i aşa?”

Nu puteam să-l las să mă vadă.

— *Ce este?* strigă Logan, gâfâind şi el, lovindu-şi disperat de cap mâinile calde şi dibace care mă aduseseră pe culmile unui extaz de neimaginat. *Ce faci?*

— Am zis că nu pot să fac asta.

Am încercat din răsputeri să nu plâng; n-am reuşit. Am plâns oricum.

— De ce nu?

Îi simţeam furia vibrând în tonul vocii de bărbat căruia nu-i vine să creadă ce i se întâmplă.

— Nu pot… Nu pot sta aşa în poala ta. Nu pot să te sărut.

— La naiba, Meredith!

Ochii lui verzi mă săgetară, deşi cu doar câteva secunde în urmă mă priveau plini de dorință şi excitare, înfiorător de primitivi în momentul în care preluase controlul asupra mângâierilor tandre, pasionale, *fierbinți.*

— Despre ce vorbeşti? De ce nu poți să mă săruți?

Mi-am muşcat buzele şi mi-am lăsat părul negru să-mi acopere fața. Şuvița mea de păr alb se întrezărea în întunericul din maşină.

— Pentru că nu pot.

M-am aplecat după haină şi am îmbrăcat-o repede înainte să dau curs impulsului de a-mi arunca restul hainelor pe fereastră şi de a mă repezi asupra lui din nou. Inima mea îmi spunea să rămân. Să rămân în brațele lui, în îmbrățişarea aceea pasională, în confortul pe care mi-l crea prietenia cu el, încrederea pe care mi-o inspira.

— Răspunde-mi, Meredith!

Îşi lăsă pumnul în jos pe bordul maşinii, nu la modul agresiv sau înspăimântător, ci la modul „Gata, până aici". Se aplecă spre mine şi-şi sprijini o mână de geamul din spatele meu.

— Pentru Dumnezeu, Meredith, nu-ți cer să faci dragoste cu mine, cu siguranță n-aş face asta la mine în camionetă, te respect prea mult ca să fac aşa ceva, dar ce înseamnă asta? Ba eşti pasională, ba eşti rece, ba eşti pasională din nou. De ce tot fugi de noi?

— Pentru că nu există „noi".

Mi-am muşcat buza, apoi mi-am încleştat dinții, ca să nu încep să suspin ca o maniacă la pieptul lui.

— Nu există niciun „noi", nu va fi niciun „noi".

— Şi de ce nu va fi niciun „noi"?

Clătină din cap, iar lumina lunii străluci în părul lui prin care aş fi vrut să-mi trec degetele.

— De ce nu există un „noi" acum? De ce nu poți măcar să crezi în ce avem acum?

— Pentru că nu pot. Nu pot.

Mi-am înşfăcat geanta şi mi-am trântit pălăria de

cowboy pe cap.

— Logan, te rog, lasă-mă să plec.

— Nu, nu te las să pleci.

O venă începu să i se zbată la tâmplă. Era încă aprins la față de la toată pasiunea aceea care ne cuprinsese pe amândoi. Chipul meu era, probabil, la fel de roşu ca nişte cireşe stoarse.

— Nu te înțeleg; nu înțeleg ce faci, unde te duci. Ce se întâmplă, Meredith? *Ce se întâmplă!*

Mă purtam ciudat şi eram complet neîndemânatică în timp ce încercam să descui portiera maşinii, cu mâinile tremurânde. Probabil că în seara asta voi sfârşi prin a fi escortată acasă de polițiştii Sato şi Juan. Probabil că Sarah ar considera întâmplarea de-a dreptul ilară, nu-i aşa?

Eu nu găseam niciun strop de umor în toată povestea asta. Singurul sentiment pe care mi-l inspira era de tristețe. Tristețe în forma ei cea mai dezolantă, mai goală şi mai crudă. Am găsit încuietoarea, am descuiat şi mi-am pus mâna pe clanță. Fețele noastre erau cam la zece centimetri una de cealaltă.

— Logan, se întâmplă exact ce ți-am spus că o să se întâmple. Nu vreau să mă implic într-o relație cu tine.

Oh, dar cât de tare îmi doream asta în realitate!

— M-ai forțat să intru în relația asta şi acum trebuie să mă desprind din nou de tine. Acum mă desprind şi gata.

Mă privi împietrit, de parcă i-aş fi nas o palmă.

— Dar de ce?

Am clătinat din cap.

— Nu? O să-mi zici acum: îmi pare rău, Logan, nu sunt interesată, a fost distractiv, mersi de romantism, mulțumesc pentru timpul acordat, asta-i tot? Am terminat. Noi am terminat. Nu ai nicio *explicație!*

Aveam o explicație, dar nu puteam să o împărtăşesc cu el. I s-ar fi făcut milă de mine, mi-ar fi spus că nu contează, dar ar fi contat. Ştiam că ar fi contat.

— După tot acest timp petrecut împreună, nu poți să

stai un minut cu mine, să fii sinceră şi să-mi spui ce este în neregulă cu mine, cu noi, ce anume nu-ți place? Nu-mi poți spune de ce nu vezi niciun viitor pentru noi?

Şuvoiul ăla afurisit din ochii mei izbucni iarăşi şi lacrimile îmi scăldară obrajii din nou, iar suspinele îmi gâtuiră respirația. Aş fi vrut să-i cuprind iar umerii şi să-l sărut până nu aş mai fi putut să gândesc.

În loc să fac asta, i-am dat mâna la o parte de pe încuietoarea portierei, şi am ieşit din maşină.

Am început să alerg, ignorându-i rugămintea de a mă opri, de a mă întoarce la el, de a vorbi cu el.

Am fugit pe o stradă lăturalnică, ştiind că mă urmează cu maşina. Am luat-o de-a lungul altei străzi, apoi am fugit în sus pe scările şcolii primare la care fusesem şi eu când eram mică şi am pornit spre terenul de sport acoperit acum cu zăpadă. Speram să nu mă urmărească.

Dar m-a urmărit. A parcat maşina şi a luat-o la fugă după mine.

— Meredith, cred că glumeşti, strigă el, încă furios. Am ajuns să te fugăresc prin curtea şcolii ca să putem discuta?

Eu am continuat să fug. Mă ajunse din urmă în mai puțin de cinci secunde. M-am întors spre el ca să-l împing, să mă lase în pace, dar m-am dezechilibrat. În cădere, m-am prins de umerii lui şi am aterizat amândoi pe un morman de zăpadă, cu el deasupra mea, cu stelele lucind sus pe cer şi Steaua Nordului mai strălucitoare ca oricând. Era atât de bine cu el deasupra mea, îl simțeam atât de puternic şi era atât de confortabil! Mi-am muşcat buza de jos, cu disperare. N-o să am niciodată parte de asta, n-o să-l mai am niciodată deasupra mea, ca acum.

Gâfâiam amândoi, dar eu eram cea care plângea. Suspinam tare, scoțând tot soiul de zgomote jenante, de parcă aş fi fost un animal rănit.

— Meredith, zise Logan pe un ton cald, în timp ce suspinele mele deveneau din ce în ce mai zgomotoase. Draga mea, nu-mi place să te văd aşa supărată. Îmi pare

rău, iubito, îmi pare rău.

Se întoarse pe spate şi mă ridică deasupra lui.

— Calmează-te, e-n regulă.

— Tu o să… o să… m-am smiorcăit eu printre sughițuri. O să te uzi.

— Nu-mi pasă, draga mea, plângi. Plângi aici, pe mine. N-am să te las.

Am clătinat din cap, iar el mă mângâie pe creştet, în timp ce cu cealaltă mână mă susținea de spate, şi murmură:

— Nu înțeleg care e problema, nu pricep, nu ştiu de ce te lupți aşa cu mine, cu noi, dar te rog, calmează-te, iubito, respiră, inspiră şi expiră, aşa.

Mă mângâie uşor cu palma pe spate, în sus şi în jos, în timp ce eu îmi lăsasem capul pe pieptul lui, iar el stătea întins în zăpadă, lângă şcoala primară la care fusesem când eram mică, iar Steaua Nordului strălucea deasupra noastră.

— Nu te mai pot vedea.

Vocea mea era seacă, dar hotărâră. Pentru moment, lacrimile erau închise bine înăuntrul meu. Mi-am înecat plânsul şi iată-mă ajunsă pentru a doua oară în acea seară înapoi în camioneta lui Logan, cu toate că acum maşina era parcată în fața casei mele de cărămidă, pe zidurile căreia pâlpâiau luminile de Crăciun.

Logan gemu. I-am văzut degetele albindu-se pe volan.

— Nu ai de gând să-mi spui de ce, nu-i aşa?

— N-o să meargă, Logan, aşa că ce rost are să continuăm?

— Ar putea să meargă. Dar tu nu ne dai nicio şansă.

Maxilarele îi erau încleştate, corpul rigid. Eram amândoi extenuați.

— Suntem diferiți.

— Ba dimpotrivă. Între noi s-a născut o pasiune cum n-am mai trăit cu nimeni altcineva. Cu nimeni *altcineva.* Discutăm de parcă am fi prieteni de-o viață. Râdem

împreună. Te respect şi îmi place cum eşti. Ne place să pescuim în râurile de munte, ne place să călărim, să stăm afară în mijlocul naturii. Mă înțeleg bine cu Sarah şi Jacob. Dar tu nu poți avea încredere în toate astea, nu-i aşa? Nu poți renunța la independența ta. Tu n-ai nevoie de nimeni, nu-i aşa, Meredith? Tu poți face orice de una singură, nu ai nevoie de niciun fel de ajutor şi n-ai niciun chef să-mi faci loc în viața ta.

Propriile mele cuvinte, rostite de sute de ori, mă loveau acum înapoi: „Pot să fac asta singură! N-am nevoie de ajutor! Pot să fac tot ceea ce fac şi ceilalți oameni!”

Ştiam că nu era adevărat. Aveam nevoie de Logan. Îl iubeam pe Logan. Îl doream în viața mea.

Niciodată nu mă simțisem mai disperată ca acum. Niciodată. Dar ştiam că mai târziu nu o să mai fie atras de mine. Ştiam că voi fi nevoită să-l văd prin oraş, probabil că pentru tot restul vieții mele, şi că am să ştiu exact de ce m-a respins. Aveam să mă prefac că nu-mi pasă de faptul că nu mai eram împreună. Aş fi citit mila în privirea lui, iar eu n-aş fi putut suporta aşa ceva.

M-am dat jos din camionetă, şi de data asta n-a mai încercat să mă oprească.

capitolul 10

— Logan a plecat.

Am înghețat cu o mână pe celular, iar cu cealaltă, pe un cleşte de presat usturoiul.

— Cum?

— Logan a plecat, Meredith, zise Martha. Am fost până la Centrul Comunitar să mă ocup de nişte decoraţiuni şi când am intrat, uau, Meredith, *uau.* Cred că Logan a stat toată noaptea acolo. Liberty Hall mi-a spus că a plecat în jur de ora patra după-amiază şi că urma să ia avionul spre California. Ceva legat de muncă. A făcut totul, Meredith, tot. Scena este gata în întregime. A terminat de construit tot ce trebuia; scările se ridică în ambele direcţii. Balcoanele sunt gata. A terminat suporturile pentru toţi pomii de Crăciun şi, pe deasupra, a aşezat împreună cu Paul toţi brăduţii la locul lor. Arată superb. Meredith, mai eşti pe fir?

Plecase.

— A zis… a zis cumva când se întoarce?

— A zis că va fi plecat o vreme, aşa mi-a spus Liberty. A zis că a intervenit ceva. Liberty zicea că a fost politicos şi amabil, ca de obicei, dar că părea supărat şi cumva furios. Nu cumva v-aţi certat?

— Despre ce tot vorbeşti?

Am lăsat pe masă cleştele de presat usturoiul.

— Păi, Meredith, toată lumea ştie că voi doi ieşiţi împreună. Ştii, trăim într-un orăşel destul de mic. Oamenii vorbeau despre cât de drăguţi aţi fost când aţi dansat în faţa catedralei şi cum Logan zâmbeşte mereu la tine, chiar şi atunci când nu te uiţi la el şi cum vine mereu să ia micul dejun la tine şi cum până la urmă beţi cafeaua împreună şi râdeţi. Toţi suntem de părere că formaţi un cuplu perfect! În cazul în care se aude ceva de nuntă, pot să-ţi fac eu buchetul de flori? M-am gândit deja la meniu. Mary e atât de entuziasmată, abia aşteaptă

să stăm toate trei la masă şi să vorbim, la o cană cu ceai de portocale şi mango, poate cu nişte biscuiți de ronțăit, cum i-ar plăcea mamei tale, cine ştie, poate va reuşi să vină şi ea ca să facem planuri împreună?

Nu reuşeam să articulez niciun cuvânt. Oamenii ştiau? Era al doilea şoc în dimineața asta. Primul şoc: *Logan a plecat.*

— Martha, am treabă.

Am închis.

O tristețe întunecată se lăsă peste mine, la fel de întunecată ca bezna care mă cuprinsese după accident.

La două zile după plecarea lui Logan, Maly îmi aduse o casă din turtă dulce extraordinar de frumoasă, decorată cu zahăr alb, topit. Din bomboane mici, verzi, făcuse o cărare în fața uşii, înconjurată de fâşii de dropsuri gumate roşii. Acoperişul era făcut din mentosane.

— Pentru tine, Meredith. Pentru că pari atât de tristă.

Puse casa jos şi apoi mă luă în brațe, în timp ce ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— O să vină înapoi, ştiu eu asta. O să vină înapoi. Tu soția perfectă la el.

— Prietena mea, Meredith, te rog.

Chinaza îmi făcu semn spre scaunul din fața lui, în sala mea de mese. M-am uitat împrejur, spre celelalte mese. Oamenii păreau că au tot ce le trebuie, cel puțin pentru următoarele câteva minute.

— Mulțumesc că ai făcut lebăda elegantă în cafeaua mea cu lapte, dimineața asta. Eşti o femeie bună.

— Cu plăcere, Chinaza.

Se aplecă spre mine. Ochii lui întunecați erau trişti şi sinceri când îmi luă mâna într-ale lui.

— Spune-mi.

— Ce să-ți spun, Chinaza?

— Logan ți-a frânt inima ta bună. Hai, tu şi cu mine, să discutăm despre asta. Îşi ofer sprijinul şi prietenia

mea. Aminteşte-ți, prietenii adevărați se țin cu ambele mâini. Meredith, eu sunt prietenul tău. Eu o să te ajut.

Şi el ştia. Oare toată lumea ştia?

— Prietena mea Meredith, îmi pare atât de rău! Viața e plină de astfel de încercări, nu-i aşa?

Am dat din cap în semn că da.

— Da, avem o vorbă în Nigeria. Indiferent cât de lungă e noaptea, în cele din urmă apar zorile. Noaptea ta se va termina, prietena mea, Meredith. Ştiu că tu şi Logan veți fi din nou împreună în curând, simt asta.

— Bună dimineața, Simon, am zis eu, oprindu-mă lângă masa lui după ce am terminat de vorbit cu Chinaza, care insistase să-mi pregătească la cină rețeta lui nigeriană preferată.

Simon îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală şi începu să-şi răsucească şervetul. Terminase de mâncat ouăle din farfurie; mâncase trei dintre cele cinci felii de măr; îşi băuse cafeaua decafeinizată.

— Bună dimineața, Meredith.

— Cum a fost mâncarea?

— A fost perfectă. Ca de obicei. Talentul tău la gătit este impecabil.

— Mulțumesc.

— Cu toate astea, simt că eşti supărată şi asta îmi provoacă un început de indigestie. Mă doare stomacul. Ai vreo problemă?

Ridică din sprânceană întrebător.

„Nu plânge!”

— Sunt bine, mulțumesc.

„Oh, Logan, ce dor mi-e de tine. Te vreau înapoi. Vreau să fii aici la concert. Vreau să fii aici ca să te văd, ca să fiu cu tine.”

— Da, aş fi vrut ca talentele mele organizatorice să fie la fel de bune ca cele pe care le am la gătit.

— Sunt sigur că Seria Concertelor de Crăciun va fi un succes imens.

— Mulțumesc, Simon, dar nu ştiu ce să zic.

Mi-am dres glasul şi am încercat să nu mă simt prea vinovată pentru inspirația neaşteptată care mă lovi şi poate pentru o minciună mică-mititică, ce nu avea să facă rău nimănui.

— Nu se îmbină lucrurile cum trebuie. Atât de mult avem nevoie ca acest concert să fie un succes, să atragă lumea în Telena, mai ales acum cu economia asta atât de slabă. Trebuie să adăugăm puțină clasă, poate o interpretare de un calibru mai mare. Simon, ți-ar plăcea să cânți la vioară?

Simon se albi la față. Umerii i se pleoştiră, iar respirația îi deveni agitată.

Evident, m-am simțit oribil. Dar aveam nevoie de el, să cânte la concert. Ce dar neprețuit ar fi prezența lui acolo! Pe de altă parte, oare nu l-ar ajuta şi pe el dacă ar cânta din nou? Avea un talent de renume mondial. Cu siguranță că nu îşi dorea să se ascundă o viață întreagă, nu-i aşa?

— Nu pot să fac asta… Închise ochii şi expiră pe gură. Aş putea… nu pot… Aş putea încerca… o melodie… poate… nu, nu… Aş putea încerca să fiu curajos… O colindă de Crăciun la care țin foarte mult.

— Minunat! M-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe obraz. Repetițiile au loc în seara asta!

M-am întors repede pe călcâie şi-am luat-o repejor spre bucătărie, înainte să apuce să se răzgândească.

Pentru o clipă, starea mea de spirit se mai îmbunătăți puțin.

Norm strigă:

— Bine lucrat, tânără doamnă. Bine lucrat.

Apoi, Davis numără şi Cei Bătrâni strigară în cor:

— Meredith Fericita!

Săptămâna următoare trecu într-un vârtej amețitor de durere. Plângeam din orice.

Am plâns când am văzut fulgii de zăpadă plutind uşor

în jos şi când am auzit clopotele catedralei bătând. Am plâns în faţa brăduţului de Crăciun, ornamentat cu îngeraşi roz. Am plâns când au sosit colindătorii la uşa noastră şi când am împachetat cadourile pentru Jacob şi Sarah. Am plâns gândindu-mă la fulgii de pui pe care îi găsisem sub casă, pentru că cineva avusese probabil pui, cu mult timp în urmă, şi m-am întrebat dacă şi acea persoană plânsese la fel de mult ca mine. Am plâns când am decorat brazii de Crăciun de la Centrul Comunitar, cu luminiţe albe.

Am plâns când Mary mi-a pus mâna pe burtica ei şi am simţit copilul mişcându-se, iar ea mi-a spus: „Crezi că o să am cvadrupleţi? Cam atât de imensă mă simt. N-o să mai fiu niciodată sexy", şi a izbucnit în lacrimi. „O să fiu o urâtă. O urâtă de Mary mămică!"

Mi-am ascuns lacrimile de Sarah şi Jacob, dar ei m-au văzut că eram tristă. Sarah mi-a spus:

— Ştii, mătuşă Meredith, am hotărât că Logan e un tip de treabă, cu excepţia momentelor în care-mi spune că trebuie să mă respect pe mine însămi şi că aş face bine să am note bune la şcoală, că altfel nu am niciun viitor. E de gaşcă.

Aşa că, la fel cum îmi imaginez că procedaseră şi celelalte femei care trăiseră în casa asta, mi-am şters lacrimile şi am mers mai departe. Aveam copii de crescut, o afacere de condus, un concert de pus la punct, cadouri de împachetat, colinde de cântat şi lichior de ouă de băut.

Nu aveam timp pentru lacrimi. „Revino-ţi, Meredith, mi-am spus în sinea mea. Revino-ţi şi Crăciun fericit, fraiero!"

Am avut impresia că cineva mă bate prieteneşte pe umăr. M-am întors, dar evident că nu era nimeni.

— Bun, fraţilor, mai repetăm o dată, am strigat. Toată lumea la locurile voastre… cei de la cor să treacă de o parte şi de alta a scenei. Maria şi Iosif! Uite-l pe Iosif, unde-i Maria?

Şi, în momentul acela, m-am oprit simțind că mă înec. Toți cei de față au privit în direcția în care mă uitam eu – adică spre Sarah.

Sarah, fata care de obicei se îmbrăca de parcă făcea trotuarul, fata cu machiaj negru şi strident, era acum metamorfozată. Fără tricou cu talie scurtă, fără pantaloni mulați, fără atitudine rebelă şi expresie arțăgoasă întipărită pe chip. Nu, acum aveam în fața ochilor o nouă Sarah, îmbrăcată aşa cum se îmbrăca probabil Maria, cu o rochie simplă, din bumbac, cu părul acoperit, încălțată cu sandale; şi fără nicio urmă de machiaj.

Cine o convinsese să accepte rolul lui Mary? Nimeni altul decât Logan, care-i spusese:

— Sarah, nimeni nu-i perfect, dar tu chiar ai fi perfectă în rolul Mariei.

Iosif, jucat de un atlet de elită din liceul lui Sarah, îmi făcu semn cu mâna.

— Maria şi cu mine suntem gata să avem un copil! a strigat el, în timp ce toată lumea izbucni în râs. Avem nevoie de un măgar şi suntem gata să pornim spre Bethleem, unde ne vom caza la un hotel de cinci stele!

Am tras cu ochiul înspre Jacob. Era la pian, gata să cânte. Cine îl convinsese să vină? Logan.

Logan îl încurajase, îi spusese că avea un talent pe care trebuia să îl împărtăşească cu ceilalți, că ziua de Crăciun era un moment bun pentru noi începuturi, că nu conta faptul că puştii de la şcoală îl strigau „tocilarul pianist", aşa cum zicea Jacob că o să-l strige.

— Poți trece peste asta, Jacob, i-a spus Logan. Dar n-o să poți trece peste faptul că ai refuzat să cânți la pian în concertul organizat de mătuşa ta, în ciuda faptului că – cred eu – tu îți doreşti să participi. În plus, mătuşa ta are nevoie de tine. Adevărații bărbați nu-şi fac probleme în legătură cu ce vor crede oamenii despre ei – cu excepția oamenilor pe care îi iubesc, evident. Adevărații bărbați fac totul cu integritate şi onestitate, muncesc din greu şi nu se lasă doborâți atunci când cei din junii lor încearcă să-i

punã la pământ. Nu lăsa pe nimeni să te doboare, fiule.

Jacob îşi plimbă degetele talentate pe clapele pianului, apoi îşi ridică privirea spre mine şi zâmbi. I-am zâmbit înapoi. Eram atât de mândră de el!

Chiar în secunda aceea, îşi făcu apariţia Simon, ţinând în mână vioara. Fu întâmpinat de câţiva oameni. Se vedea că era speriat de moarte. Dar era aici.

Crăciunul ascunde multe miracole.

Ce bine ar fi fost dacă şi inima mea ar fi putut respira!

— Toată lumea spune că o repetiţie dezastruoasă e semn că vom avea o premieră absolut memorabilă, nu-i aşa?

Am bătut uşor ritmul cu cizma mea de cowboy. Verde-închis, cu detalii argintii. În spiritul Crăciunului.

— Sigur, mătuşă Meredith, tărăgănă Sarah cuvintele, îmbrăcată în costumul ei de Marie însărcinată. Una dintre puştoaicele care are rol de înger refuză să-şi poarte haloul şi vrea să-şi pună o mască de drăcuşor în loc de îngeraş. Adolescenţii ăia care cântă „Sună clopoţeii" şi-au vopsit părul roz. Cei de la coruri cântă fals şi sună de parcă ar fi nişte hiene. Ştie cineva când îi vine rândul să urce pe scenă?

— Meredith, mă strigă Martha. Chestia aia care-l proptea pe Rudolph a căzut, iar Lee nu găseşte microfoanele. Juan vrea să ştie unde sunt costumele de elf, iar leagănul pregătit pentru micuţul Iisus a dispărut misterios.

Mi-am pus mâinile în cap. „Gândeşte, Meredith, gândeşte."

M-am dus în mijlocul scenei clădite de Logan. M-am uitat la oamenii care se mişcau încolo şi-ncoace, pălăvrăgind veseli, oameni care aveau acum prieteni noi, care mai de care mai veseli, şi se simţeau atât de veseli să trăiască în Telena cea veselă.

— Hei, oameni buni! am strigat cât am putut de tare.

Au continuat cu toţii să fie veseli. Am luat un microfon

şi l-am tras spre mine.

— Doamna Crăciuniță o să înceapă să arunce în voi cu prăjituri, dacă nu mă ascultați!

Ştiam eu că asta va funcționa.

— Uitați ce-am de făcut, chiar în momentul ăsta…

A doua zi de dimineață, Mary declară:

— O să explodez.

— Mary, te rog, am exclamat eu, extenuată de încă un coşmar ce mă chinuise noaptea întreagă, cu accidentul văzut în detalii 3D, pe un ecran color, de parcă l-aş fi privit de sus, dintr-un copac. Te rog, ți-am zis să mergi acasă, nici n-ar trebui să fii la muncă acum, doar ți-am zis că te plătesc să stai acasă.

Ea îmi mângâie uşor brațul.

— Dar eu vreau să fiu aici. Îmi place de tine, Meredith, şi vreau să fiu aici, lângă tine, acum, când eşti la ananghie. Eşti prietena mea.

Martha continua să se fâțâie de colo-colo prin bucătărie, ocupată, ocupată, ocupată.

— Te rog, du-te acasă, i-am repetat lui Mary. Obosesc numai când mă uit la tine. Eşti imensă.

— Ți-am zis eu că o să explodez.

— Meredith.

M-am întors repede, în întunericul de lângă Centrul Comunitar, şi am răsuflat uşurată.

Logan.

Se întorsese.

Uşurarea fu înlocuită de nelinişte şi de o durere ascuțită. Îmi venea să mă arunc asupra sa şi să-mi înfăşor picioarele în jurul taliei lui.

— Bună, Logan.

Eram ultima rămasă şi, după ce repetaserăm de două ori cap-coadă, mă gândisem că poate, poate eram gata pentru seara de mâine.

— Te-ai întors.

Logan a făcut câțiva paşi spre mine, prin semiîntuneric. Am simțit cum mi se taie răsuflarea. Îngerii n-ar fi trebuit să binecuvânteze omul ăsta cu o înfățişare atât de sexy. Era aproape un păcat.

— Da, m-am întors.

„Nu plânge, Meredith! Fii tare!”

— E totul în regulă?

Oftă, apoi îşi încrucişă brațele. Pălăria de cowboy îi acoperea sprâncenele. Arăta parcă mai slab, de fapt, nu arăta atât de… *ei bine,* era palid, iar trăsăturile feței păreau răvăşite.

— La ce te referi, mai exact? La afacerile mele? La viața mea? La tine?

— Ai plecat foarte repede şi am crezut că s-a întâmplat ceva.

În depărtare se vedea vârful bradului de Crăciun din piață – luminos, strălucitor, colorat. Până şi imaginea asta mă făcea să-mi vină să plâng.

— Cu afacerile mele nu-i nicio problemă. Cu viața mea, cu tine am o problemă. O mare problemă.

Nu avea de gând să renunțe la asta, la noi. Nu ştiu de ce crezusem vreodată că o să renunțe. Nu îl ştiam de prea mult timp, dar îl ştiam bine. Ştiam profunzimile acestui bărbat, ştiam cum simte, cum trăieşte. Îl iubeam – de asta eram sigură.

Mda, *cu siguranță îl iubeam.* Îmi venea să mă întind spre el, să-l iau în brațe, să-i dau jos haina bej şi pălăria de cowboy şi să-l urmez în patul lui din care se vedeau perfect apusurile de soare aurii şi roz. Ah, emoțiile astea femeieşti te pot anihila.

— Problema e că n-o să te pot uita niciodată, Meredith.

Am încercat să inspir şi să expir normal.

— Am fost în California ca să muncesc, să-mi verific afacerea pe care o am acolo, dar n-am reuşit să fac mai nimic. Tăcu şi privi într-o parte. Nu mi te-am putut scoate din minte nici măcar o amărâtă de secundă şi… ştii ceva? Nu cred că o să mi te pot scoate din minte

vreodată; şi iată-te aici, în Telena, punând punct relației noastre, punând punct la tot ce aveam, iar în tot acest timp eu n-am nici cea mai mică idee de ce naiba ai făcut asta. *Nici măcar cea mai mică idee.*

— Logan, eu…

— Tu ce? Se uită încruntat la mine. Arăta frustrat şi îndurerat. Vrei să lăsăm să se ducă pe apa sâmbetei tot ce avem? Mă faci să mă urc pe pereți. Nicio femeie nu mi-a atins inima aşa cum ai făcut-o tu, dar tu nu vrei decât să te întorci la tine în pensiune şi să te ascunzi acolo de mine, Meredith.

— Nu cred că înțelegi…

— *Înțeleg*, Meredith, că mă tot respingi, dar nu ai curajul să fii onestă atunci când vine vorba de motivul pentru care faci asta. Ce avem noi este ceva normal, e natural, iar eu te ador, cu pălăriile tale de cowboy cu tot, aşa că de ce mă alungi din viața ta?

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi fierbinți, şi am clipit repede. Mi-am spus că trebuie să mă țin tare, că trebuie să fiu puternică şi că trebuie să accept lovitura ce urma să vină. Gata, aici avea să se termine. Ştiam că după asta nu o să mai vrea să mă vadă. Ştiam asta. Am auzit în gând vocile celorlalți bărbați şi glasul surorii mele, şi am simțit iar mantia aceea de durere aşternându-se pe umerii mei.

Nu mai puteam să suport. Mi-am trecut degetele prin şuvița de păr alb, mi-am prins părul la spate, apoi mi-am pus brațele în jurul umerilor lui, lipindu-l strâns de mine. Mai voiam o ultimă îmbrățişare.

El ezită preț de o secundă. Ştiam că se luptă cu el însuşi, dar până la urmă brațele lui puternice se împletiră din nou strâns în jurul meu, pline de dragoste.

— N-am mai întâlnit pe nimeni atât de complicat şi de dificil ca tine, Meredith.

Dar la câteva secunde după asta, el se retrase, îşi puse mâinile în şolduri şi respiră adânc.

— Bun, eu nu pot face asta, Meredith, nu mă pot lăsa

aruncat iar în pasiunea asta mistuitoare dintre noi doi, pentru ca apoi tu să pleci sau să fugi de mine. E ceva legat de mine? Ți-e teamă că am să te fac să suferi? N-o să te rănesc niciodată. Încă ți-e teamă că nu doresc decât un flirt superficial? Te asigur că nu asta vreau.

Lacrimile mi se prelinseră pe obraji, ca la comandă. Probabil că aduceam cu un porcuşor de Guineea aflat la menopauză. Oare ce se întâmplase cu atitudinea mea de fată dură? Unde erau puterea şi rezistența mea? Ce se întâmplase cu femeia care ar fi putut îngenunchea un cal? Care punea la pământ un arici-de-mare turmentat? Unde dispăruse ea oare?

— Meredith, spune-mi acum. Eu credeam că totul merge strună între noi; abia dacă-ți mai pot rezista, dar dacă nu ai aceleaşi sentimente pentru mine, atunci spune-mi, şi de data asta chiar am să plec. Crede-mă, am să plec. Mă va omorî chestia asta, dar o voi face.

— Nu, Logan, nu-i vorba de asta.

Îl adoram şi eu pe el, la rândul meu. Atât de mult!

— Eu…

Ah, cât uram chestia asta! Uram momentul ăsta. Aşa că am început iar să plâng, deşi încercam să mă controlez cât de cât.

— Ei, hai, acum, iubito, iubito – mă trase înspre el, iar eu m-am agățat de el.

Ştiam că după ce îi voi spune lui Logan despre piciorul meu, se va preface că nu contează; el era genul ăsta de om. Dar eu ştiam că de fapt contează. Contase pentru toți ceilalți. N-o să vrea să se culce cu mine. N-o să vrea să fie cu mine. N-o să mai vrea să călărească alături de mine şi nici să pescuiască împreună cu mine şi nici să mănânce din clătitele mele cu gem de căpşuni. O să găsească tot soiul de scuze şi în scurt timp va fi dus, iar ultimele săptămâni, care fuseseră atât de… magice, şi pline de distracție, şi căldură, şi fericire… vor dispărea. Vor dispărea şi nu se vor mai întoarce niciodată.

— Trebuie să-ți mărturisesc că… Aproape că m-am

înecat. Creştetul capului îmi venea chiar sub bărbia lui. Eu… Logan, eu… nu am vrut să mă apropii de tine, fizic… fizic, pentru că… pentru că… Logan, eu nu am… Am piciorul drept, dar piciorul stâng mi-a fost amputat chiar sub genunchi.

Am închis ochii şi am simțit şiroaie de lacrimi scăldându-mi fața.

— Port o proteză. Am avut un accident de maşină când eram mică…

Imaginile groaznice din noaptea aia îmi fulgerară prin fața ochilor.

— Ştiu.

— Poftim?

M-am retras ca să mă uit mai bine în ochii lui verzi.

— Ştii?

— Da, ştiu.

Îmi venea să-mi dau singură una în cap. Evident că ştia. Trăiam într-un oraş mic. Pe cine încercam să păcălesc? „Te păcăleai singură.” Da, chiar asta făceam. Nu voiam să afle, aşa că speram că nu se va întâmpla.

— Ți-a spus cineva. Au fost mai mulți care ți-au spus, nu-i aşa?

— Nu, scumpo. Nu mi-a spus nimeni. Ți-au respectat intimitatea. Motivul pentru care ştiu – zise el, cuprinzându-mi fața cu mâna lui caldă şi mare – este că am fost acolo, cu tine, în noaptea accidentului.

Am încercat să articulez ceva, dar n-am reuşit.

— Eu ți-am legat piciorul cu tricoul meu. Ți-am rupt bluza în două şi ți-am dat primul ajutor. Am reuşit să te stabilizez până la sosirea ambulanței şi a părinților tăi.

M-am ținut bine de umerii lui ca să nu mă prăbuşesc.

— Tu ai fost?

— Da, eu am fost. Când te-am zărit prima dată în barul lui Barry Lynn te-am recunoscut după şuvița de păr alb. În noaptea aia erai rănită grav şi m-am gândit că n-ai să mă ții minte, plus că s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Meredith, nu ți-am spus nimic despre asta până acum

pentru că nu am vrut să fie aşa o chestie ciudată, grea între noi. Nu am vrut să te simți în vreun fel obligată față de mine. Am vrut ca noi să fim cei care construiesc relația asta, şi nu evenimentul din acea seară sau mai ştiu eu ce emoții care se leagă de tragedia asta. Îmi pare rău. Poate că ar fi trebuit să-ți spun despre asta mai demult.

— Eu… eu… eu…

Eram şocată.

— Stai jos, Meredith. Hai să discutăm.

M-am prăbuşit pe o bancă şi am vorbit despre accident, despre reacția soră-mii, despre trauma mea medicală şi cum el plecase în California la o zi după accident, cum sunase de-acolo la spital ca să afle veşti despre mine.

— M-am simțit îngrozitor gândindu-mă la tine şi mi-am făcut griji pentru tine. N-ai idee cât de des m-am gândit la tine de-a lungul anilor şi cât de mult mi-am dorit să fii bine, să fii fericită.

Când şocul care m-a bulversat la aflarea veştii că mă aflu chiar lângă cel care efectiv îmi salvase viața s-a mai atenuat, am revenit la discuția despre piciorul meu.

— Logan, nu te deranjează proteza mea?

Păru complet derutat şi destul de enervat de întrebarea mea.

— De ce naiba m-ar deranja, Meredith?

— Pentru că port o proteză, pentru că nu sunt întreagă…

— Cred că glumeşti.

A rostit cuvintele astea pe un ton prea puțin amabil.

— Nu, nu glumesc…

— Doar nu-ți plângi în halul ăsta de milă? Nu poți să crezi una ca asta?

Am închis ochii. Oare mi-am plâns de milă? Oare am lăsat resentimentele pe care le-am avut din cauză că mi-am pierdut piciorul şi furia pe care o simțeam pentru sora mea să-mi deformeze în halul ăsta gândirea? Oare am permis ca accidentul acela să-mi fure, pe lângă o parte

din picior, şi o mare parte din respectul faţă de mine însămi, din bucuria de a trăi şi din identitatea mea de femeie? Oare mânia pe care o adunasem în mine m-a desprins pe mine de mine însămi? „Da, da, aşa s-a întâmplat”, mi-am răspuns într-o fracţiune de secundă.

— Da, eu… Am… Ceilalţi bărbaţi…

— Meredith, eu nu sunt „ceilalţi bărbaţi”, aproape că strigă Logan. Nu am fost niciodată „ceilalţi bărbaţi”. Şi nici nu voi fi vreodată „alţi bărbaţi”. Din cauza asta m-ai respins? De-aia nu-ţi poţi asuma relaţia asta, de asta nu poţi fi… Se luptă să-şi găsească cuvintele. Din cauza asta nu putem fi împreună?

— Da. Nu vreau să mă vezi… M-aş simţi expusă… Mă simt urâtă… Nu-mi place să fiu goală cu chestia aia… Port întotdeauna pantaloni… *Pe tine chiar nu te deranjează?*

Asta îl aduse în punctul în care începu să clocotească.

— După tot acest timp petrecut împreună, tu continui să mă crezi în halul ăsta de superficial? Tu crezi că sunt genul de om care ar lăsa o chestie de genul ăsta să mă deranjeze?

Mi-am muşcat buza.

— Aşa ai crezut, nu-i aşa? Nu ţi-am demonstrat că pot mai mult de-atât? De ce să crezi că m-aş fi despărţit de tine dacă aflam despre asta?

De ce am crezut una ca asta? Pentru că nu-mi plăcea partea asta din mine. „Păi, normal că nu-ţi place”, mi-am zis eu în gând. Normal că aş prefera să am piciorul întreg. Oricine ar fi în locul tău ar gândi la fel. Şi, cu toate astea, piciorul tău este doar o mică parte din tine. Nu este compasiunea ta sau bunătatea ta faţă de ceilalţi, nu are nicio treabă cu inteligenţa ta, cu talentul de a nimeri ţinta drept în mijloc, cu pescuitul, cu îmbrăţişările pe care i le dai lui Sarah şi lui Jacob. E un lucru trist. S-a întâmplat, şi gata. Eşti încă aici, nu-i aşa? Eşti încă în viaţă, de Crăciun, în Telena, alături de Logan, nu-i aşa?

— Eu… eu nu m-am… te-am judecat greşit, Logan,

chiar am făcut asta. Am presupus că vei reacționa într-un anume fel, prin prisma experiențelor mele din trecut. Din cauza faptului că i-am lăsat pe alții să mă rănească, din cauza bărbaților care m-au făcut să mă simt atât de prost şi din cauza felului în care mă simțeam eu în legătură cu asta. Şi am greşit.

— Da, ai greşit, nu glumă! mugi el, ca un taur supărat. Ai greşit sută la sută!

O vreme, privirile noastre au rămas lipite una de cealaltă – a lui, furioasă; a mea, cerşind iertarea. Ştiam că arăt în continuare ca un porcuşor de Guineea aflat la menopauză.

Se ridică şi se întoarse cu spatele; umerii lui erau imenşi şi solizi. Murmură ceva în legătură cu mine, cum că aş fi fost „o femeie imposibil de dificilă", dar când se întorsese din nou spre mine, cu mâinile proptite în şoldurile acelea delicioase, am ştiut că depăşisem o piatră de hotar. Oftă.

— La naiba, am crezut că-mi pierd mințile în California, singur, fără nimeni aproape, dorind atât de tare să fii lângă mine. Mai e ceva, scumpo, care te reține de la a mă săruta pentru tot restul vieții mele?

„Pentru tot restul vieții lui? Oare să îndrăznesc să sper?" Am clătinat din cap.

— Nimic?

— Atâta timp cât îmi promiți că n-o să renunți niciodată la cizmele tale de cowboy, cred că ne vom descurca.

Porcuşorul de Guineea aflat la menopauză zâmbi printre lacrimi.

Mă trase spre el şi mă îmbrățişă, iar de data asta, cu pomul de Crăciun lucind în spate, pe fundal, cu Steaua Nordului licărind mai tare ca oricând, i-am dat un sărut pasional lui Logan Taylor.

— Te iubesc, Meredith, murmură el. Te iubesc atât de mult!

Viața mea nu se desfăşurase aşa cum plănuisem eu.

Îmi pierdusem o parte dintr-un picior. Petrecusem luni în şir în suferință, învățasem să merg din nou şi trecusem prin dureri insuportabile din cauză că sora mea urcase beată la volan. După aceea, fusesem nevoită să părăsesc New Yorkul şi să-mi abandonez cariera, ca să am grijă de copiii ei, care îmi provocaseră şi durere, şi bucurie, dar mai mult bucurie decât durere, şi aveam credința că va urma şi mai multă bucurie. În plus, îi iubeam pe copiii ăştia din toată inima.

Aproape totul mersese ca pe roate, mai puțin partea cu pierderea piciorului. Nu ăsta fusese planul, dar era un plan aproape perfect.

— Şi eu te iubesc, Logan. Şi-ți mulțumesc că m-ai salvat în acea seară, în barul lui Barry Lynn.

El râse şi râsul lui se ridică deasupra noastră şi ne învălui, luminos şi strălucitor, ca o magie făcută de Moş Crăciun.

— Mulțumesc şi pentru că mi-ai salvat viața cu ani în urmă, dragul meu cowboy.

Şi apoi am făcut ceea ce ar fi făcut orice fată cowboy din Montana, care pescuieşte în râurile de munte: m-am lipit de el şi nu mi-am oprit lacrimile de fericire, care se amestecau cu ale lui, în timp ce-l sărutam pe buzele lui delicioase.

Brusc, am avut o viziune cu mine şi Logan sărutându-ne în fața casei lui imense din turtă dulce.

capitolul 11

La concert, am purtat o rochie neagră, de satin, strălucitoare, care avea un pic de decolteu (special pentru Logan). Rochia se oprea chiar sub genunchi. Am asortat rochia cu o pereche de cizme de cowboy negre cu sclipici şi pălăria roşie de cowboy pe care mi-o dăruise primarul. Mi se vedea proteza, dar nu aveam nicio problemă cu asta.

Era şi timpul să nu mă mai ascund. Eram eu, Meredith Ghirlandaio. Îmi pierdusem o parte din picior. Aveam însă inima încă întreagă. Aveam încă braţe, aveam şuviţa mea albă şi aveam creierul meu zăpăcit. Mai important decât orice, îi aveam pe Sarah şi Jacob, pe Logan, pe părinţii şi pe prietenii mei.

Logan îmi zicea că arăt ca femeia bionică, a cărei identitate fusese dată în vileag. L-am sărutat. M-a sărutat şi el, iar Simon şi-a luat vioara şi a cântat o bucată dintr-o melodie de dragoste pasională.

Am învăţat o mulţime în ultimele săptămâni. De la Norm, Howard, Chinaza şi Maly am învăţat despre greutăţile vieţii şi despre ce înseamnă ca în cele din urmă să alegi viaţa. De la Simon am învăţat ce înseamnă să fii din nou curajos. De la Logan am învăţat să iubesc şi să am încredere, să-mi păstrez independenţa chiar dacă depind de el pentru a fi ceea ce suntem împreună.

De la sora mea am învăţat cum nu îmi doresc să fiu. Poate că învăţăm la fel de multe de la ceilalţi despre cum să nu tratăm oamenii, pe cât învăţăm cum să fim buni, sufletişti şi empatici. Am învăţat şi că trebuie să renunţ la furia pe care o strânsesem faţă de Leia şi la impactul pe care ca îl avusese asupra vieţii mele. A trebuit să nu-mi mai doresc s-o leg de brâu cu un lasou şi s-o târăsc până în Florida, ca s-o las pradă crocodililor din mlaştinile de-acolo. Asta trebuia să înceteze. Nu pentru ea, ci pentru mine. Furia asta mă rănea. Şi, în plus, afectase relaţia cu

Logan. Iar asta nu avea să ne mai stea vreodată în cale.

Aşa că am purtat pe scenă rochia neagră, strălucitoare, şi cizmele de cowboy, am zâmbit larg şi am spus:

— Bună seara! Crăciun fericit tuturor!

Concertul a început cu adolescenții cu părul vopsit roz, cântând de mama focului „Sună clopoțeii", în stilul lor distinct; după care ne-am dezlănțuit. Luminile au fost stinse, iar corul a intrat în scenă, cântând colinde de Crăciun. Coriştii purtau pelerine lungi, albe, şi țineau în mâini lumânări aprinse. Am proiectat cuvintele cântecelor pe două ecrane imense, aşa că publicul se ridică în picioare şi cântă alături de ei toate melodiile. Apoi a fost rândul lui Jacob, care urcă pe scenă şi cântă uşor melodia „Oh, mic oraş Bethleem", în timp ce noul său prieten, Tuck Daniels, care o ținea de mână pe sora sa, Marky, un copil cu dizabilități, se întreba cu glas tare de ce sărbătorim Crăciunul.

A urmat un solo impresionant al Rannei May, fosta cântăreață de operă, de mare succes, care a cântat „Dansând în jurul bradului de Crăciun". Am avut şi un duet susținut în fundal de cor, care a cântat „Mergi de-i spune muntelui", precum şi un scurt episod de gospel, care a ridicat întreaga sală în picioare. Numărul pus la cale de Cele Trei Înțelepte abia putea fi înțeles pe alocuri, din cauza hohotelor de râs. Pot spune doar că era vorba despre Crăciun, femei singure, bufeuri, bărbați, sutiene cu burete, corsaje de camuflare a burticii, matematică, vaci care fătau, cai care alergau, Moş Crăciun şi întâlniri amoroase.

Maly şi unul dintre fiii săi au modelat şi decorat o casă din turtă dulce deosebit de frumoasă. Munca lor a fost proiectată în direct pe ecranele imense din sală. Banda Celor Bătrâni Dar Încă Buni urcă pe scenă şi cântă „Oh, voi cei credincioşi, apropiați-vă!". Erau toți îmbrăcați în ciobani. Apoi un cor de copii cântă două melodii despre Moş Crăciun, acompaniați de xilofonul lui Stan şi de un grup de fetițe îmbrăcate în tutu şi purtând căciuli de

Crăciunițe, care dansau în jurul lor. Nimeni nu a purtat mască de drăcuşor. Norm şi Howard au povestit despre experiențele lor de război, cum soldații au cântat colinde de Crăciun şi cum prietenul lor Paul spunea: „Sunt recunoscător că sunt în viață, dar şi mai recunoscător sunt că voi doi sunteți în viață, slavă ție, Iisuse, şi Crăciun fericit". Cât timp au vorbit cei doi, nu s-a auzit nici musca. Cei Bătrâni au cântat apoi „O noapte liniştită"; toate luminile fuseseră stinse, iar ei țineau în mâini lumânări aprinse.

Chinaza a cântat la tobe după ce a spus o scurtă poveste despre viața lui în Nigeria, Jacob a cântat „Ce prunc este acesta", după care ne-am apucat să spunem povestea naşterii lui Iisus, cu Terry pe post de povestitor şi Tuck punând tot soiul de întrebări despre semnificațiile Crăciunului. Am încheiat numărul acesta într-o liniște totală, cu o singură pată de lumină căzând pe Iosif şi pe Maria/ Sarah/ Copilul Rebel, care îl țineau pe pruncul Iisus, în timp ce crucea strălucea în spatele lor.

În fine, Simon a cântat la vioară. Două melodii de Crăciun.

— O să fiu curajos, Meredith.

Am auzit publicul respirând la unison, în sală: „Vai de mine, e Simon Baumgartner!". La sfârşit, Simon a zâmbit – uşurarea lui era aproape palpabilă, o puteai respira. A fost o luptă pentru el să urce din nou pe scenă. O luptă câştigată.

Am încheiat cu toată lumea pe scenă, în balcoane, cu lumânările aprinse, cântând încă trei colinde de Crăciun, inclusiv „Bucurie în lume", şi cu Moş Crăciun (Logan) făcându-le cu mâna oamenilor din sală în timp ce cobora printre rândurile de scaune, împărțind bomboane, urmat de un grup de copii îmbrăcați în elfi. Şi bum!

Cu asta, am terminat.

Aplauze îndelungi, îndelungi, îndelungi. Partea cea mai bună? După concert, am văzut un grup de fete înconjurând-o pe Sarah, râzând şi sporovăind cu ea, şi o

gaşcă de băieți jucându-se şi vorbind cu Jacob. Chipurile copiilor mei erau atât de fericite, atât de pline de bucurie! Am ştiut imediat că erau în fața unui nou început.

Târziu după miezul nopții, în timp ce încuiam uşa Centrului Comunitar, Logan mă trase spre el.

— Eşti cea mai incredibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată în viața mea.

— Mulțumesc, Moş Crăciun.

A doua zi de dimineață, am aflat că se vânduseră toate biletele la următorul spectacol şi a trebuit să mai adăugăm încă trei reprezentații.

Nu era în plan ca pruncul lui Mary să se nască chiar în Ajunul Crăciunului. Micuța a venit pe lume cu două săptămâni mai devreme decât se preconizase. Dar bebeluşii au propria voință; acesta era pregătită, aşa că a ieşit în lume.

Singura problemă? Mama ei, Mary.

Mary, în ciuda insistențelor mele de a merge acasă şi a se odihni, a decis să n-o facă. Aşa că, atunci când a simțit acele dureri universale pe care toate mamele din lumea asta le recunosc, ea le-a ignorat şi a continuat să muncească la mine în pensiune.

Eu, Logan, Jacob, Sarah îmbrăcată în costumul ei de Marie, Iosif (noul ei prieten), îmbrăcat şi el în costumul lui, ciobanii (Cei Bătrâni), Cele Trei Înțelepte (încă hohotind de râs pe tema scenetei lor), Martha şi toboşarul din Nigeria, Chinaza, am ajuns cu toții acasă cu gândul să sărbătorim împreună Ajunul Crăciunului, cu plăcintă cu nuci şi lichior de ouă.

Când am găsit-o pe Mary în bucătărie, în genunchi pe podea, am ştiut imediat că în curând ni se va mai alătura cineva. Am sunat la ambulanță şi medicii au venit imediat, dar nu au mai putut s-o transporte la spital, pentru că travaliul era deja foarte avansat. În scurt timp, a ajuns şi soțul ei care, când a văzut-o cuprinsă de dureri, s-a făcut alb ca varul şi a zbughit-o la baie. S-a

întors, a îmbrățișat-o, a început să plângă, s-a făcut iar alb ca varul şi a zbughit-o înapoi în baie.

— Nu e prea bun la faza asta cu sarcina, gâfâi Mary. Îi face rău.

Logan o susținu din spate. Împreună cu Cele Trei Înțelepte am încurajat-o, am respirat împreună cu ea şi am prins copilul când a venit pe lume, scâncind. Ciobanii au stat în cealaltă cameră cu Sarah, Jacob, Chinaza şi Iosif.

— Data viitoare am să ajung la timp la spital, gâfâi Mary, dar mulțumesc Celui de Sus că n-a trebuit să călăresc un măgar sau să nasc într-un staul de vite, printre miei şi fân. Maria a fost o persoană incredibilă.

Asta aşa era.

Pruncului i s-a dat numele Noelle[9].

— Crăciun fericit, murmură Logan cu buzele lipite de ale mele, înainte de a mă săruta, în dimineața zilei de Crăciun.

— Crăciun fericit şi ție!

I-am dat cadoul pe care i-l pregătisem. Era un coş din răchită, plin cu mâncare. Îi făcusem sendvişuri cu piept de curcan, tăiate în formă de somoni, două salate şi o farfurie de prăjituri cu ciocolată. Ştia că darul meu simboliza familia.

Ochii i se umplură de lacrimi şi fu nevoit să se aşeze. Îmi făcu loc pe canapea lângă el şi mă îmbrățişă. L-am văzut ştergându-şi ochii, dar m-am prefăcut că nu am observat nimic. Uriaşul meu urs grizzly era mult mai emotiv decât lăsa să se vadă.

El mi-a dăruit o cutie roz. Înăuntru era o prăjitură roz. Pe prăjitură era aşezată o cutiuță de bijuterii. O cutiuță pentru un inel. În cutiuță era un inel cu diamant absolut fabulos, înconjurat de alte diamante micuțe, strălucitoare.

— Meredith, scumpo, vreau să te căsătoreşti cu mine.

Se vedea că are emoții şi că nu ştia la ce să se aştepte din partea mea, ceea ce mi s-a părut incredibil de dulce.

— Vreau să fii soția mea, vreau să fiu soțul tău, pentru totdeauna şi, dacă spui da…

Se opri şi, în momentul acela, ursul meu grizzly a devenit şi mai emotiv. Clipi repede şi îşi şterse ochii cu dosul palmei.

— Dacă spui da, poate fi o logodnă lungă sau scurtă, cum preferi tu. Nu e nicio grabă. Niciuna. Cu toate astea, vreau să ştii că nu sunt în căutarea unei iubite sau a unei prietene, sunt aici pentru tot restul vieții. Sunt aici pentru tine, pentru noi.

M-am uitat la el, zâmbind.

— Şi eu la fel, iubitule. Pentru tot restul vieții. Pentru noi.

L-am sărutat. Mă făcea să mă înfierbânt în anumite puncte speciale, secrete, şi am avut brusc o viziune cu noi doi, în interiorul unei prăjituri roz, stând întinşi pe un pat roz.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Meredith. Mai mult decât propria-mi viață, te iubesc.

Aş fi putut jura că se auzeau aplauzele doamnelor cu mănuşi albe. M-am uitat în jur. Nu. Nu se vedea niciuna.

Maratonul jucăriilor organizat de Barry Lynn s-a bucurat de un succes imens. Nu s-a ales nimeni cu interdicție de a intra în bar.

În noaptea aceea am visat iar accidentul.

Maşina se răsturnă, dar de data asta aterizează uşor, fără zgomot, printre brazii de Crăciun peste care ninsese, împodobiți frumos cu lumini colorate şi ornamente strălucitoare. Logan mă trase afară din maşină şi mă îmbrățişă strâns. Deschise o cutie roz, iar aceasta crescu, şi crescu, şi crescu, iar noi am intrat înăuntru. Acolo am găsit undițe de toate felurile şi prăjituri roz. Când am deschis iar uşa, eram pe râu, pescuiam împreună.

epilog

Şase luni mai târziu

— V-aţi adus toate jurnalul gratitudinii? întrebă Vicki, după ce ne-am aşezat pe scaunele înalte de la barul lui Barry Lynn, barul care stătea în picioare de peste o sută de ani şi care avea în pereţi găuri rămase în urma gloanţelor trase, drept dovadă că este atât de vechi pe cât se spune că ar fi.

Mi-am scos din geantă jurnalul.

— Eu îl am pe-al meu aici. Eu sunt recunoscătoare că soră-mea m-a lăsat să-i înfiez pe Sarah şi pe Jacob.

Fusese nevoie de doi avocaţi agresivi pentru care Logan insistase să plătească, dar acum puştii erau ai mei, cu acte în regulă. Abandonul nu dă bine într-o curte judecătorească. Mărturia depusă de cei doi copii curajoşi, care nu-şi mai doreau să trăiască alături de mama lor, din motive care mai de care mai sordide, a cântărit simţitor în luarea deciziei finale.

Am tăcut, iar Cele Trei Înţelepte au izbucnit în aplauze şi strigăte şi-apoi m-au îmbrăţişat.

— Sunt recunoscătoare că nu mai sunt furioasă.

Cele Trei Înţelepte aplaudară şi strigară din nou.

— Şi sunt recunoscătoare că mă căsătoresc cu Logan, că ceremonia va avea loc lângă râu şi voi avea alături de mine cele mai grozave domnişoare de onoare din lume – voi, Cele Trei Înţelepte, plus Sarah.

Oh, ce-au mai aplaudat, şi-au strigat, şi m-au îmbrăţişat, şi-au făcut un mare tam-tam lacrimogen şi emoţional pe tema asta.

— O să-ţi dau cadou de nuntă o vacă, zise Vicki, ştergându-şi lacrimile.

— Iar eu îţi dau un set chinezesc de ceai, spuse Hannah, suflându-şi nasul.

— Cum, nu-mi dai o culegere de mate? am întrebat-o

eu.

— Bineînțeles că nu, Meredith. E vorba de tine şi de nunta ta, de ce ți-ar plăcea ție, nu de ce-mi place mie. Am observat că ai o slăbiciune pentru ceai, aşa că e nevoie de un set de ceai, unul delicat şi pictat manual.

— Meredith, te măriți! strigă Katie, sărind în sus pe scaun de bucurie. Sunt atât de fericită! Ştiu exact ce o să-ți cumpăr ție şi lui Logan! Două costume de pirați! O să vă simțiți super sexy în ele. Super sexy! Cheryl, nevasta pastorului nostru, mi le-a recomandat. Vin cu toate accesoriile, săbii, bandaje pentru ochi şi un papagal.

Eram pe punctul să spun: „Katie, nici nu ştiu ce să zic", dar m-am abținut şi am exclamat în jargonul pirateresc:

— Arrrgh! Adu-le la bord, duduiță!

{1} Vinerea Neagră, în America, este ziua în care se dă undă verde reducerilor de sărbători în centrele comerciale (n.tr.).

{2} *Îți urez un mic Crăciun fericit.*

{3} Serial de comedie american despre un băiat curios, adesea naiv, pe nume Theodor Cleaver, poreclit „Castorul” (n.tr.).

{4} Terminologie specifică acestui sport. Pârtiile sunt clasificate pe culori, în funcție de gradul de dificultate. Pârtiile albastre au un grad de dificultate redus. (n.tr.)

{5} Iepuraşi şi bebeluşi.

{6} Complex arhitectural din centrul Manhattanului destinat afacerilor, dar şi divertismentului. Complexul este format din 19 edificii ce ocupă în total mai bine de 9 hectare. Este şi sediul unei mari părți a platourilor televiziunii naționale, dar şi al multor societăți internaționale.

{7} Pensiune care asigură cazare şi o singură masă pe zi (de obicei, micul dejun) – prescurtat B&B. (n.tr.)

{8} Inimoasa.

{9} Crăciun.